Cel mai cuminte băieţel din lume

de Andrew Tobias

scrisă sub pseudonimul John Reid

Notă din partea autorului la prima ediţie, publicată în 1973.

Aceasta este o carte despre datoria pe care o avem cu toţii faţă de adevărata noastră identitate. Am ales, totuşi, să schimb numele personajelor şi am semnat-o cu un pseudonim. Personajele au numele schimbat pentru a le proteja discreţia vieţii personale, pe care nu am nici un drept să o încalc. Faptul că am folosit un pseudonim, deşi aş fi preferat să nu o fac, este tot ceea ce pot să fac pentru părinţii mei, care au făcut foarte multe pentru mine. În mod ideal, desigur, nu ar fi nevoie de un pseudonim. Dar pe de altă parte, într-o lume ideală nu ar fi existat nici un motiv pentru care să fie nevoie să scriu o astfel de carte.

Traducere în limba română de Adrian Scoică.

Capitolul 1

Aveam optsprezece ani când am învăţat să trag pârţuri. Aţi putea crede că îmi vine uşor să scriu despre un lucru atât de dezgustător. Nu este aşa. Dacă cineva mi-ar fi spus asta acum şapte ani - bine, desigur, nu aveam pe nimeni în jur pe vremea aia, n-aş fi făcut-o decât în intimitate completă; dacă cineva mi-ar fi *spus* că şapte ani mai târziu voi scrie o carte care să înceapă aşa... nici nu vă puteţi imagina cât de mult am evoluat în şapte ani.

Dar aceste lucruri nu vor avea sens decât dacă încep cu începutul.

Sunt îmbrăcat cu un cearceaf în care este decupată o gaură pentru cap şi două găuri pentru mâini. Ţin în mână o plasă de cumpărături care era goală atunci când mi-a înmânat-o mama. Acum are nişte dulciuri mărunte în ea şi nişte bomboane lucioase alb-galben-oranj. Nu prea înţeleg ce se întâmplă. Pare ceva obraznic şi este trecut de ora mea de culcare, dar conduce doamna Connell, aşa că nu se poate să fie obraznic. De data aceasta sunt ultimul din dubiţă. Ea ridică uşa dubiţei ca să se asigure că nu prinde nici un deget atunci când o închide, dar nu ridică şi geamul. Noi mereu ridicăm geamul de la dubiţa noastră când stă cineva în spate, dar doamna Connell nu vrea să îl ridice şi să îl lase jos de fiecare dată când oprim.

Mă întreb dacă am voie să mănânc din dulciuri. Nu mi s-a spus nimic, aşa că mai bine nu mă ating de ele. Maşina porneşte; eu mă rostogolesc prin fereastră şi cad pe drumul de ţară, cu un zgomot înnăbuşit, în întuneric, singur. Nu sunt genul de băieţel căruia să îi simţi degrabă lipsa într-o maşină cu o duzină de copii care ţipă. Eu nu ţip.

Zac pe spate pe drumul de ţară, uimit, începând să mă întreb ce ar trebui să fac, sau ce îmi vor face ei, dacă mă găsesc, pentru că am făcut ceva atât de rău.

Văd maşina oprindu-se puţin mai încolo. O altă fantomă m-a observat căzând pe geamul din spate şi a dat de veste doamnei Connell. Doamna Connell dă încet cu spatele. Acum m-am ridicat în picioare, cu pământ pe cearceaf, cu pământ pe mâini şi în păr. Nu cred că ar trebui să fiu murdar.

Nu îmi trece prin cap să mă dau din mijlocul drumului. Presupun că doamna Connell nu va da peste mine. Nu dă. Mă verifică din cap până în picioare să se asigure că sunt în regulă, mă pune în fundul maşinii şi ridică geamul.

Sper că nu le va spune părinţilor mei.

Sunt în dulapul din hol, în spatele paltoanelor de iarnă; este sufocant de cald, dar ăsta e preţul pe care îl plăteşti ca să câştigi la "v-aţi ascunselea". De obicei nu prea avem destui copii ca să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, dar atunci când jucăm, mă ascund acolo. Cineva ar putea să deschidă uşa şi să se uite înăuntru, dar eu îmi ţin respiraţia în spatele tuturor paltoanelor şi chiar dacă răscoleşte prin paltoane, tot nu mă găseşte. Este complet beznă, fără iluminare în interior şi cu lumină chioară afară. Abia atunci când merge televizorul se zăreşte ceva lumină în dulap, şi asta pentru că televizorul este pus în perete, cu spatele în dulap şi cu faţa la cameră. Îmi place să mă uit la televizor invers, printr-o crăpătură din grătarul din spatele tubului. Astăzi nu merge televizorul. La ce mă gândesc eu acolo în întuneric complet, cu ochii deschişi când la fel de bine i-aş putea ţine şi închişi?

Am cinci ani. Sunt cel mai cuminte băieţel din lume, aşa mi se zice zi de zi. Cel mai obraznic lucru pe care l-am făcut până acum este să mă gândesc - doar să mă gândesc - să rup eticheta de pe saltea pe care scrie "NU RUPEŢI ACEASTĂ ETICHETĂ. Sub incidenţa legii". La cinci ani, cel mai cuminte băieţel din lume ştie să citească asta, dar undeva a auzit el sunetul *zrzrzrzrzrippp* pe care îl face ruperea acestui mic petic. Este un sunet mai puternic decât merită să facă o bucăţică de material atât de mică şi de moale, şi atât de importantă.

Mi-ar face mare plăcere să *zrzrzrzrzrippp* prostia aia de etichetă; pur şi simplu invită la prostii aşa cum atârnă acolo. Şi oricum, la ce foloseşte? Este salteaua noastră, nu-i aşa? Este de neconceput că poliţişti sau chiar judecători ar intra în casa celui mai cuminte băieţel din lume, ai cărui părinţi sunt, prin implicaţie, cei mai cuminţi - *Stai!* Poate că ar intra pentru a-l căuta pe fratele meu mai mare! Poate că aş putea să *zrzrzrzrzrippp* eticheta de pe salteaua *lui* şi vor veni să îl prindă pe *el* - dar e prea mult să sper aşa ceva. Şi atunci când vor veni oamenii legii să mă cerceteze şi să mă întrebe - doar ca o interogare de rutină, şi nu în baza vreunei suspiciuni - "ŞTII CEVA DESPRE ASTA?" - eu imediat voi ceda şi voi mărturisi. CMCBDL se poate gândi în sinea lui la smulgerea unei etichete proaste, dar nu se poate gândi să mintă.

Cinci ani. Tata vopseşte uşa din faţă a casei noastre în stil american timpuriu din Brewster, New York. Mergem acolo în fiecare weekend, la un milion de kilometri depărtare de oricine măcar apropiat mie ca vârstă, mai puţin fratele meu care are nouă ani şi care ba mă terorizează, ba mă ignoră. A fi ignorat este, evident, cea mai bună dintre alternative.

Tata şi cu mine vopsim uşa din faţă. Adica, el vopseşte; eu sunt acolo să îi dau la mână. Eu nu am voie niciodată să vopsesc, să tai cu fierăstrăul, să cos sau să bat cu ciocanul. O întreb pe mama ce să fac - sunt plictisit. "Du-te să îl ajuţi pe tata." El mă pune să îi dau la mână, ceea ce de fapt urăsc. Sau zice "Du-te să o ajuţi pe mama." Ea mă pune să aşez masa, ceea ce deasemenea urăsc. Fratele meu *adoră* să pună masa, doar ca să mă pună pe mine într-o lumină proastă.

Singurul alt membru al familiei noastre este Sam, din specia Airedale, care are părul aspru şi ondulat, ceea ce nu îmi place, şi care este aproape la fel de mare ca şi mine. Fratele meu şi cu mine ne certăm pe tema asta: al cui e rândul să hrănească câinele. Săracul Sam. Scoatem frunzele înghețate şi gheaţa din castronul lui metalic, negru, prea mare şi prea industrial ca să fie numit castron, şi golim în el, din conservă, o chestie asemănătoare cu o pastă rece de carne cu porumb. Sincer, nu ştiu cum rezistă Sam zi de zi.

Tata vopseşte uşa în alb. Eu şi Sam ne uităm, stăm pe peluza din faţa casei. Tata merge până la şopron să aducă ceva - probabil că e prea sus ca să ajung eu sau prea distractiv sau ceva de genul - şi eu mă învârt în jurul traseului cu dale de lângă alee uitându-mă după furnici pe care să le strivesc (nu mi-a spus nimeni că n-am voie să fac asta).

Tata se întoarce şi e *furios*. Eu îl iau pe tata foarte în serios, cum presupun că fac toţi copiii de cinci ani, şi dacă este nervos, mie mi se face frică.

Dar ce am făcut? Furnicile? Mi-a auzit el cumva gândurile despre eticheta de pe saltea? Îmi face semn către peluza care acum e plină de pete albe. Eu n-am facut nimic! Sincer! Totuşi, mă simt vinovat. Mereu mă simt vinovat. Stric aparatele de măsură de vinovat ce mă simt.

“Nu era aşa când am plecat eu la şopron. Cine altcineva dacă nu tu?”, întreabă el. Adevărat, nu mai sunt băieţei pe kilometri întregi în orice direcţie şi dovezile sunt incontestabile. Am fost înscenat.

N-am fost eu, insist. Asta îl face şi mai nervos. Acum nu mai vorbim despre pozne, ci despre sinceritate. Şi dacă e ceva care să conteze, atunci...

Calculatorul ministerului meu de apărare ar trebui să calculeze beneficiile ponderate de probabilitate ale diferitelor planuri de acţiune din arborele meu de decizie, să ia în calcul costurile retrospective şi cele relevante, şi să determine singurul plan de acţiune raţional: să recunosc şi să termin cu asta. Doar F. Lee Bailey ar putea să îmi recomande să pledez ca fiind nevinovat. Totuşi, din moment ce am cinci ani, habar nu am nimic despre calculatoare sau arbori de decizie şi F. Lee Bailey încă este la facultate şi visează la renumele pe care l-ar putea obţine din câştigul unor cazuri imposibile precum al meu. Ok, tata; Eu am făcut-o. Îmi pare rău.

Glumeşti? Nici gând! Am un simţ al dreptăţii absolute, şi *nu* voi minţi, indiferent de conscinţe, mai ales atunci când a minţi înseamnă să recunosc că am făcut ceva *rău* - pentru Dumnezeu - şi să îmi pun în pericol statutul de cel mai cuminte băieţel din lume.

N-AM FOST EU! Acum deja ţip. În scurtă vreme vor apărea şi lacrimi.

“Vino înăuntru.” Mama vine să se uite şi ea. Ea de obicei mă salvează. (Nu vreau să exagerez: nu se merge niciodată mai departe de câteva palme la fund şi ele sunt foarte rare - normal, foarte rar fac ceva care să îmi aducă aşa ceva.) Dar ea crede că sinceritatea este o lecţie pe care eu trebuie să o învăţ.

Iată-ne: eu sunt aplecat peste taburet, cu fundul în sus, ţipând că n-am fost eu, pe cuvânt; Tata mă plesneşte şi îmi spune în cel mai aspru limbaj al său - “CE NAIBA” este înjurătura lui cea mai extremă - că vopseaua nu înseamnă nimic, dar a-ţi minţi părinţii, ce naiba, e intolerabil; mama se gândeşte în sinea ei cu cât îi doare pe ei mai mult decât pe mine şi se pregăteşte pentru împăcare. Nu ştiu unde e fratele meu. Probabil se chinuie cu rebusul din *Times,* ediţia de duminică, sau pune masa. Şi Sam lipseşte.

Mă duc plângând, urlând, distrus de nedreptate, deodată conectat la suferinţa omenirii de-a lungul veacurilor, împiedicându-mă şi împletucindu-mă, în camera mea.

Undeva pe sub lacrimi sunt în continuare un băieţel inteligent şi egoist şi îmi dau seama pe jumătate că oricum joc teatrul ăsta până la capăt. Totuşi, tipul *ăsta* de nedreptate şi frustrare l-am mai simţit până acum doar în mâinile fratelui meu enorm de nouă ani, “Goliat”. Faptul că *Instanţa Supremă* s-ar putea întoarce deodată împotriva mea - Instanţa de care atârnă legitimitatea prestaţiei mele de cel mai cuminte băieţel din lume (Goliat este cel mai cuminte băieţel un pic mai mare din lume, dacă vă întrebaţi cum se descurcă ei cu asta) - ei bine... am gura plină de perna din care tot muşc. Nu mai am cuvinte.

Bate cineva la uşă. LASĂ-MĂ ÎN PACE! Lăsaţi-mă să sufăr, voi care nici măcar n-aveţi încredere în fiul vostru. Părinţii mei bat la uşă. Îl au pe Sam cu ei. Coada lui Sam este albă. Aud prin cămaşa mea de forţă emoţională că Sam şi-a băgat coada în cutia de vopsea şi că el a făcut din greşeală toate mizeria. “Iartă-ne.” HA!

Îmi aduc aminte foarte puţine din primii mei cinci ani, deşi încerc mereu.

Cât de mare eram când am tras în afară sertarele de la dulapul tatălui meu, fiecare un pic mai puţin decât pe cel de dinainte, ca nişte trepte, şi m-am urcat sus? A intrat mama, îngrozită imediat că aş putea să cad. Mă simţeam perfect în siguranţă acolo sus, dar ea m-a pus jos pe covor şi mi-a spus că nu se face aşa ceva. Şi câţi ani aveam când, puţin mai târziu, în ciuda avertismentului pe care l-am primit în vârful dulapului lui tata, m-am căţărat în vârful bibliotecii noastre, m-am aplecat în direcţia greşită şi am

căzut cu cărţi cu tot pe podea - eu nevătămat, dar îngrozit de sentinţa pe care o aşteptam de la Curtea Supremă? (Am fost achitat.)

Îmi aduc aminte că stăteam în Brewster într-o zi toridă de vară, plictisit, şi mă uitam la fratele meu cum planta panseluţe, cu culorile lor surprinzătoare, caleidoscopice, nici nu ştii la ce combinaţie să te aştepţi. Ce alte flori mai sunt aşa de imprevizibile? Vreau să zic că era teribil de plictisitor să stai acolo, dar dacă tot era vorba de flori, mă bucur că erau panseluţe şi nu altceva.

Aveam o menajeră de culoare, în vârstă, pe atunci îi puteam zice "negresă", pe care bineînţeles că o iubeam din suflet. Ea venea sus la noi în cameră la ţară - eu şi Goliat împărţeam aceeaşi cameră - şi ne gâdila la tălpi ca să adormim. Nu-mi aduc aminte care era logica ei, dar ne plăcea la nebunie şi nu vroiam să ne culcăm până nu făcea asta. (Nu e nici un înţeles ascuns aici, pe bune; tot ce făcea era să ne gâdile picioarele.) Până şi în ziua de astăzi mă gâdil, dar mă gâdil mult mai puţin de câţiva ani încoace. Oamenii nu au simţul gâdilatului în acelaşi mod în care panseluţele au culori. Gâdilatul are cumva de-a face cu lucrurile la care te gândeşti.

Îmi aduc aminte că stăteam în faţa noptierei mamei mele cu un creion într-o mână şi nişte hârtie şi ea îmi spunea că nu contează în ce mână ţin creionul, să o folosesc pe aceea cu care îmi vine mai bine. Am încercat cu fiecare de câteva ori şi am ales-o în cele din urmă pe cea stângă. Nu îmi aduc aminte dacă învăţasem încă diferenţa dintre stânga şi dreapta. Ambele mâini mi se păreau la fel. Mâna mea stângă nu ar fi devenit oare dreapta dacă mă întorceam?

Îmi aduc aminte că mă dădeam în cerc cu tricicleta prin camera mea din oraş, în apartamentul nostru din West Side, pe podeaua de linoleum portocaliu Howdy-Doody, gândindu-mă la nu mai ştiu ce, visând la ceva ce nu-mi aduc aminte. De cele mai multe ori eram doar plictisit.

Îmi aduc aminte că eu şi fratele meu am fost jefuiţi în parc de un băiat de zece ani, golanul acela de cartier despre care îmi aduc vag aminte că a fost odată acuzat că a dat foc terenului de joacă cu lupa într-o zi cu soare. El vroia să ne ia tricicleta şi vroia să îl bată pe fratele meu - ceea ce îmi aduc aminte că nu m-a făcut să mă simt aşa de bine pe cât aş fi crezut eu.

Din vreme ce nu e nicidecum distractiv să baţi pe unul de cinci ani atunci când ai la mână pe unul de nouă ani, agresorul mi-a zis să o tai. Am fugit la marginea parcului - blocul nostru era chiar peste drum - dar nu trecusem până atunci niciodată în viaţa mea singur strada. Mă gândeam că mă vor lăsa, poate, atunci când voi creşte mai mare. Totuşi, fratele meu era jefuit în parc de un piroman cu cazier şi până şi eu ştiam că trebuie să fug acasă să aduc ajutoare.

Era o femeie la colţ care aştepta să se schimbe culoarea semaforului - noi nu vorbeam *niciodată* cu străinii - şi am decis să iau o măsură drastică. Am întrebat-o dacă vrea să ma treacă strada. S-a uitat puţin surprinsă la mine, nu cu foarte multă simpatie - ce-i aşa de greu să treci strada? Când se face verde, mergi. Aşa că doar m-am luat după ea (nu era chiar aşa de greu până la urma urmei, dar era o senzaţie *nouă*, să fiu deodată responsabil de mine) şi am sunat la interfonul apartamentului nostru, temându-mă de ce-i mai rău şi simţindu-mă foarte vinovat. Cum să explic eu pierderea lui Goliat? Cum să explic eu că m-am întors singur? Vreau sa zic, cum să explic eu *că am trecut singur strada*? Mama a înţeles repede situaţia din ce mormăiam eu şi s-a dus să îl recupereze pe fratele meu de la golanul de zece ani, cu tricicletă cu tot.

Nu la multă vreme după aceea ne-am mutat în East Side.

Îmi aduc aminte că am ratat autobuzul care mă ducea la grădiniţă într-o dimineaţă şi că m-a dus tata cu un taxi în drum spre muncă. Ştia unde e şcoala mea, dar nu ştia intrarea propiu-zisă. Îmi aduc aminte că nici eu nu ştiam. Mergeam acolo deja de luni de zile, desigur, dar mereu mi-am găsit clasa ţinându-mă după capul celui din faţa mea.

Altă dată, într-o după-amiază în clasa întâi, au schimbat şoferii de autobuz. Şoferul începător m-a întrebat unde stau. Unde *stau*? *Glumeşti*? Ştiu să citesc, să fac înmulţiri - dar să ştiu *unde stau*? Stau *acasă*, atâta-i tot. *Tu* eşti şoferul autobuzului de şcoală, nu eu, ce naiba - ce crezi că e ăsta, *taxi*? Normal, n-am spus nimic din toate astea. Am început doar să mă umplu de ruşine, care apoi a fost copleşită rapid de frică - pierdut între mii de clădiri care arătau la fel, milioane de *străini* - singur la vârsta de şase ani. După puţină meditaţie mi-am adus aminte numele meu de familie. (Ce pot să zic, am mers la genul de şcoală unde fiecare copil este strigat după numele mic şi tratat cu multă grijă. Vezi tu, noi eram copii dotaţi.) Numele meu de familie a fost tot ce îi trebuia şoferului, aparent, pentru că apoi totul a revenit repede la normal.

Şi apoi altă dată - poate că aveam chiar şapte sau opt ani deja, sau chiar nouă - una dintre persoanele care veneau periodic să ne măsoare IQ-urile şi să interpreteze petele noastre de cerneală m-a întrebat de ce religie sunt. Of, pentru Dumnezeu, iar începem. Când m-am înroşit, ea a încercat să îmi vină în ajutor enumerându-mi posibilităţile. Eram pe fază şi am ghicit la întâmplare. Stăteam acolo şi oarecum mă aşteptam ca să îmi spună dacă aveam sau nu dreptate, cum se întâmpla de obicei atunci când răspundeam la o întrebare la şcoală - doar că de data aceasta *eu* eram sursa originală. (Greşisem, ca fapt divers.)

Desigur, în nici una dintre aceste întâmplări deosebite nu m-am simţit complet în regulă. Ruşinat? Vă spun eu, clar! Dar era ceva mai mult de atât: începeam să înţeleg - acel sentiment rău, de vinovăţie din cel mai adânc colţ al psihicului meu - că eram fals. Eu *nu* eram cel mai cuminte băieţel din lume aşa cum credeau părinţii mei. Ce vreau eu să spun e că CMCBDL n-ar fi putut să fie aşa PE DINAFARĂ! Eram super politicos, poate, dar nu super sclipitor aşa cum ar fi trebuit să fiu. Ce fel de idiot nu îşi ştie măcar propria *religie*? Eram convins că toţi ceilalţi din clasă ştiau. Chip Morgan categoric ştia. El ştia lucruri, credeţi-mă. Chip Morgan purta boxeri albi şi juca "învârte sticla" înainte ca eu să *aud* măcar de aceste lucruri, ce naiba.

Iar dacă eu eram super politicos, păi eram din motive greşite. Nu eram politicos pentru că îi iubeam pe ceilalţi oameni sau pentru că eram înţelept sau deoarece credeam în Regula de Aur sau din vreo altă prostie din asta. Eram cuminţel pentru că acesta se dovedise a fi drumul spre recompensă. Era modul în care se juca jocul. Eram un copilaş foarte versat în sistem. Şi, undeva acolo, ştiam că nu eram "cuminte" deloc - doar egoist, doar pentru mine. Eram un fals, şi ştiam asta.

Între timp, chestia cu religia a mers mai departe. Dacă nu îmi ştiam propria religie, era oare posibil să nu cred în Dumnezeu? Aveam şapte ani şi deja eram eretic. Cu o simplă întrebare, femeia aceea a descoperit răutatea din mine.

Chiar era ceva rău în mine. Nu vroiam să fie. Nu cerusem să fie. Dar era acolo. De exemplu, uitam mereu cuvintele la jurământ şi la psalmul "Miruieşte-mă, Doamne, pe mine" pe care le cântam la începutul fiecărei zi de şcoală. Şi cu toate că mimam pe cât de bine puteam cuvintele, undeva acolo ştiam că eu eram singurul din clasă care *nu înţelegea* ce *înseamnă* lucrurile alea, dar apoi să cred că Dumnezeu este păstorul meu. "*Miruieşte-mă*"?

Dar deşi eram eu prostuţ, nu eram aşa de prostuţ încât să las se vadă cât de prostuţ eram. Nu m-ai fi prins vreodată întrebând ce înseamnă “miruieşte”. Sau, mai târziu, “masturbare”.

Capitolul 2

Am învăţat să mă masturbez la aceeaşi vârstă la care am învăţat să trag pârţuri. Optsprezece. Eram în anul doi de facultate. Fusesem de două ori în Europa, câştigasem majoritatea distincţiilor academice la liceul meu şi şase scrisori de excelenţă. Dar nu învăţasem cum să trag pârţuri. Sau să mă masturbez.

Nu trăsesem niciodată pârţuri pentru că ştiam că e un lucru rău. Mergeam cu familia cu maşina la Brewster în fiecare vineri seara şi apoi ne întorceam duminica, mâncând sandwichurile cu unt de arahide şi ketchup pe care le făcuse mama şi ascultând "Our Miss Brooks" de oricâte ori o prindeam la radio sau bătându-ne. Adică eu şi fratele meu ne băteam pe bancheta din spate - NU DEPĂŞI GRANIŢA! - şi tatăl meu se gândea în faţă cum de era el responsabil de aşa plozi, în timp ce mama avertiza cu un dezastru îngrozitor la 100 de kilometri pe oră dacă nu eram cuminţi şi nu-l lăsam pe tata să se concentreze la drum, timp în care eram asaltat, fizic şi psihic, de intimidările fratelui meu - pe care le aţâţam probabil din cauza plictiselii insuportabile - când deodată se întorcea roata. GOLIAT! Se aşternea liniştea în maşină. Cu toţii ştiam imediat, fără să ne spunem un cuvânt - era suficient de rău să *o faci*, dar să mai şi vorbeşti despre asta - GOLIAT! COBOARĂ GEAMUL! Eu mi-l coboram instantaneu pe al meu, cu mâna la gât, încercând să par cât mai scârbit cu putinţă, din nou, jucând până la capăt teatru pe marginea lipsei de maniere a fratelui meu... părând că încerc să îmi găsesc răsuflarea, dar în sinea mea lăfăindu-mă în supremaţia mea indisputabilă: CMCBDL nu ar face *niciodată* ceva atât de dezgustător. Ăsta era un nivel la care eu, la puţin peste jumătate din vârsta lui şi nu cu mult mai mult de jumătate din greutatea lui, puteam să concurez cu el şi să *câştig* de fiecare dată. Dintr-un motiv sau altul, i-a luat ani întregi să înveţe să se controleze şi în momentul în care a reuşit în cele din urmă şi reuşeam să ajungem de la Brewster până în East Side fără să avem nici măcar un singur "GOLIAT! COBOARĂ GEAMUL!" el era aproape gata să plece la facultate. Lucru care m-a lăsat pe mine să fiu în mod indiscutabil cel mai cuminte băieţel din lume.

Deşi certurile cu fratele meu aveau mult de-a face cu anusul meu închis ermetic, era vorba despre mai mult de atât. Odată când eram foarte mic, trei sau patru ani, cred, stăteam confortabil în scăunelul meu împletit, contemplând la podeaua de linoleum Howdy-Doody din camera mea sau ceva de genul ăsta, când am fost chemat la masă. Aveam musafiri în seara aia. M-am aşezat în scaunul meu de oameni mari tapiţat cu mătase argintie din sufragerie - şi se simţea puţin incomfortabil, ca şi cum aş fi stat cu fundul gol pe o grămadă de fân. Ceva era ciudat pentru că acest scaun tapiţat ar fi trebuit să fie *mai* comfortabil decât scaunul meu de nuiele - şi am făcut câteva remarci la adresa discrepanţei.

Mama mi-a spus să merg să iau celălalt scaun şi m-a urmat la mine în cameră, unde mi-a dat jos pantalonii raiaţi şi - ei bine, am fost *uimit*! Nu aveam nici cea mai mică *idee* că făcusem asta. Mama a rezolvat repede lucrurile, fără să zică nici măcar un cuvânt, dar eu eram pietrificat. Nu mă puteam gândi la nimic mai rău decât ceea ce făcusem - era păcatul lamentabil al lui Goliat ÎN TREI DIMENSIUNI şi am fost determinat să am foate mare grijă de atunci. Încă o astfel de scăpare şi CMCBDL ar fi putut arunca prosopul, ce naiba.

Puţin mai încolo, pe la vârsta de doisprezece ani, într-o tabără, am dedus înţelesul cuvântului "pârţ", deşi era un cuvânt prea dezgustător pentru ca măcar să treacă peste buzele *mele*. În acelaşi timp, am învăţat destul de repede că "f--k you" era singurul cel mai rău lucru din lume care putea fi spus de

către cineva sau cuiva, chiar dacă în condiţii rare de mânie, când chiar vroiam să îmi şochez şi îngrozesc colegii de camping, în vâltoarea unei dispute cu adevărat aprige, *reuşeam* să mă adun să scot aceste cuvinte în şoaptă. Desigur, *acea* frază era posibilă doar pentru că nu aveam nici cea mai mică idee despre ce însemna. Şi nici n-aveam de gând să întreb pe nimeni. *Eu* nu eram prost, la doisprezece ani. La paisprezece ani. La şaisprezece ani. Pe la şaisprezece ani presupun că am învăţat ce înseamnă. (Şi am învăţat cât de iraţional, ilogic, imposibil era astfel răspunsul acceptabil - "Ai vrea tu!" - atunci când era spus de un băiat către un altul). Dar faptul că aveam câteva cunoştinţe intelectuale despre definiţia medicală a cuvântului era un lucru foarte diferit de înţelegerea mea la persoana întâi, olfactivă, a *celuilalt* cuvânt de nemenţionat de dezgustător.

Acum, după toate tensiunile astea, nu pot să vă spun că îmi aduc aminte de momentul primei mele dezumflări. Îmi aduc aminte, în linii mari, o perioadă de câteva luni în jurul anului doi de facultate când, după ce odată am dat drumul la cea mai mică, ezitantă şi testată puţin-câte-puţin balonare mai departe decât de obicei de toaleta bărbaţilor (într-o excursie de geologie, probabil?), după ce am experimentat şi descoperit, *mirabile dictu*, că puteam să mă uşurez într-o singură dimensiune fără să se ajungă la 3D, am început să devin din ce în ce mai îndrăzneţ şi, în mai puţin de un an, reuşisem să stăpânesc tehnica la rang de artă.

Desigur, nu făceam asta decât în particular - *niciodată* acolo unde ar fi fost chiar şi cea mai mică şansă de - CMCBDL! COBOARĂ-ŢI GEAMUL! Şi până în ziua de astăzi când mă chinui să scot cuvântul, rămân mereu mirat la adresa colegilor mei de liceu care *căutau intenţionat public* în timp ce se puneau pe spate, aprindeau un chibrit şi făceau un fel de dragon chinezesc pervers.

Dar chiar dacă îmi scapă exact momentul şi circumstanţele primei mele uşurări gazoase, aş putea să scriu un monograf de 1000 de pagini despre ocazia primei mele masturbări.

Am făcut-o din greşeală, practic; fără să îmi folosesc efectiv mâinile. Şi vă zic eu, eram un băiat de optsprezece ani al naibii de fericit. Orgasmul, acel prim orgasm renumit, fantastic, de neuitat, pe care vrei să îl opreşti cu fiecare muşchi şi nerv din corpul tău (ca să fiu sincer, credeam că o să fac pe mine, ceea ce la optsprezece ani ar fi fost îngrozitor) a fost un fel de extaz în al şaptelea cer pe care îl simţi doar odată. Da. Asta nu era o încercare firavă la unsprezece ani. Mă păstrasem, mă maturizasem, acumulasem tensiune ANI DE ZILE pentru asta! Şi da, orgasmul în sine a fost de nota zece plus un WOW. Dar acest lucru era cu adevărat nesemnificativ în lumina evenimentului în ansamblu: O făcusem! PUTEAM SĂ O FAC! Eram ultimul din lume care învăţase să o facă, dar O FĂCUSEM! După ce mi-am revenit din uimirea iniţială şi epuizarea emoţională, am început să o fac din nou. După trei săptămâni de repetiţii continue, învâţasem: (a) să o fac pe spate, folosindu-mi mâinile; (b) să nu o fac mai mult de o dată pe noapte.

Dar m-am luat puţin cu vorba pentru că, după cum spuneam, ceea ce a fost remarcabil n-a fost orgasmul în sine ci motivul pentru care mi-a luat atât de mult să am unul.

Daţi-mi voie să desfiinţez din start o ipoteză. Eu *nu* am fost unul dintre acei copii care au fost învăţaţi de la primul semn al pubertăţii că masturbarea este rea, că îmi va cădea obiectul dacă o voi face, că mi se va transforma mintea în rumeguş sau că mi se vor înmuia genunchii. Ar trebui să vă fie ruşine şi dacă v-aţi gândit măcar la această ipoteză. În familia *mea*, unul dintre lucrurile despre care nu se vorbea *nicioadtă* era chestia de acolo de jos. Niciodată. Pentru că era singura parte a corpului despre care nu se vorbea niciodată, pentru că o ţineam mereu ascunsă şi pentru că societatea reuşeşte să insufle fiecărui

copil fără să o facă neapărat vreodată în mod explicit că aceasta era o Zonă Rea. Aceasta era o zonă pe care CMCBDL o folosea pentru un singur lucru, în particular, şi doar pentru un singur lucru.

Aşa că nu aveam poveşti de moşit care să mă reţină. Era doar o chestiune de a învăţa cum se face.

Îmi imaginez că mulţi copii învaţă aşa cum am învăţat eu: accidental. Doar că ei îşi dau seama mai devreme. Nu pot explica în mod incontestabil cum am reuşit eu să stau pe poziţii aşa de mult, dar pot lansa câteva supoziţii.

În primul rând avem de-a face cu situaţia pe care am descris-o mai sus. Pur şi simplu acela era ţinutul nimănui. Nu m-aş fi prostit cu Zona Rea mai repede decât mi-aş fi băgat degetele în Cealaltă Zonă Rea. Mai mult, la un moment dat am învăţat expresia - nu ştiu unde am auzit-o, probabil în tabără - NU VĂ JUCAŢI CU COCOŞELUL. Ei bine, asta nu făcea decât să confirme ceva ce CMCBDL deja ştia. El nu reuşise încă să îşi dezvolte tipul de mentalitate care te ajută să faci distincţia între a te juca cu cocoşelul în autobuzul de pe Fifth Avenue şi a te juca cu cocoşelul în pat.

Şi apoi era mereu instinctul că lucrurile poate că nu sunt întru totul în regulă acolo jos. Şi fără îndoială, în jurul vârstei de treisprezece ani - timp în care devenisem foarte deranjat de subiectul general al zonei, întrebuinţările şi abuzurile ei - am observat că partea stângă a scrotului era mai mare decât partea dreaptă. Şi deşi încercam din răsputeri să nu mă gândesc la asta, eram conştient undeva acolo că aveam ceva greşit. Şi nu vorbesc de mintea mea, înţelegeţi - n-am ajuns încă până acolo. Un defect fizic real a-u-ten-tic.

N-aveam nici o scuză de a mă sustrage de la controlul meu medical anual şi imediat, chiar înainte să deschidă gura, doctorul a observat. Okay, Doctore: Observă, dacă vrei, dar pentru numele lui Dumnezeu, ignor-o aşa cum fac eu. … TE ROG nu băga de seamă.

A făcut însă mult mai rău de atât. M-a întrebat de ce nu l-am sunat când am observat pentru prima oară.

Daţi-mi voie să vă acord un moment de reculegere pentru a permite să simţiti forţa acestei lovituri fatale.

Serios? *De ce nu am spus nimănui?* Nu aşa ar fi făcut în mod natural şi normal CMCBDL? Adică ce, *ascunzi* cumva ceva? ASCUNZI CEVA? Ce s-a *întâmplat* acolo jos? Hm... eşti un mincinos mic? Tu nu eşti CMCBDL pe care îl cred toţi, nu-i aşa?

Dacă ascundeam ceva? Dragi prieteni, eu ascundeam totul. Dar voi ajunge şi acolo.

Calculatorul Ministerului meu de Apărare, defect ca de obicei, ar fi trebuit să ticăie pe marginea întregului său program liniar şi să se oprească cu un bâzâit şi un print al soluţiei optime: să zic o minciună obişnuită, convingătoare: “Ah, Doctore, s-a făcut doar aşa acum câteva săptămâni şi nu m-a durut sau ceva, aşa că, din vreme ce ştiam că o să vin astăzi la consultaţie, nu m-am deranjat să fac nimic. Sper că nu e nici o problemă, nu? Asta ar fi spus şi Chip Morgan, nu-i aşa?

Dar eu? Eu spuneam singurul lucru la care mă puteam gândi - nimic - presupunând că mai devreme sau mai târziu el va începe din nou să vorbească.

Şi a început, explicându-mi că aveam un “varicocel” obişnuit - prea mult sânge care intră în scrot, ceea ce îl umflă în partea stângă şi îl face să arate rău - dar că aproape 10 la sută din populaţia masculină suferea de asta şi că mai puţin în cazul în care ar fi început să mă deranjeze, nu se putea face nimic în privinţa asta. Avea să îi sune pe părinţii mei doar ca să îi anunţe.

PĂRINŢII MEI? Eşti scos din minţi? Cum rămâne cu relaţia de confidenţialitate dintre doctor şi pacient? Aş putea să te reclam pentru că le spui alor mei! Desigur însă, doar am lăsat acest filmuleţ să se deruleze prin faţa ochilor mei şi am scos un hamina-hamina-hamina stil Jackie Gleason dar cu jumătate de gură. Spre lauda mea, nu am leşinat.

Am ajuns chiar şi acasă. Şi când mi-a cerut tata să vadă despre ce îl sunase doctorul la telefon - să *vadă* - am părut atât de adolescentin-ruşinat încât el n-a mai insistat. Probabil că şi el fusese CMCBDL, într-o mai mică măsură, la vremea lui, ceea ce ar putea explica de ce nu vorbeam niciodată despre lucrurile astea.

Aşa că de unde era să învăţ să mă masturbez? Când urma Famous Artists Schools să facă reclamă la un curs prin corespondenţă despre panourile din metrou? Aş fi putut învăţa de la cursul despre păsări şi albine, dar, după cum spuneam, nu era subiectul preferat al tatălui meu. El a făcut odată un efort coordonat şi a ajuns până la vise umede şi la ejaculări - dar eu în cele din urmă l-am rugat să se oprească. Nu puteam suporta. Dacă ascultam înseamna să recunosc că nu ştiam deja totul şi asta ar fi pus în mod serios la îndoială normalitatea mea de adolescent - toată lumea ştia chestiile alea - şi ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit era să aduc în discuţie normalitatea mea de adolescent. Am reuşit să mormăi una dintre rarele mele acte de teatru: Tată! Ce Dumnezeu (care era cumva într-o categorie diferită de Pentru Numele Lui Dumnezeu) - *Ştiu deja lucrurile astea.*

Aşa că nu am învăţat de la el să mă masturbez. Chiar dacă l-aş fi lăsat să continue, mă îndoiesc că textul prescris ar fi inclus un capitol şi despre acel subiect.

Ei bine, dar cu Goliat cum rămâne? Pentru ce sunt fraţii mai mari? Niciodată nu mi-a trecut prin cap măcar să mă întreb dacă el stăpânise această artă - după cum spuneam, încercam din răsputeri să nu mă gândesc la astfel de subiecte - dar am aflat anul trecut, când am ajuns în cele din urmă să ne cunoaştem reciproc, că el într-adevăr o făcea de la doisprezece ani - uneori chiar în patul alăturat.

De fapt, mi-am dat seama după conversaţia noastră recentă, când cerneam anii copilăriei din nou şi din nou... despre noaptea aceea din apartamentul de pe East Side - oh, WOW, normal! - a fost o noapte când el tot dădea din degetele de la picioare în cerceaf uşurel, suficient de zgomotos ca să mă enerveze şi să mă ţină treaz, pentru ca apoi să începem să ne batem şi eu să plec în camera părinţilor să mă plâng - lucru de care el s-a ofensat mai mult decât de obicei - doar ca să continue să dea din degete şi după ce m-am întors - oh, *Doamne*!

Aşa că aş fi putut avea un profesor foarte bun în persoana lui Goliat, dar noi nu aveam acel gen de relaţie. Sigur, ţineam unul la celălalt. *Trebuia* să ţinem unul la celălalt, aşa că eu clar ţineam la el. Dar prietenia noastră nu se încadra în prototipul fraternităţii clasice americane.

Prima oară am fost în tabără când aveam zece ani. Goliat era deja în al treilea sau al patrulea lui an în tabără şi era cât de cât superstar. El ştia frânghiile de la cort. Eu, pe de altă parte, abia acum eram pus în poziţia de a mă descurca singur şi eram, ca de obicei, îngrozit.

Totul mergea ca pe roate până când am ajuns la cortul meu şi l-am întâlnit pe pedagog, un fost soldat. El mi-a spus să îmi fac patul. Fie. Mi-am desfăcut cufărul, care era deja în mod miraculos în cort când am ajuns, am scos aşternuturile şi toate cele şi am început să îmi fac patul.

"Nu uita de cearceaful de cauciuc," mi-a spus soldatul.

"Cearceaful de cauciuc?"

"Da. Cearceaful de cauciuc."

Am căutat după el pe îndelete, deşi nu auzisem vreodată de unul înainte şi nu îmi aduceam aminte să fie pe inventarul (treizeci şi două de batiste albe Camp Winnepesaukee, paisprezece perechi de şosete albe de sport Camp Winnepesaukee, un suspensor pentru sport - opţional până la vârsta de treisprezece ani) pe care l-am împachetat în Brewster ultima oară când am văzut cufărul. L-am căutat deşi ştiam că nu o să îl găsesc, că eşuasem răsunător, că voi fi trimis acasă cu următorul tren spre dizgraţia familiei. Din nou, acel sentiment de falsitate.

"Nu cred că am unul. Pot să îmi fac patul cu ăsta de pânză?"

"Ar trebui să ai unul de cauciuc. Scrie aici că faci în pat."

CĂ CE? Oh, Doamne, cred că vorbeşte despre *zona aia*. Noi nu vorbim *niciodată* de zona aia. Ultimul lucru de care aş fi fost pregătit era să răspund înapoi unei figuri cu autoritate, dar apoi unui fost soldat. Ce Dumnezeu, parcă reiteram incidentul cu vopseaua albă de pe peluză. "Nu, domnule, nu fac în pat." Acum, poate că o dată sau de două ori în viaţă, ca orice alt copil, făcusem în pat. Dar ce se întâmplă? Figurile autoritare nu greşesc niciodată. Poate ca părinţii mei nu avuseseră curajul să îmi spună că făceam în pat şi m-au trimis la soldatul ăsta să îmi zică. Am minţit - oare eu chiar fac în pat? Am minţit *un străin*? Dar acum am zece ani, nu mai am cinci - puteţi vedea cât de mult evoluasem - şi sunt aproape convins că nu ud patul, că e vreo greşeală.

Am avut câteva schimburi de replici - "Nu, nu e adevărat.", "Aici aşa scrie, dar te vindec eu de asta." "AGH!" - când Goliat a apărut din senin. Poate că pentru prima oară din viaţa mea, eram încântat că îl văd.

L-am pus pe Goliat să îşi recunoască relaţia de sânge cu mine, şi apoi, relaxat, l-am pus să îi spună fostului soldat că eu nu ud patul. Dacă era cineva care să ştie asta, atunci ăla eşti tu, care dormi în cameră cu mine! Nici F. Lee Bailey nu ar fi putut să construiască o apărare mai solidă.

"De unde să ştiu *eu* dacă tu îţi uzi patul?" Asta a fost ce a spus Goliat. Şi apoi s-a dus să joace tenis.

Aşa că n-aveam cum să învăţ de la fratele meu.

Mă pot gândi doar la alte patru moduri de instruire care au rămas şi pe trei dintre ele le pot elimina din start. Aş fi putut *citi* undeva cum se face, dar CMCBDL nu a început să citească cărţi obraznice până acum câţiva ani. Aş fi putut învăţa de la ora de educaţie sexuală de la şcoală, dar tot ce ne-au spus ei era despre cum să stai cu spatele drept, să foloseşti deodorantul şi să îţi dai jos pălăria înăuntru. Aş fi putut să învăţ despre asta "pe stradă", dar strada din Brewster era o autostradă pe care nu aveam voie să mă dau cu bicicleta, iar strada din East Side era populată mai mult de portari.

Astfel ne mai rămâne doar categoria generală a prietenilor: în tabără, în liceu sau în primul an de *facultate*, ca să vă daţi seama de gravitatea situaţiei.

Tabăra a fost pentru mine un fel de trezire. Deodată trebuia să ma descurc singur, iar standardele după care erau judecate performanţele erau mai degrabă fizice decât academice. Necinstit! Îi schimbau lui CMCBDL regulile, el care nu învăţase niciodată să joace baseball (cum să joci baseball dacă singurul copil pe o rază de câţiva kilometri, cred, nu făcea decât să pună mereu masa?) - baseball, ocupaţia recreaţională a naţiunii, simbolul a tot ce este normal şi integru.

Din vreme ce mă acomodasem cu ideea de a fi unul dintre cei mai buni din clasă la cam tot ceea ce făceam (înmulţiri, capitale de stat), nu puteam să suport ruşinea de a sta acolo în dreapta terenului, cu

stânga în afară, speriat de moarte că cineva, vreun idiot pierde vară stângaci ar *putea* măcar să trimită o minge înspre mine. Iar eu aş fi stat acolo, tremurând cu genunchii moi, ÎNECÂNDU-MĂ şi aş fi ratat. *Totul* îmi este sortit, calităţile mele de apărător nefiind vreo excepţie. Invariabil, odată pe joc, cineva urma să lovească o minge acolo; invariabil, urma să o ratez. Astfel că jucam doar atunci când eram obligat, câte un joc pe an.

Acea o dată pe an îngrozită de mine, după cum ar fi ghicit orice fost participant la tabără, era în timpul războiului culorilor. *Toată lumea* trebuia să joace. Iar în ultimul an în care am jucat trebuie să fi avut în jur de paisprezece ani - cel mai urât coşmar al meu se adeverea.

Desigur, probabil ca am ratat lovitura inevitabilă din dreapta terenului - era un lucru atât de obişnuit încât nici nu mi-l mai aduc aminte acum. Dar cineva acolo sus, Marele Fals, plănuise ceva mult mai umilitor pentru CMCBDL. Era "fundul celui de-al nouălea", în jocul nostru de şapte intrări, cu flancul jos, cu bazele încărcate, doi afară şi un scor de trei la doi (*jur* că nu exagerez). Mai e nevoie să vă zic pe cine cădea scorul de trei la doi?

Vă dau un indiciu. Nu era Goliat. Nici Tommy Roth, sufletul taberei, băiatul de cincisprezece ani ale cărui prietenie şi respect mi le doream cu orice chip. Tommy era în *cealaltă* echipă. Şi acum, la paisprezece ani, deşi nu eram nici pe departe sufletul taberei, eu devenisem o forţă cu un cuvânt de zis în războiul culorilor. Am câştigat la toate evenimentele de înot la care particiasem, am câştigat meciul de tenis la un set de 16-14, şi am tras 94 la ţintă. Dar în vreme ce Tommy făcea toate aceste lucruri la categoria *lui* de vârstă, el era cel mai bun şi la jocurile de echipă. Cum ar fi baseball-ul.

Tommy venise să urmărească jocul, altături de majoritatea participanţilor la tabără, deoarece cele cinci puncte de la războiul culorilor care depindeau de el deveniseră din ce în ce mai importate pentru deznodământul întregului război. Tommy, desigur, nu îmi rostise un cuvânt de patru zile - până la urmă, eram în război - şi acum era la câţiva metri de mine şi râdea de cum o să MĂ ÎNEC!, MĂ ÎNEC! şi apoi o să ratez totul. ALO, MĂRU LUI ADAM! *MĂ ÎNEC!*

Între timp, bineînţeles, căpitanul echipei mele - nu căpitanul echipei de baseball, vreau să zic, deşi era şi el acolo - căpitanul *războiului culorilor*, şi *antrenorul şef* îmi spuneau să mă liniştesc: Sărmanul aruncător era teribil de stresat, urma să se ÎNECE!, şi tot ce trebuia eu să fac era să fiu atent la minge şi să o lovesc doar în cazul improbabil în care s-ar fi apropiat de bază. O deplasare cu bazele pline ar fi egalat scorul, iar tunurile noastre erau chiar în spatele meu. MERSUL E LA FEL DE BUN CA O LOVITURĂ!, HEI, ARUNCĂ-ÎNEC!, MĂNUŞA JOS, ARUNCA!, MERSUL E LA FEL DE BUN CA O LOVITURĂ!

Aruncătorul, care, desigur, îşi sfărma şi el creierii, a lansat în zbor o minge care, deşi se îndrepta mai mult sau mai puţin în direcţia mea, promitea să treacă pe la doi metri deasupra capului meu. Posibil chiar şi peste gard. Pe măsură ce se apropia, nu puteam să-l aud decât pe Tommy: HEI, MĂRUL LUI ADAM, *ÎNEC!*

Dacă nu aş fi lovit nenorocita aia de minge mică s-ar putea să fi fost aruncătorul cel care scria acum această carte.

Acestea fiind zise, în tabără eram destul de singuratic. Eram bun la sporturile individuale şi mă dezvoltasem foarte frumos, cel puţin conform standardelor copiilor ai căror părinţi îşi permit să îi trimită la tabere de vară de 1000 de dolari pe sezon. Eram mai isteţ decât colegii mei, nu aveam niciodată necazuri... eram respectat, poate chiar şi temut puţin - dar nu tocmai iubit sau acceptat.

Vroiam să fiu acceptat, nu încape îndoială despre asta. Dar nu puteam să fac lucrurile care mi-ar fi câştigat în mod standard acceptarea. Un lucru care mi-ar fi câştigat acceptarea în tabără ar fi putut fi orice care să îl enerveze pe unul dintre consilieri şi care mi-ar fi câştigat statutul de a fi unul dintre băieţi. Şi dacă mişelia pe care o făceam era de calitate suficient de bună cât să aducă în discuţie posibilitatea de a fi *trimis acasă* - pentru mine, asta ar fi fost dizgraţia supremă şi de neconceput - atunci probabil că mi-aş fi câştigat chiar un rol de lider printre semenii mei. Aveam toate celelalte caracteristici. Totuşi, CMCBDL pur şi simplu nu putea să facă pozne. Fusese disciplinat prea bine. Oricât de mult şi-ar fi dorit acceptarea semenilor săi, el nu era dispus să o piardă de faţă cu autorităţile sau - Doamne fereşte - să rişte să fie trimis acasă.

Astfel, eram în relaţii destul de bune cu mulţi dintre colegii mei din tabără, dar nu eram apropiat de ei. *Categoric* nu puteam să dezvălui faptul că nu ştiam cum să mă masturbez. Prin intermediul cântecelor ("Ar trebui să mă vezi în mişcările scurte. Era aşa grozav, îmi foloseam mâna", cântate pe melodia de la "Finiculi, Finicula") şi cu ajutorul frânturilor de conversaţie, am început să învăţ cuvântul şi sinonimele sale. Auzeam puşti de treisprezece ani care se lăudau despre cum puteau să o facă din zece mişcări - dar eu nu am ştiut vreodată cu adevărat ce însemna asta.

Liceul a fost în mare parte la fel: eram respectat, aveam câţiva prieteni, dar serile le petreceam acasă scriind teme suplimentare care să mă ţină pe tron şi care să mă ajute să intru la facultatea pe care mi-o doream, iar weekend-urile mi le petreceam în Brewster, fără să mai fiu plictisit, scriind mai departe teme suplimentare.

Auzisem suficiente ca să ştiu că toată lumea o făcuse; nu puteam să risc să întreb pe nimeni ce sau cum făcuseră. Sigur nu aşa trebuia să aflu, oricum, ce Dumnezeu! Nu îţi creşte părul acolo jos pentru că ai *întrebat* pe cineva cum se face - pur şi simplu se întâmplă. Face parte din adolescenţă şi pubertate. Vă puteţi imagina ridicula care ar fi urmat dacă aş fi recunoscut că mie încă nu mi se întâmplase masturbarea? CE, EŞTI CUMVA HO-MO?

Aşa că nu i-am întrebat nici pe vreunul dintre prietenii mei din liceu. Pur şi simplu am continuat să sper că o să mi se întâmple, deşi ştiam în sinea mea că lucrurile erau puţin în neregulă acolo jos - cu varicocelul şi tot...

A fost o situaţie care ar fi putut fi considerată un semn de încurajare, în jurul vârstei de treisprezece ani, care, dacă nu ar fi existat un aspect integral, s-ar fi putut plasa mult dincolo de încrederea mea în sine. Acasă în East Side, într-o noapte, am avut un vis umed. Nu că ştiam termenul pentru aşa ceva sau că aş fi făcut vreo legătură.

Îmi aduc aminte că mi-a luat ceva timp să îmi dau seama cu siguranţă că nu îmi udasem patul, şi că exista o diferenţă, că nu era un lucru de care să îmi fie ruşine, că acesta era unul dintre lucrurile pe care le *aşteptam*. Nici n-am spus nimănui despre asta. De fapt, visul meu umed m-a supărat destul de tare. Atât de supărat încât - zoologi, Guiness, Ripley, luaţi aminte - a fost şi ultimul pe care l-am avut.

Aparent, îmi reprimasem toate viitoarele mele vise umede, deşi nu ştiam asta la vremea respectivă. Începusem să presupun, când nu mai erau episoade repetitive, că lucrurile putrezeau acolo jos. Şi date fiind condiţiile, credeam că poate că era cel mai bine aşa.

Vă voi spune asta, totuşi: eram un adolescent foarte energic. Câtă energie sexuală reprimată! Înotam o milă înainte de ore, alergam cross country, făceam lupte greco romane, jucam fotbal, făceam milioane fără număr de genuflexiuni, eram fruntaşul asistenţilor de laborator, scriam pentru albumul anului,

editam la ziar (respectat, fie vorba între noi, nu iubit cum era şeful clasei), şi scriam teme suplimentare până când le ieşeau tuturor profesorilor pe ochi şi pe urechi. Un astfel de exemplu în clasa a opta fusese "O istorie a echilibrului de putere în Europa, între 476 î.e.n şi 1053", pe care am reuşit să îl dezvolt în aproape cincizeci de pagini, plus hărţi.

Şi apoi am intrat la Yale şi am împărţit o cameră cu Roger Ritter, un tânăr foarte diferit de Tommy Roth, care, deşi nu îi era neapărat sortit să termine cu note mari, chiar ştia cum stau lucrurile. Roger se îndrăgostise de o sută de ori. Şi-a petrecut prima săptămână, în timp ce eu citeam materialele introductive, plimbându-se cu maşina până la Vassar şi Barnard şi Wheaton. Mereu mă ruga să îi scuz pe el şi pe fata cu care ieşea cât timp folosesc camera câteva ore, iar în serile în care nu folosea camera îşi mişca degetele de la picioare de cearceaf, foarte uşor, aşa cum obişnuise fratele meu.

Doar că probabil că el avea o tehnică uşor diferită, deoarece în fiecare dimineaţă când mă trezeam găseam câte un şerveţel lângă patul lui. Până la Ziua Recunoştiinţei în anul meu de bobocie, făcusem o deducţie remarcabilă.

Mi s-au confirmat bănuielile când Roger a început să mă întrebe de ce nu exista niciodată vreun şerveţel la picioarele patului *meu* dimineaţa - mai ales, presupun, şi pentru că nu îl rugasem niciodată să mă lase singur în cameră. Ei bine, eram un boboc tipic de la Yale, atrăgător, dar timid, perfect sănătos, dar un pic naiv.

Din fericire, îmi aduc aminte că l-am auzit pe unul dintre îndrumătorii din tabără zicând că visele umede erau de departe alternativa mai matură la masturbat. Astfel, până la vârsta de şaptesprezece ani, după ce începusem să depanez multe dintre defectele programului meu de pe calculatorul ministerului apărării, pur şi simplu răspundeam că o fac de câteva ori pe săptămână, că preferam să o fac seara atunci când el nu venise încă sau când dormea deja, că întâmplător nu foloseam aceeaşi coreografie cu şerveţelul lângă piciorul patului şi - piesa de rezistenţă - că de fapt preferam să am vise umede. El a fost impresionat, iar eu am evitat încă o şansă să învăţ cum s-o frec.

Deşi îl blufasem pe Roger, imboldul său fusese suficient să mă convingă să fac investesc totul într-un efort de a găsi normalitatea. M-am forţat să îmi amintesc indicii dintr-o poveste îngrozitoare pe care o auzisem în tabără:

Uite cum funcţionează, vezi tu, strângi o duzină de băieţi într-o cabană pentru o bătaie în cerc, vezi tu, cu lumina stinsă, vezi tu, şi îi dai un banana split celui care termină primul, OK? Ei bine, le zici tuturor în afară de Joey. Apoi stingi lumina, vezi tu, şi începi să te loveşti peste încheietura mâinii cu două degete de la cealalată mână, aşa - paf, paf, paf - şi nu durează mult până când Joey începe să gâfâie şi ţipă că a câştigat, vezi tu, şi aprinzi becul, şi toţi sunteţi îmbrăcaţi şi vă plesniţi cu degetele peste încheietură şi el stă acolo, murdar tot, şi arătând ca un idiot!

Şi într-o noapte, când eram singur - desigur - şi cu jumătate de inimă, s-ar putea spune, şi negândindu-mă la nimic sexy - doar aşteptând să se întâmple, dar fără prea mari speranţe - am început să paf, paf, paf acolo jos, cu şerveţelul gata la nevoie. Zece, douăzeci, poate treizeci de paf-uri, şi nu s-a întâmplat nimic. Îmi aduceam aminte cum colegii de tabără se lăudau că le ia doar zece mişcări, astfel că după încă câteva, sigur mă ofileam acolo jos, exact cum bănuiam. Cum pur şi simplu nu vroiam să mă mai gândesc la asta, am renunţat şi am mers la somn, compătimindu-mă.

Şi când zic compătimindu-mă, nu vreau să spun că eram deprimat. Ăla era un cu totul alt

sentiment. Îmi plăcea să fiu deprimat. Petreceam ore întregi fiind deprimat, plimbându-mă și gândindu-mă la lucruri care mă făceau un martir cosmic despre marea povară pe care o căram și despre delicioasa ironie ca cel mai cuminte băieţel din lume să fie de fapt, rău - dar cum numai un cel mai cuminte băieţel din lume ar fi putut face, căram povara singur și îmi scuteam părinţii iubitori. Și tot așa.

Petreceam ore întregi astfel, gândindu-mă ce o să se aleagă de mine, cum o să mă descurc - aveam fantezii despre confesiuni șocante care ar fi șocat New York Times atât de mult încât să își omită ediţia de duminică și să mă facă un sfânt în timpul vieţii sau poate doar după ce eram ars pe rug la stâlpul totemic din tabără - toate acestea erau gânduri picante despre care îmi dădeam și eu seama că nu erau chiar așa de dureroase. Nu aș fi recunoscut niciodată, dar a fi martir era destul de amuzant.

Dar când ajungeam la fapte - când eram la duș și mă uitam în jos la varicocel sau credeam că îi văd pe alţii că se uită la el; când grupul meu era desemnat să joace baseball după masă; când se cerea să am o pereche la balul de absolvire sau când Dr. Cumîlcheamă se întreba de ce nu spusesem nimănui despre asta - atunci simţeam durere adevărată, îmi era rău pe dinăuntru, vroiam cu disperare ajutor pe care nu îl puteam cere - și mă compătimeam.

Oricum, colegul meu de cameră din primul an mi-a amintit de faptul că fiecare puști din lumea asta o face, dar nu mi-a arătat și cum.

Imaginaţi-vă surpriza, și de altfel extazul și ușurarea mea în acea seară a anului meu doi în facultate, singur într-o cameră de cămin care făcea parte dintr-un apartament de trei persoane - o cameră atât de mică încât îmi suspendasem patul precum podul din Brooklyn între un șifonier de doi metri pe stânga și o bibliotecă de doi metri pe dreapta - când mă gâdilam pe burtă și mă gândeam la lucruri despre care mă îndoiesc că mă pot convinge să vi le descriu... și mă gâdilam mai tare, și apoi începusem să mă simt ca și cum nu m-aș putea opri din gâdilat chiar și dacă aș fi vrut, și vroiam să mă opresc din gâdilat, și încercam să mă abţin exact așa cum îmi reprimasem visele umede, și încercam cu disperare să mă abţin, pentru că era *așa de rău*, și mă gâdilam cu atâta zgomot pe podul din Brooklyn încât calculatorul ministerului meu al apărării îmi trimitea semnale disperate prin fanteziile mele cum că unul dintre colegi ar putea fi atras de zgomot, așa ca AI FACE BINE SĂ TE OPREȘTI, idiotule, ABȚINE-TE... *Ahh*hhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh...

Acest eveniment memorabil s-a întâmplat puţin înainte să intrăm în vacanţa de Crăciun. Ardeam să spun cuiva. Începusem să îmi formez niște prieteni apropiaţi - prieteni în care puteam chiar să am încredere, până la un punct. Dar să le spun asta ar fi fost prea mult. Mi-ar fi stricat complet imaginea mea de tânăr impresionant, cu "totul la locul lui". În orice mod aș fi exprimat-o, ascultătorii ar fi auzit "Azi noapte am învăţat să fac pentru prima oară ceva ce toţi ceilalţi din lume fac de la unsprezece ani." Și dacă m-ar fi întrebat - nu din cruzime, ci doar pentru că era întrebarea logică - CE ȚI-A LUAT AȘA DE MULT? (a se citi: Ce *ai*? CE *ASCUNZI*?)...

Apoi ne-am întors din vacanţă, iar eu vorbeam cu colegul meu de cameră și cel mai bun prieten al meu, Hank, pe care îl admiram fără margini, care era așa de *cool*, care știa mereu ce să facă, care era așa de arătos, care știa să joace *baseball*, ce naiba - și Hank mi-a spus: "Mi-am revăzut o grămadă de prieteni din liceu când am fost acasă și - ei bine, n-o să crezi ce fac ei acum. Știi ce *fac*?" M-a întrebat cu un amestec de incredibilitate și dezgust. Nu știam sigur, dar am ghicit în minte înfiorător de bine. "Se masturbează", a spus el.

“*Se masturbează*?” am repetat eu. “O, ce scârbos.” Într-adevăr, eram la fel de uimit şi scârbit de această revelaţie ca şi el, doar că din motive diferite.

Slavă Domnului că nu îi spusesem! Lui sau oricui! Aparent, realizasem despre câţiva degeneraţi din tabără că o fac (ştiţi cum e cu taberele de vară); colegul meu de cameră din anul întâi o făcea (într-adevăr, el petrecuse câţiva ani în tabăra de vară). Dar cam atât. Nimeni cool nu o făcea. Nimeni decent nu o făcea. Se aprinsese lumina şi eu eram cel idiot.

Şi încă ceva. Nu mai pot amâna. Ar fi trebuit să menţionez asta cu câteva pagini în urmă unde vorbeam despre cum acel vis umed izolat a fost, ei bine, o binecuvântare mixtă care nu s-a mai repetat niciodată. Visul meu umed a fost despre Tommy Roth.

Capitolul 3

Bun, deci ai avut un vis umed despre un alt băiat. Asta ţi-a blocat adolescenţa atât de rău? Uite: există o statistică faimoasă care spune că unul din trei bărbaţi ajunge la orgasm cu un alt bărbat cel puţin odată în viaţă. Asta spune Kinsey. Aşa că linişteşte-te. Nici măcar n-ai făcut fizic sex cu el, nu? Doar ai visat despre el, nu-i aşa?

EXACT! Da, EXACT! Jur că mă chinui cu disperare să ţin de tronul meu de nuiele, să trăiesc pentru a împlini imaginea pe care figurile autoritare din viaţa mea o au despre mine. EXACT! Chiar dacă aş fi vrut să îmi îndeplinesc în realitate - stai, nu, o luăm de la capăt - *în ciuda faptului că* aş fi vrut să îmi îndeplinesc în realitate fanteziile - deşi îmi *doream* să le îndeplinesc - niciodată în vecii vecilor n-aş fi făcut asta. Şi prin urmare, nimeni n-o să afle vreodată că am astfel de fantezii. Sunt curat ca lacrima, domnule poliţist. N-aveţi nimic asupra mea.

Dar acum că tot suntem aici, domnule poliţist, pot să vă spun câte ceva. Întâmplător ştiu că unii dintre băieţii din tabără făceau mai mult decât să aibă fantezii. Nu dezvălui că am spus eu asta, dar se experimenta destul de mult acolo. Iar cât despre unii dintre consilieri, cred că nici măcar nu era vorba doar despre experimentat, dacă ştii la ce mă refer.

Da, eram vag conştient de asta pe măsură ce căpătam experienţă în tabără - de exemplu atunci când Tommy şi consilierul ăla au dat pe toată lumea afară din cort şi au tras obloanele într-o zi însorită - dar eram destul de conştient cât să nu las pe nici unul dintre consilierii ăia să îmi facă *mie* masaj pe spate. Eram mai ales reticent la acela dintre ei care nu îşi putea lua ochii de la corpul meu. Eram aşa de dezgustat de gândul că acest bărbat urât îşi dorea să mă atingă încât mă făcea să tremur.

Dar, vai, ce n-aş fi dat să fiu cel mai bun prieten pe bune al lui Tommy. Doamne, cum îmi doream să fiu *ca* el, să fac aceleaşi lucruri mârşave şi pline de siguranţă de sine pe care le făcea el, să am aceiaşi muşchi şi păr blond şi acelaşi zâmbet ca şi el. Nimic din relaţia noastră nu ar fi fost dezgustător, nimic de nemenţionat. Vroiam doar să fim precum Hardy Boys, doi fraţi de sânge, doi cowboy... asta era: doi cowboy.

În şcoala primară simţisem acelaşi lucru pentru Chip Morgan. Mergeam la el acasă după şcoală şi mâncam biscuiţi Oreo şi ne uitam la televizor, sau ne jucam mini hockey, sau jocul ăla de societate numit Baseball, unde lovitul şi apăratul sunt determinate de rotirea unei rulete de plastic. Sau Chip se îmbrăca cu costumul său de baie şi cu halatul de baie, precum Joe Palooka, şi ne prosteam cu mănuşi de box, sau ne luptam, cum văzuserăm noi pe Channel 9 la televizor. Apoi mama lui l-a văzut aşa într-o zi, în slipi şi halat de baie - şi s-a supărat şi i-a spus să nu se mai îmbrace niciodată aşa. Dar eu aveam opt, nouă, zece ani, pe acolo, şi nu îmi dădeam seama ce se întâmplă. Pur şi simplu îmi plăcea.

Treceam prin ceea ce se numeşte "o etapă", nu-i aşa? *Se presupunea* că trebuie să nu îmi placă să mă joc cu fetele atunci când eram băieţel mic. *Se presupunea* că trebuie să urăsc lecţiile de dans pe care eram toţi obligaţi să le facem, la zece ani, acele dansuri de înmulţire unde orgoliul meu cerea să fiu ales repede în dans în timp ce în secret mă rugam ca dacă dansul m-ar fi prins totuşi, măcar să fie în ultima rundă ca să nu fie nevoie să mă împiedic pe podea decât odată, şi atunci abia când toată lumea era prea ocupată să danseze şi eventual să fure o atingere, pentru ca să mă vadă pe mine împiedicându-mă. Toţi ceilalţi, evident, erau foarte siguri pe ei, exact precum aruncătorul de la războiul culorilor.

Treceam printr-o fază. Desigur, toţi băieţii mici ştiu: Într-o zi o să înceapă să crească un fir de păr în locuri ciudate (şi a crescut); funcţionarii n-o să îţi mai spună "Domnişoară" la telefon când suni la magazin ca să comanzi ceva (şi n-au mai făcut-o); şi fetiţele pe care le ignorai înainte vor începe să te înnebunească. Aşteptam să mă înnebunească fetiţele, dar eram foarte sceptic.

Aveam unsprezece ani când am "ştiut" pentru prima dată ce eram, la modul tentativ şi semiconştient, sperând să mă înşel, dar ştiind cu certitudine, undeva acolo, că aveam dreptate. Nu îmi ţineam pumnii.

Părinţii mei dădeau o petrecere în Brewster: majoritatea oameni de afaceri, câţiva doctori şi câţiva avocaţi, nişte figuri din domeniul imobiliar, soţiile lor - o petrecere clasică de oameni mari. Jachete sport şi pantaloni casual: fum de pipă, de trabuc şi de ţigări; freamătul atingea un maxim, apoi se oprea pentru un moment, apoi se grăbea să crească cu forţă şi mai mare.

Mă uitam la Superman în birou. Tatăl meu a trecut pe acolo cu unul dintre oaspeţii săi. Zicea ceva de genul: "Am citit şi eu, dar zece la sută n-are cum să fie corect. Nu se poate să fie aşa de mulţi oameni cu tendinţe homosexuale..." Ceva de genul ăsta. Să fiu sincer, sunt surprins că nu îmi aduc aminte cuvintele exacte, pentru că incidentul în sine n-o să-l pot uita niciodată. Asta era tot. Ei au plecat; eu stăteam acolo cu capul aţintit spre televizor - dar cu faţa roşie ca focul din cauză că mă identificasem. *Ştiam*, nu sunt sigur cum, dar *ştiam* că sunt printre cei zece la sută. Deci *ăsta* e cuvântul pentru faptul că urăsc să dansez la şcoală, pentru că nu joc baseball, pentru că admir realizările atletice ale lui Chip, pentru sentimentele de singurătate şi falsitate pe care le simţeam uneori.

Era ceţos şi foarte vag totul, la unsprezece ani. Dar fusesem în tabără în vara precedentă, şi eram pe cale să intru în ciclul inferior de liceu: eram forţat să acord timp să reflectez puţin, să fiu conştient de mine. Nu mă mai uitam pur şi simplu la poza boxeurului Mănuşi Aurii din reviste şi îmi plăcea - începusem să mă întreb *de ce* îmi plăcea. Şi dacă era bine că îmi plăcea. Şi în caz că nu, dacă puteam să mă opresc din a-mi plăcea.

Până la treisprezece ani, eram foarte conştient de ceea ce eram. Dar cochilia mea interioară de apărare era impenetrabilă. Aflasem despre mine, dar nimeni altcineva nu avea să afle atât cât aş fi trăit. Acea stigmă şi nevoia de a păstra acel secret erau miezul fundamental al minţii mele, din care decurgeau toate celelalte gânduri şi acţiuni.

Cumva mă descurcam. Cumva mă bucuram de depresia cosmică oră de oră, zi de zi, an de an. Ştiam acum ce se întâmpla, şi îmi petreceam majoritatea timpului scriind programe pentru calculatorul ministerului meu al apărării. Nu m-ai fi prins *niciodată* dându-mă de gol în somn. Nu m-ai fi prins *niciodată* să aleg arta în locul ştiinţelor, să joc Hamlet în loc de tenis.

O apărare ingenioasă era să rămân cât mai ignorant posibil vis-a-vis de subiectul homosexualităţii. Cu cât ştiam mai puţine, mă gândeam eu, cu atât erau mai mici şansele să încep să semăn cu unul la aspect sau la fapte. Eu *nu eram* unul, ce naiba! Acei oameni pe care îi vedeam eu pe stradă cu carneţelele şi cu apucăturile bruşte şi cu părul roz - mă dezgustau pe mine la fel de mult cum dezgustau pe oricine altcineva, probabil chiar mai mult. Mai grabă m-aş fi culcat cu o fată, Doamne fereşte, decât cu unul dintre acei oameni oribili. Înţelegi? Eu nu eram homosexual; eu doream cu disperare să fiu cowboy cu Chip sau cu Tommy.

Aşa că n-am citit niciodată nimic despre homosexualitate. Nimeni nu m-ar fi prins *pe mine* la sertarul care începe cu "Ho" din inventarul de cărţi al bilbiotecii publice din New York. Burlacul J. Edgar

Hoover şi prietenul său de o viaţă Clyde Tolson ar fi trebuit să fie mult mai deştepţi de atât ca să mă păcălească pe mine.

Tot ceea ce ştiam eu despre asta era că este îngrozitor. Puteai să îţi dau seama de asta din replicile simple pe care colegii de tabără şi de clasă şi le aruncau unii altora sau din referinţele ocazionale pe care le întâlneai în cărţi sau chiar în ziare. Dar cea mai coerentă explicaţie pe care o aveam era de la tatăl meu. Una dintre poveştile sale preferate în perioada când aveam între doispreze şi în jur de cinsprezece ani - anii mei formativi, se gândea el, deşi eu cred că era prea târziu cu vreo în jur de zece sau doisprezece ani - erau despre cum *tatăl lui* auzise un zvon cum că unul dintre profesorii tatălui meu de la şcoală era homosexual, astfel că atunci când tatăl meu s-a întors de la şcoală, tatăl său l-a întrebat dacă respectivul era într-adevăr profesor la clasa lui, şi tatăl meu a răspuns că da, iar tatăl său l-a bătut de l-a stins, pe vremea când era de vârsta mea, indiferent de vârsta la care mi se spunea respectiva poveste. Aţi înţeles tot? Cele două morale erau inconfundabile: Eu trebuia să fiu etern recunoscător că tatăl meu nu era tiranul iraţional care fusese tatăl său. Şi că homosexualii sunt mucegaiul pământului.

Aceasta era profunzimea cunoştiinţelor despre homosexualitate pe care le lăsasem să penetreze cochilia mea.

Un alt aspect important de apărare, cel mai important în viaţa de zi cu zi, era lista mea supradotată de activităţi. “Foarte motivat; un proactiv”, spuneau profesorii mei când îmi evaluau caracterul. O, da, eram motivat! Nimeni nu m-ar fi prins pe mine ieşind în oraş sâmbătă seara dacă aveam de scris o temă pe marţi. Nimeni nu s-ar fi putut aştepta să petrec în vacanţa de Crăciun dacă aveam o listă de şaptesprezece proiecte urgente de terminat - eram norocos dacă îmi găseam timp să îmi deschid cadourile, nu să petrec sau să ies în oraş, ce naiba.

Şi pe cine ştiu eu să dea petreceri în Brewster? Evident, acolo mergeam în fiecare weekend şi de sărbători, ceea ce în sine constituia un front de apărare. Din ce ştiau colegii mei de clasă, eu petreceam serile de sămbătă curvind prin Brewster.

Pe bune, chiar nu era cumplit de greu să mimez tot liceul. Liceul a fost mai mult vorbărie decât fapte. Cel puţin la liceul meu de băieţi, aşa era. Şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să învăţ să vorbesc, sau cel puţin să ascult, ca şi cum aş fi fost un individ de rând. Puştii mai arătoşi şi mai sociabili *chiar mergeau* la petreceri şi la întâlniri; dar părinţii nimănui nu dădeau atâţia bani pe şcoală ca fii lor să fie respinşi de facultăţile pe care şi le doreau, iar eu nu eram nici pe departe singurul legat de birou sâmbătă seara. Cine ar fi ghicit că lanţurile mele erau autoimpuse?

Am mers la exact atâtea petreceri câte a fost nevoie ca să rămân credibil, deşi nu la suficiente ca să învăţ dansurile noi, mai ales twist-ul, pentru a cărei demodare mă rugam cu religiozitate. Relaţia dintre dans şi sex nu putea fi evitată. Sexul mă neliniştea; dansul mă făcea conştient de sine. Şi de atunci am învăţat că nu este nevoie decât de un singur lucru ca să poţi dansa în mod credibil: încredere de sine. Twist-ul a rămas ani de zile şi era pentru mine o sursă continuă de ruşine. Nu *poţi* să dansezi? Pe bune? *De ce nu?* Ei bine, doctore, vezi miile de oameni care sunt acolo pe ringul de dans? Ei sunt toţi normali, doctore. Tipii sunt înnebuniţi după fete; fetele sunt înnebunite după ei. Dar eu, ei bine, pur şi simplu nu pot să-ţi spun de ce nu pot să dansez pe twist, doctore, dar ţi-ar sta pielea găină dacă aş putea. Doar lasă-mă în pace să sufăr.

Desigur, am încercat să evit doctorii şi nu aş fi vorbit cu un psihiatru la fel cum unul dintre cei mai căutaţi ucigaşi nu s-ar fi oprit să ceară indicaţii rutiere unui poliţist.

Cel mai apropiat lucru de un psihiatru pe care l-am avut la şcoală a fost un profesor de matematică numit Sir care era în acelaşi timp şi consilier. Sir făcea cursuri de psihologie la Princeton în fiecare vară şi îi plăcea să îşi supună elevii la jocuri de psihologie. El era căsătorit şi avea copii, aşa că nu putea fi acuzat de nimic.

Sir a devoltat o relaţie foarte puternică cu mine - îmi întorcea cuvintele pe dos, insista că eu sigur ascund ceva când eu nu ascundeam nimic (bine, desigur că ascundeam, dar alea erau cu totul alte lucruri şi cu siguranţă că nu îl priveau pe el), vorbea despre relaţii pasionale, ce naiba, în timp ce el trebuia să fie consilierul pentru ziarul elevilor. Aceea era legătura noastră oficială, prin intermediul gazetei, şi el îmi spunea că îl urăsc. Nu îl uram - deşi incepusem să o fac când el tot insista - aha! Deci chiar mă urăşti! Acum *de ce*? La ce te gândeşti de fapt?

Ceea ce aveam eu în minte era că el făcea chestia asta doar cu cei mai arătoşi băieţi din şcoală, şi cu aceiaşi băieţi care îmi plăceau şi mie - deci dacă e nevoie de un făptaş ca să îl recunoască pe altul, *poate că mă simţise*. Poate că nu ascunsesem lucrurile aşa de bine cum mi-aş fi dorit. Acea bănuială m-a făcut să fiu chiar şi mai puţin comunicativ. De ce nu *comunici* cu mine, tinere?

Într-o zi trebuia să îi duc ceva chiar înainte de ore. De obicei, rutina ar fi fost cam aşa: Îţi faci loc printre douăzeci de copii gălăgioşi; mă scuzaţi, Sir; un bileţel; ieşirea. I-am dat bileţelul şi m-am întors să ies. ŢI-AM SPUS EU CĂ POŢI SĂ PLECI? Sir fusese în marină şi era foarte strict cu manierele.

- Mă scuzaţi, Sir!, i-am spus eu, stând la un metru de el.

- Vino aici, spuse el. M-am apropiat câţiva centimetri, sperând că nu foarte mulţi elevi acordă atenţie.

- Vino aici! a ordonat el, aşa că m-am apropiat puţin mai mult - ce naiba, vroia să mă aşez la el în poală? Pe măsură ce mă apropiam, el s-a întins să mă ia de mână, aşa cum făcea de obicei - nu era mare lucru; profesorii îi apucă uneori pe elevi de încheietură atunci când vorbesc cu ei - dar eu... instinctiv... m-am tras înapoi. DE CE TE-AI DAT ÎNAPOI?

Nici *eu* nu ştiam de ce mă trăsesem înapoi. Şi dacă aş fi ştiut, sunt sigur că nu aş fi putut să rostesc asta acolo în faţa clasei. Am mormăit ceva despre faptul că fusese doar o reacţie - nimic intenţionat, şi că îmi părea rău. A, O REACŢIE! Deci aşa! Vezi cât de rău e? Asta dovedeşte că în subconştient, ţie ţi-e frică de mine, asta dovedeşte că în subconştient...

Subconştient, eh? Ei, chiar ne apropiam de Oraşul Interzis. Dar el nu mai putea să amâne începutul orei, şi schimbul nostru şoptit de replici s-a terminat. Ştia el ceva. L-am evitat pentru tot restul anului şcolar.

Atât cât s-a apropiat Sir, nici el, nici altcineva n-a reuşit vreodată să treacă de chochilia mea. Tunurile lui Navarone erau mici pistoale cu apă într-un lighean în comparaţie cu fortăreaţa care îmi păzea mie secretul.

În afară de a mă sinucide, lucru la care, ca oricărui adolescent, îmi plăcea să contemplez din când în când, ultima mea linie de apărare era să mă întorc cu spatele şi să fug. Nu a trebuit să apelez la asta decât o singură dată. Aveam şaisprezece ani, şi studiam pentru note suplimentare la Muzeul de Istorie Naturală. Cred că era despre sateliţi. Examinam capsula navei Explorer care era expusă, şi mă uitam la filmul care simula zborul acesteia prin spaţiu, mă uitam la astronauţii din plastic care erau înghesuiţi în nacelă, când un om care stătea lângă mine mi-a pus nişte întrebări despre capsulă. Nu îl observasem înainte. Era complet obişnuit: statură medie, poate în jur de douăzeci şi cinci de ani, slab, purta o geacă de

fâș gri cu fermoarul tras până la jumătate. Un om care nu iese cu nimic în evidenţă. I-am răspuns la întrebări; el mi-a pus câteva în plus. Am speculat puţin despre cum ar fi să fii astronaut - să bei Tang, să pluteşti în imponderabilitate... Apoi a spus: "Acum hai să-ți arăt ce mă interesează pe mine."

Ceea ce îl interesa pe el era expoziţia de păsări tropicale, în semiîntuneric, cu ciripituri care răsunau pe holuri - o expoziţie destul de drăguţă, dar evident care nu interesa pe nimeni altcineva. Era pustie. Ne-am uitat puţin prin jur, el mi-a spus că unii dintre prietenii săi pictaseră fundalurile din diorame, și eu începusem să mă întreb cum aș putea să scap. În principiu, eram plictisit, dar de asemenea începusem să mă simt incomfortabil cu omul acesta. Apoi i-am simţit mâna ACOLO JOS! DUMNEZEULE! Nimeni inafară de doctorul meu nu mă atinsese vreodată acolo jos. În timp ce îi dădeam mâna la parte, el m-a întrebat: "Vrei să facem sex oral?" Am fost îngrozit. Pe de o parte pentru că eram molestat de un bătrân pervers (avea douăzeci și cinci de ani), și pe de altă parte pentru că *nu știam ce e ăla sex oral*. Lumea se prăbușea din nou, stingherimea mea era la vedere chiar acolo în Muzeul American de Istorie Naturală. M-am înecat și am scos un "Nu!" chinuit pe măsură ce fugeam afară din expoziţie, afară din muzeu, și mare parte din drumul înapoi spre casă. El a ţipat după mine - *a ţipat* în liniștea expoziţiei de păsări tropicale:

- Cum ai putut să fii așa de NAIV? … AIV? … IV? … V?

Mă întreb ce l-o fi făcut să creadă că sunt naiv? Nu am stat să îi *zic* că nu știu ce e ăla sex oral. Probabil că și-a dat seama din comportamentul meu. Poate că și-a dat seama că oricine s-ar fi dat înapoi ca ars de la ceva atât de plăcut *trebuie* să fie naiv. Și desigur, trebuia să zică și el ceva; probabil a fost un moment de discomfort și pentru el.

Eram ca pe ace. Experienţa fusese atât de neplăcută, cu atât de multe implicaţii și ramificaţii pentru mine, încât nu puteam să o analizez la rece, așa cum învăţasem să analizez majoritatea lucrurilor. Și ce era mai rău, *eu nu știam* ce e ăla sex oral. Desigur, auzisem expresia și până atunci, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că trebuie să știu ce *înseamnă.* Cu siguranţă că nici un profesor nu ar fi pus vreodată o asemenea întrebare la vreo lucrare (deși în momentele mele mai paranoice îmi imaginam și astfel de teste - poate date de vreun diriginte). Nici vreunul dintre colegii mei de clasă nu m-ar fi *întrebat* ce înseamnă. Pe de o parte, pentru că ei deja știau toţi. Și, dacă mai erau, eventual, oameni în lume care să *nu* știe, ei ar fi fost la fel de înfricoșaţi să întrebe.

Nu mai trebuie să zic că atunci când am ajuns acasă, m-am încuiat în baie cu un dicţionar și am citit toate cele patruzeci și trei de definiţii și conotaţii ale verbului "a suge". Nu mai trebuie să zic nici că nu se poate cumpăra sănătatea mentală cu preţul unui dicţionar.

Desigur, mi-am revenit repede în fire, din fericire nimeni nu ar fi aflat niciodată ceea ce tocmai se întâmplase. De fapt, eu am adus imediat incidentul spre avantajul meu - judo psihologic: următoarea vară, în tabără, voi spune povestea mai mult sau mai puţin așa cum s-a întâmplat. Mi-am relatat dezgustul meu autentic. Mi-am direcţionat cele mai grele cuvinte la care mă puteam gândi asupra acelui *lucru* pervers, pentru a îmi restabili propria-mi normalitate - și chiar am reușit să deduc din conversaţiile ulterioare ce anume *era* un sex oral.

Consilierul meu la momentul respectiv era Jack Simmons de la echipa de baschet a Universităţii din Pennsylvania. El făcea mereu glume despre gambele mele musculoase, cu ceea ce mă gândeam eu că ar putea fi mai mult decât atenţie dezinteresată. Jack mi-a spus că exagerasem în situaţia de la Muzeul de Istorie Naturală. El mi-a spus că lăsa fete *sau* băieţi să îi sugă puţa pentru că se simţea bine. ("Deci asta

trebuie să fie!") Nu îmi făcuse niciodată vreo fată asta? vroia să ştie. Desigur, le las pe fete să o facă, i-am spus eu, dar nu aş lăsa niciodată un *băiat* să se apropie de ea, poţi conta pe asta!

O altă dată, în acelaşi an, la şaisprezece ani, la ora de Engleză a trebuit să mergem în centru să vedem o producţie de pe Broadway a lui *Moby Dick*. Puteam să mergem când vroiam noi, cu cine vroiam noi, atâta timp cât aveam să îl vedem la timp pentru examen. Cumva reuşisem să maşinez să merg cu Brian Salter, desigur cel mai prostuţ băiat din clasă şi, desigur, cel mai atrăgător. Oh, ce vroiam să fiu cowboy cu Brian! El era, desigur, vedeta echipei de fotbal (nu mare şi greoi: coordonat), a echipei de baschet şi, desigur, a echipei de baseball.

Reuşisem să mă împrietenesc cu el, în ciuda notelor bune şi a reputaţiei mele bune de faţă cu toţi profesorii, prin faptul că ne îmbătam. Deja îmi putusem convinge părinţii să stau singur în oraş în anumite weekenduri ("Aş putea să fac mai multă treabă aşa") şi, fie împrumutam nişte alcool din barul nostru, fie beam alcoolul pe care părinţii lui Brian i-l dăduseră lui (părinţii lui citiseră o cu totul altă ediţie a lui Dr. Spock), fie mergeam cu el şi cumpăram nişte alcool de pe stradă. De obicei nu reuşeam să convingem că avem optsprezece ani, dar convingeam trecătorii de pe lângă magazinul de spirtoase să cumpere pentru noi. Şi ne plimbam pe Madison Avenue de la un capăt la celălalt, bând dintr-o pungă de hârtie un whisky cu gust *oribil*, pe care îl uram şi iubeam în acelaşi timp.

Oricum, Brian şi eu am fost la *Moby Dick* împreună. Eu am stat jumătate de spectacol şi am visat cum eu şi el aveam să devenim fraţi de sânge şi aveam să mergem în Wyoming - scăldându-mă în tragedia cosmică a imposibilităţii acestui fapt - şi uneori schimbând locul din sală. Se părea că, oriunde am fi stat, altcineva venea lângă noi şi era, ei bine, enervant: se uita mereu, îşi încrucişa picioarele ca o pereche de foarfece în loc să le ţină ca o gogoaşă. Când am plecat din sala de spectacol, doi tipi mai efeminaţi de fel, îmbrăcaţi impecabil, purtând umbrele în mijlocul unei secete cumplite, ne urmăreau îndeaproape. Brian nu părea să fie foarte deranjat de asta. *El* nu avea nimic de ascuns. Eu am scos în evidenţă ameninţarea şi am început să grăbim pasul. Ei au reuşit cumva să se ţină după noi. Dez-*gustător*! Adică, sigur, eu vroiam să fiu cowboy cu Brian în Wyoming, dar nici nu se putea *spune* ce vroiau *homălăii* ăia.

Cu adrenalină curgându-mi prin vene, am decis să stabilesc câteva puncte de normalitate, în caz că Brian îşi punea întrebări. M-am oprit deodată, m-am întors şi în mijlocul unei intersecţii, de fapt - am strigat că dacă homălăii ăia nu se lasă de noi să ne urmărească, o să îi batem de o să îi stingem! Ei au roşit, şi-au desfăcut umbrelele şi s-au făcut nevăzuţi.

Aşa că nu stăteam să îmi vină lucrurile pe tavă. Munceam foarte asiduu ca să îmi menţin aparenţele. *Acest* agent dublu urma să se ţină de viaţa lui cum trebuie şi să moară de o moarte naturală. Poate că aş fi lăsat indicaţii către banca Chase din Manhattan să deschidă la moartea mea o scrisoare sigilată şi să o trimită spre publicare la *New York Times* - o scrisoare care să şocheze întreaga lume. Ceea ce ar fi fost plănuit ca un necrolog de jumătate de coloană pentru acest servitor public de nivel înalt s-ar fi transformat într-o ştire de primă pagină. Fiecare dramă din ţară ar fi pălit şi s-ar fi chinuit să cuprindă adevărata agonie şi grandoare a povarei pe care o purtasem, sclipirea trucurilor pe care le născocisem ca să induc pe toată lumea în eroare...

Dar până atunci, nici un cuvinţel.

Cumva am reuşit să nu am erecţii la duşuri. Şi cumva am reuşit să nu îl atac pe Brian. Adică, doar în modul în care cowboy-ii se atacă la televizor, ştii - o luptă eventual grea, dar în sine amicală, care s-ar fi

terminat cu amândoi epuizaţi şi poate prieteni mai buni, cu braţele în jurul umerilor celuilalt pentru sprijin - n-avea decât să câştige el lupta dacă vroia; poate că eu vroiam ca el să câştige.

Am mers la lupte greco-romane, dar nu pentru motivele la care v-aţi aştepta. Cel puţin nu conştient, jur. Fusesem la înot în timpul anotimpului de iarnă, dar toate acele mile înainte de ore şi mile după ore trebuie să îmi fi construit rezistenţa până la un punct unde pierdusem conceptul de viteză. An de an, pe măsură ce rezistenţa mea se îmbunătăţea, timpul meu se înrăutaţea. Când am mers la piscină după ce se terminase sezonul de fotbal, într-un an, antrenorul de înot mi-a sugerat să încerc luptele în loc.

Nu eram un luptător prea grozav. E nevoie de antrenament şi, deşi eu eram puternic şi aveam rezistenţă, şi celălalt luptător veteran avea. Totuşi, mi-am câştigat meciurile de JV şi apoi am ajuns să reprezint echipa când tipul din faţa mea şi-a rupt gâtul (era o categorie de greutate dificilă). Toţi cei cu care fusesem programat să mă lupt erau fie căpitani de echipă, fie campioni AAU. Antrenorul venea lângă mine să îmi dea sfaturi înainte să intru în ring, masându-mi muşchii gâtului puţin (şi el era căsătorit şi avea copii) şi îmi spunea, "Încearcă să nu ajungi pe jos." Uneori reuşeam să rămân în picioare, ceea ce însemna că echipa adversă primea doar trei puncte, nu cinci, pentru victoria de la categoria mea de greutate.

Odată, totuşi, am dat de un adversar pe măsură. Chiar câştigam, îmi imobilizam adversarul aşa cum fusesem învăţat să fac la antrenamente, acumulam timp de dominare pe cronometru, care în cazul unui scor la egalitate ar fi determinat câştigătorul meciului nostru şi practic, pentru prima dată, deţineam cu adevărat controlul. Era un sentiment bun, de data aceasta. Poate prea bun. Pe la trei sferturi de meci am simţit un fior fierbinte prin corpul meu şi m-am lăsat moale - cu greutatea mea încă pe el. El era prea obosit ca să poată profita de faptul că eu, practic, îmi pierdusem răsuflarea - şi meciul era gata. Câştigasem, dar încercam să nu mă gândesc la asta.

Cumva, zic eu, am reuşit să mă descurc cu liceul. Aveam îndoieli serioase cu privire la capacitatea mea de a face faţă facultăţii. *Trebuie* să te vezi cu cineva în facultate. *Trebuie* să ştii ce se întâmplă. Goliat deja avusese vreo unsprezece aventuri pasionale în facultate, care, fără detalii jenante, erau subiecte de conversaţie de prioritate maximă acasă la cină - iar Curtea Supremă începea să trimită interogări şi în direcţia mea. Ei vroiau să o someze pe una dintre prietenele mele să se prezinte la cină.

Capitolul 4

În liceu fusese suficient să mă uit la fetele frumoase de pe stradă - să le măsor de sus până jos cu privirea, să mă holbez puţin, să-l înghiotesc pe cel de lângă mine (evident, nu îmi băteam capul cu prostiile astea decât atunci când mai era cineva prin preajmă), poate chiar să oftez sau să gâfâi puţin, sau să îngăimez ceva pervers - şi apoi să continui să mă uit la băieţi.

Să observi fetele frumoase n-a fost aşa de simplu de învăţat pe cât sună. Nu existau departamente în subconştientul meu care să fie responsabile de observatul fetelor drăguţe cu coada ochiului, cum se întâmpla în subconştientul prietenilor mei. Trebuia să îmi aduc aminte în mod conştient de prietenii mei. Trebuia să îmi aduc aminte în mod conştient să mă uit sau altfel să sufăr de ruşinea de a fi înghiontit de unul dintre prietenii mei să *văd picioarele alea - oooo, HOOOO*! Dar odată cu holbatul şi cu datul din cap veneau şi câteva riscuri majore: Din moment ce eram atras de băieţi şi nu de fete, trebuia să mă bizui pe cele mai mecanice tehnici posibil în a decide care fete erau "atractive". (Chiar dacă aş fi ştiut instinctiv, îmi era frică să am încredere în instinctele mele.) În vreme ce alţii ar fi avut o simplă reacţie fizică, eu trebuia să verific stresat mica mea listă de trăsături. Ştiam că fetele în adidaşi cu şireturi sau în cizme milităreşti nu intrau în discuţie. Ştiam că picioarele sunt importante şi auzisem pe cineva odată care vorbea răutăcios despre o fată cu "paranteze", aşa că încercam să le evit. Ignoram toate fetele care treceau pe lângă mine şi care nu erau măcar la fel de înalte ca automatele de parcare, precum şi pe cele ale căror capete erau la nivelul semnelor de circulaţie. Roşcatele creţe, cumva, nu intrau în discuţie. Fetele care arătau ca băieţii, doar că aveau coadă, ieşeau de asemenea din discuţie. Cel mai greu, mai ales pe sub paltoanele de iarnă, era să îmi dau seama dacă o fată era "dotată" sau pur şi simplu grasă. Nu câştigam nimic dacă mă uitam cu subînţeles şi gâfâiam după un câine. O greşeală din asta şi acoperirea mea ar fi fost dată de gol: *Nu te atrag cu adevărat fetele!* MIMEZI TOTUL!

Planul meu de rezervă în acest caz era miopia. Intenţionat nu îmi purtam ochelarii - nu erau oricum foarte puternici - astfel încât vina pentru orice priviri cu subînţeles sau ghionturi care ar fi fost greşite să poată cădea pe oftalmologul meu.

La facultate însă trebuia să fac mai mult decât doar să mă holbez şi să gâfâi. Trebuia să ies în oraş. Poate că nu trebuia să faci asta dacă erai urât şi poate că nu trebuia să faci asta dacă nu îţi făceai griji în legătură cu normalitatea ta. Dar dacă erai eu, trebuia să ieşi în oraş cu fete.

Dacă nu punem la socoteală petrecerile din liceu şi dansurile din tabără, unde luai pe toată lumea pe rând - mai degrabă semăna cu o lecţie de dans decât cu o întâlnire - îmi aduc aminte că am avut doar trei întâlniri înainte de Yale.

Prima a fost când aveam unsprezece ani. Era vorba despre Holly Fryre, care plângea la cel mai mic imbold. Era incredibilă. Plângea dacă profesorul zgâria din greşeală cu creta pe tablă. Plângea dacă dădea firimituri de biscuiţi pe ea. Plângea când auzea pe altcineva plângând. Categoric nu îmi plăcea de ea, dar dintr-un motiv sau altul, mă aflam cu ea într-o după-masă în maşină cu mama şi cu tatăl meu, fiind luaţi de la şcoală şi în drum spre camera mea.

A fost un dezastru. Am început să ne jucăm cu setul meu de chimie, cu hârtia mea de turnesol şi a

folosit o coală întreagă ca să testeze ceva - nu îmi aduc aminte exact ce anume, probabil nişte zeamă de lămâie sau ceva de aproximativ aceeaşi importanţă pentru ştiinţă. Ei bine, tot prostul ştie că e suficient să foloseşti doar un colţişor mic din hârtia de turnesol! Toată coala! Dumnezeule, a folosit toată coala! Nu am lovit-o. Doar i-am spus ceva urât şi apoi am ignorat-o. Ceea ce oricum era greu de făcut din moment ce a început să suspine şi să plângă şi să ţipe şi să urle până când, spre uşurarea mea, au dus-o acasă.

Fată proastă. Uf.

A doua mea întâlnire, cred, a fost la paisprezece sau la cincisprezece ani. Nu îmi aduc aminte exact numele fetei ăsteia, dar îmi aduc aminte că venea mereu să mă ceară la dans şi eu mă forţam să mă duc. Avea o bărbie de zece centimetri, dar de altfel era destul de frumoasă pentru o fată de paisprezece ani, din ce îmi dădeam eu seama. Poate că nu avea să se mai vadă aşa de rău după ce creştea mare, sau poate că trebuia să îşi facă operaţie estetică la bărbie. Între timp, când intra pe uşă, trebuia să îşi întoarcă capul într-o parte astfel încât mâna ei să ajungă la clanţă înainte să se lovească cu barba de uşă. Nu îmi păsa. Eram la vremea respectivă înnebunit de un tip smecheraş autentic, care venea în oraş doar în vacanţe şi care a sugerat să ieşim la o întâlnire în patru. Cum nerăbdarea mea să fiu tovarăşul acestui puşti era fără margini, am scos-o în oraş.

Am fost cu toţii la un film în două acte, prima mea întâlnire la un film. Regizorii mereu fac filme la care să meargă puştii care sunt începători în carierele lor sexuale şi vor să experimenteze cu braţele în jurul partenerilor lor, puţin mai sus, cu mâna mângâind locul unde într-o zi va fi un sân, cu cealaltă mână îndreptându-se spre floricelele de la ea din poală - iar filmul la care am fost noi patru se poate la fel de bine să fi fost de genul ăla. Nu îmi aduc aminte. Am petrecut toate cele patru ore urmărind ce face puştiul şi făcând la fel cu fata mea, în măsura în care puteam. Adică, să îmi pun mâna după spătarul scaunului ei. Şi odată, din greşeală (de mult îmi amorţise braţul şi odată cu el, senzaţia din el), cred că am atins-o pe umăr. Poate că era totuşi spătarul. Sau poate că era bărbia ei.

Problema era că mă simţeam la fel de incomfortabil să *nu-i* fac nimic pe cât m-aş fi simţit dacă i-aş fi făcut ceva. Vroiam să fac ceva, aşa cum făcea puştiul celălalt, dar tot ce am putut să fac timp de patru ore a fost să mă întreb de ce eram eu diferit - un cromozom pus invers? Marele Falsificator? Ce urma să fac când va fi să mă căsătoresc?

Am luat un taxi înapoi în nordul oraşului - în zilele în care aparatul se pornea cu 25 de cenţi şi clicăia la fiecare cinci cenţi. Dacă aş fi încerca să îmi sărut fata de noapte bună, ceea ce evident nu putea fi mai departe de mine, barba ei probabil că mi-ar fi atins mărul lui Adam.

A treia mea întâlnire a fost tot când aveam în jur de cincisprezece ani, ultima mea vară în tabără, şi a lui Tommy Roth. Tommy ieşea cu o consilieră de la tabăra noastră omologă. Eu cu cine ieşeam? Trebuia să ies cu cineva, aşa că am ieşit cu Hilda Goldbaum, din Queens. Barba Hildei era în proporţiile corecte în raport cu restul feţei şi corpului ei, care în total nu cred că ar fi cântărit cu mult mai mult de cincisprezece kilograme mai mult decât al meu. Era mai ales îngreunată de de doi dintre cei mai enormi şi înfricoşători sâni pe care mi i-aş putea imagina. Dar aşa s-au întâmplat lucrurile în prima noapte în care au dus un autobuz de băieţi mai mari la tabăra omologă pentru dans. Aşa că urma să fiu cu Hilda pentru restul verii.

Dansurile dintre taberele de băieţi şi fete, după cum ştiţi, sunt lucruri foarte riscante care fac inimile îndrumătorilor să sară din loc. Odată, în 1932, o fată a devenit mamă, posibil în urma unui astfel de dans, iar tabăra de fete a dat faliment pe loc. După 1932, au chemat jandarmii să păzească ieşirile de la

toate dansurile între tabere, iar singurul mod în care te-ai fi putut întoarce la autocar cu capul sus era dacă tu şi fata ta *lipsiseraţi* - adică, dacă tu si fata ta nu eraţi prezenţi la vreun moment dat în cursul serii. Se luau puncte suplimentare de către cuplul care ar fi fost descoperit de lanternă. La locul unde se organizează tir. Unde au saltele.

- Autobuzul ăsta nu pleacă nicăieri până nu-l găsim pe Tommy. Şi *când* îl găsim, o să vadă el, ascultaţi-mă pe mine.

Cinci minute mai târziu, Tommy şi Kathy au fost descoperiţi la tir. Autobuzul pleacă în timp ce lui Tommy i se aduc tot felul de laude. Hei, Tommy! La ce trăgeai acolo? Ahem, ahem, ahem. Îndrumătorul avea să afle a doua zi dimineaţă, urma să îi sune pe părinţii lui Tommy şi să îl ameninţe pe Tommy că îl tirmite acasă. Tatăl lui Tommy, care era mândru, şi care fusese prins în acelaşi loc la vremea lui, avea să amintească de cei trei fraţi mai mici ai lui Tommy, care se apropiau de vârsta la care puteau să vină în tabără şi care ar fi plătit în jur de 1000 de dolari fiecare, iar toată problema ar fi fost uitată.

Aşa că eu şi cu Hilda *trebuia* să lipsim. Acesta era un test al bărbăţiei mele pe care pur şi simplu nu puteam decât să îl pic. Nu mă puteam convinge să o duc pe Hilda în pădurile întunecate. Trebuia să dau vina pe jandarmi şi să schimb subiectul conversaţiei când m-ar fi întrebat cineva.

Se întâmplă însă că Hilda avea alte planuri. Ea m-a dus de mână printr-un labirint de mese şi scaune strânse, prin bucătărie şi printre maşinile de spălat vase, la o uşă veche şi vai de capul ei, strâmbă şi păcătoasă, dar care nu era păzită, şi pe acolo în pădurile întunecate. Îi era cald, zicea ea, de ce să nu mergem la o plimbare? M-am oprit după câţiva metri pentru a îmi răscoli gândurile în căutare de vreo scuză genială. Când urma să mai cresc, plănuiam să spun că mi-am pierdut chestia în război, dar Hilda, ştiam bine, n-avea cum să accepte asta din partea cuiva de cincisprezece ani. Poate că puteam să spun că mi-am pierdut-o la tir. Începusem să îmi deschid ezitant gura din cauză că nu eram sigur ce să zic, iar Hilda a sărit pe mine de parcă ar fi fost alcoolică şi eu eram ultima sticlă rămasă pe lume. Şi-a apăsat buzele puternic de ale mele. Am strâns din dinţi şi mi-am ţinut respiraţia.

A fost îngrozitor. Sărutul în sine, primul pe care l-am primit vreodată pe buze, nu era chiar aşa de rău. Era ca şi cum ţi-ai fi apăsat buzele de ceva moale şi umed. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Dar să ştii că nu era nimic mai mult, când erai conştient că trebuia să fie, şi, mai rău, să ştii că atunci când sărutul avea să se termine (dura şi dura...), Hilda şi restul lumii ar fi descoperit că nu ştiam să sărut - asta era îngrozitor.

În cele din urmă şi-a slăbit strânsoarea şi şi-a îndepărtat faţa, în timp ce eu mă pregăteam pentru ce-i mai rău. La urma urmei, nici nu mă mişcasem. Nu contează ce era sărutul, sau cum se face în filme, eu doar stătusem acolo ca piatra. Marea mea realizare era că reuşisem să îmi reprim impulsul natural de a îmi strâmba nasul. Dar ştiţi ce a spus ea? A spus "Ooooo, a fost *superb*. N-am mai sărutat un băiat de *o lună*!" Replica aia mi-a trimis o grămadă se semnale amestecate. Desigur, eram deosebit de uşurat că puteam să trec de iubit chiar şi doar stând în pădure şi lăsând-o să îşi apese buzele de ale mele. Simţeam că avusesem o realizare remarcabilă, râdeam la prostia pe care o spusese ea, şi eram satisfăcut că îmi ieşise. Şi iată că ea o lua de la capăt.

Auzisem doar de sărutul franţuzesc, dar nu ştiam că asta facem. Înainte să se decidă să facă *asta,* m-am gândit să risc - plin de încredere de sine cum eram - şi când avea să se tragă înapoi, am pus în cea mai serioasă şi groasă voce: "Cred că ar trebui să ne întoarcem înainte să observe că lipsim." Aparent, din ce observasem, îşi satisfăcuse nevoia din moment ce şi-a urmat supusă bărbatul înapoi la

dans.

În săptămâna care a urmat, Hilda şi Kathy au reuşit cumva să ajungă la tabăra noastră ca să ne vadă pe mine şi pe Tommy. Tommy era încântat şi, după prânz (îmi aduc aminte că am mâncat ravioli), el a reuşit să facă rost de un cort gol pentru noi. A lăsat pânza de la intrare jos. Am încercat să protestez cu privire la riscul major pe care ni-l asumam, dar Tommy mai lăsase uşa de la cort jos şi înainte. El a început să se sărute cu Kathy, stând peste ea, sărutând-o, atingând-o peste tot cu mâna. Eu am făcut nişte încercări foarte stângace, cu mai mult ajutor din partea Hildei decât mi-aş fi dorit, să fac aproximativ aceleaşi lucruri, sperând din tot sufletul ca vreun îndrumător să treacă pe acolo şi să pună capăt la tot. Chiar şi să fi trimis acasă era mai bine decât ce se întâmpla. Şi după cum stăteau lucrurile, s-ar putea să nu fi fost chiar aşa de rău pentru imaginea mea de acasă dacă eram dat afară din tabără pentru aşa ceva. Poate că părinţii mei nu mă forţau, dar mi-au dat de înţeles că sunt mai mult decât bine venit să aduc fete acasă, să încep să ies în oraş în condiţii etice, să mă duc mai des pe la petreceri - şi pe cine urma eu să duc la bal?

Dar nu a venit nici un îndrumător. Hilda, între timp, se pregătise să meargă până la capăt. Sosisem momentul pentru sărutul franţuzesc. Mi-a deschis gura cu limba ei ca de rangă şi şi-a vârât-o înăuntru. Aaaa! *Microbi!* Microbi, pe naiba: *ravioli!* Nu vreau să fiu vulgar; dar respiraţia ei miroasea a ravioli şi mie îmi venea să vomit. Sau să fug, sau să leşin. Dar alături era Tommy, al cărui respect însemna pentru mine mai mult decât orice altceva pe lume, care se săruta satisfăcut cu Kathy. *Te rog* opreşte-te. *Te rog* nu te uita cât de incomod mă simt. *Te rog*, Mare Falsificator, cel puţin nu mă face să vomit.

S-a dat la megafon anunţul de final de oră de odihnă, ceea ce, slavă Domnului, era apelul meu de retragere. Era gata. Fetele trebuiau să meargă înapoi la îndrumătorul care le adusese. La urma urmei, Tommy credea că eram mai normal ca niciodată. Kathy era fericită. Hilda era fericită. Eu m-am dus să fac gargară în lac.

Aceasta era experienţa sexuală cu care mergeam eu la Yale. Şi acum trebuia să ies în oraş pe bune. Eram la grupa mare. Câţiva dintre noi chiar se gândeau să se *căsătorească*, ce naiba.

În primul an m-am culcat pe laurii visului meu umed şi al paf, paf, paf-ului. Primul lucru pe care l-am făcut anul acela a fost să îmi fac abonament la *Playboy*. Ca un orb la un film mut, dădeam cu religiozitate paginile *Playboy*-ului meu lunar, forţându-mă să mă uit, să mă holbez şi să îl înghiontesc pe colegul meu, Roger. Îmi plăcea *Playboy* pentru că nu riscam să salivez după un câine din greşeală. Agăţam posterul pe perete deasupra patului meu ca să vadă toată lumea. Desigur, de fiecare dată când mă întorceam din vacanţă îi spuneam colegului meu de cameră poveşti lascive care ar fi fost imposibil de validat în realitate. Eram încă îndrăgostit de câteva fete de acasă, spuneam eu, şi oricum ce să faci în New Haven? Liceul Albertus Magnus?

Autorităţile păreau să fie de partea mea. Bobocii nu aveau voie să aibă maşini. Fetele aveau voie în camere de la patru la şase marţi şi sâmbătă sau în perioade la fel de victoriene. Aveam eu să mă cert cu administratorii puritani?

Oamenii de la Yale erau foarte atenţi cu problemele bobocilor şi le ofereau servicii de consiliere de orice fel pentru a le uşura asumarea statului de bărbăţie, conformarea la standardele sociale acceptabile. În mod *ad hoc*, chiar şi personalul de la facultate încerca să ajute. Nu unul s-a uitat la modul în care îmi exprimam depresia cosmică (sau cel puţin eu credeam că arată cosmic) şi m-a întrebat ce

anume mă deranja. Îmi aduc aminte că eram singur în biroul unui profesor tânăr de geologie care radia de simpatie şi înţelegere în timp ce m-a invitat să îmi deschid sufletul. Părea să simtă că nu îmi deshisesem sufletul faţă de nimeni; vroia să mă ajute să ies din cochilia mea. "Hai, spune.", mi-a zis el. "N-o să mă şochezi."

Ultima dată când cineva mi-a spus să zic cel mai obraznic lucru la care m-aş fi putut gândi, aveam unsprezece ani, tocmai terminam şcoala generală şi eram la Wendy acasă la o petrecere cu clasa. Jucam un joc nou. Toată lumea primise un creion de ceară şi o bucăţică de hârtie. Trebuia să ne gândim la cel mai urât cuvânt şi să îl scriem pe hârtie. Apoi urma să împăturim bileţelele, să le punem la un loc şi Wendy urma să citească o poveste - doar că povestea avea cuvinte lipsă şi, de fiecare dată când ajungea la unul, ea urma să substituie un cuvânt din următorul bileţel împăturit. Distractiv, nu?

Nu. Ca toate jocurile de la petreceri, ăsta mă stresa. Cât de urât trebuia să fie cuvântul? Cred că cineva chiar a întrebat asta, sau poate chiar mai mulţi dintre noi: Wendy s-a exprimat foarte clar că trebuie să scriem un cuvânt *foarte urât*. Ei bine, instinctul meu m-ar fi pus să scriu ceva gen "naiba" sau chiar "dracul". Cam astea erau cele mai urâte cuvinte ale mele. De fapt, "naiba" chiar era tolerat la noi acasă, "dracul" nu. Dar eram foarte conştient de faptul că vocabularele copiilor sunt mult mai mizerabile de atât şi, dacă scopul acestui joc era să vii cu un cuvânt urât, vroiam să spun şi eu ceva urât ca toţi ceilalţi. La urma urmei, fusesem antrenat să câştig. Şi se poate chiar să fi fost şi o urmă de rebeliune în ceea ce scriam. Din vreme ce bileţelele erau anonime, puteam să fac exact ce mi-au spus, şi să scriu un cuvânt foarte urât.

Wendy a adunat toate hârtiile şi a început să citească povestea:

Odată ca niciodată era un prinţ pe nume Arthur şi o prinţesă pe nume Guinevere. Ei locuiau la ... toaletă, lângă un frumos ... urât, şi pe partea opusă a colinei de ... un neg.

Odată, simţindu-se puţin ... fund, prinţul şi prinţesa şi-au chemat ... voma pe ... diavol, şi au spus: "Noi ieşim să mergem să facem un ... "

Wendy a izbucnit în lacrimi şi a alergat la mama ei cu ceea ce eu puteam deja să presupun că era cuvântul meu. Privind în urmă trebuia să mă felicit nu doar pentru că am scris cel mai urât cuvânt, dar şi pentru că am scris singurul cuvânt care părea să se potrivească perfect în contextul poveştii. Dar la momentul respectiv, eram o epavă emoţională. Dacă n-aş fi arătat agitat, n-ar fi avut să ştie că eu am scris cuvântul, dar tremuram oricum. (Desigur, dacă Chip Morgan ar fi scris cuvântul, n-ar fi făcut nimic şi s-ar fi uitat doar rânjind triumfător sau, dacă l-ar fi prins, şi-ar fi suportat bătaia şi pedeapsa fără măcar să clipească. De fapt, dacă ar fi făcut-o Chip Morgan, mi-aş fi dorit să o fac *eu*.)

Dar *eu* făcusem fapta, iar mama lui Wendy, care aparent nu aprobase jocul de la bun început, a venit în grabă să vadă cine are creionul roşu. *Creionul roşu!* Desigur! Cum putusem să fiu atât de prost? Cum căzusem în această capcană?

De fapt, erau mai multe creioane roşii, astfel că, deşi scria clar "vinovat" pe fruntea mea, rămăsese suficientă îndoială în mintea juriului şi nu au dat telefon la Curtea Supremă. Dar asta fusese ultima dată când aveam să mă las păcălit de prostia cu "Haide, spune-ne cele mai rele gânduri ale tale; nu vom fi şocaţi!".

Vroiam să îmi deschid sufletul; dar nu puteam să risc. În mintea mea de martir, să spui chiar şi

unui singur suflet strică recordul perfect. Dacă urma să fiu singur, atunci măcar să fiu cel mai singur băiat din lume. Să spui unui alt suflet însemna să spargi cochilia pentru totdeauna. Nu mai există cale de întoarcere. Ai pierdut controlul asupra secretului. Ai dat viaţă unei idei care altfel ar fi putut să moară cu tine.

Chestia cu deschisul sufletului era că trebuia să se întâmple cu persoana potrivită, altfel la ce bun ar fi fost? Nu vroiam simpatia unui profesor tinerel de geologie; nu vroiam să mi se dea recomandarea vreunui psihanalist renumit; nu vroiam nici măcar adresa celui mai apropiat bar gay (până în facultate nici nu ştiusem că *există* baruri gay). Ceea ce vroiam eu era să fiu cowboy cu Brian sau Tommy sau cu poaspătul meu coleg de cameră cu şerveţelele, Roger, şi cu colegul meu de cameră din anul doi cu şerveţelele, Hank.

Îmi era evident, într-un mod teoretic şi matematic, că nu se putea ca eu să fiu singurul tânăr cu aspect heterosexual, atletic, care să caute pe cineva cu care să fie cowboy. Dar îmi era de asemenea evident, într-un mod foarte real şi pragmatic că mi-ar fi fost imposibil să îmi găsesc prietenul potrivit. Pentru că şi el, de asemenea, s-ar fi prefăcut cu toate forţele sale; şi el ar fi refuzat masajul şi s-ar fi uitat de sus până jos la fete şi s-ar fi holbat. Chiar şi dacă unul din zece băieţi aveau "tendinţe", cine ar fi riscat cu şanse de unul la zece?

Cred că n-am fost niciodată mai aproape să risc unu la zece decât cu Roger. Împărţeam aceeaşi cameră de cămin, cu paturile doar la un metru depărtare. El fusese în tabără. Si de asemenea râdea adesea şi spunea "Hei, colega! Nu vrei să sari în pat cu mine?"

Tentant? Dar el glumea. *Trebuia* să glumească. Se culca cu prietena lui de două ori pe săptămână în patul ăla, aşa că trebuia să glumească. Era atât de sigur de masculinitatea sa încât chiar îşi permitea să facă bancuri că e gay. Poate că avea îndoieli despre mine (n-aveam şerveţele) şi încerca să mă ademenească în capcană. Eu aveam să accept una din invitaţiile lui în pat, el avea să se scârbească şi să devină violent, şi apoi să îl sune pe decan şi să spună că vrea să stea cu altcineva în cameră pentru că eu eram homosexual.

Decanul m-ar fi sunat şi m-ar fi întrebat dacă e adevărat. Eu aş fi negat. El m-ar fi pus la un aparat care să îmi măsoare dilatarea pupilei şi mi-ar fi pus în faţă două tipuri de pornografie. La vederea femeilor dezbrăcate şi a păsăricii şi a altor orori nerostite, aş fi strâmbat nasul şi m-aş fi simţit de parcă mi-ar fi băgat cineva o spatulă pe gât, iar pupilele mele, indiferent de toate formele de apărare pe care la adoptam de obicei, nu s-ar fi dilatat. Apoi mi-ar fi arătat fotografii cu atleţi tineri (fără îndoială, din colecţia sa personală de pornografie, deşi la vremea respectivă nici nu mi-ar fi putut trece prin cap aşa ceva despre el), şi eu m-aş fi forţat să strâmb nasul, aş fi spus că cred că este dezgustător - dar aparatul ar fi ştiut. Pupilele mele ar fi fost cât monedele de cinci cenţi.

Yale nu m-ar fi exmatriculat. Mi-ar fi dat o cameră proprie şi terapie zi de zi. Si apoi i-ar fi sunat pe părinţii mei să le ceară permisiunea pentru terapie şi le-ar fi trimis o înştiinţare că fiul lor este gay.

În anul doi ai dreptul să îţi alegi singur colegii de cameră pe care o să îi ai în următorii trei ani. Roger şi eu ne-am despărţit în termeni destul de amicali (mă rog, cel puţin amicali pentru el) şi eu mi-am petrecut următorii trei ani într-un apartament de trei persoane într-unul dintre colegiile de la Yale, cum se numesc căminele scumpe. Unul dintre colegii mei era căpitanul echipei de lacrosse. Celălalt, Hank, era mai mult genul de flăcău de interior, genul fotbalistului de contact, şi preşedintele de la Yale Key, grupul cu sarcina

de a prezenta cea mai bună imagine a Yale în exterior. Eu eram îndrăgostit până peste cap de amândoi, dar normal că nu puteam să las să se afle.

Colegul meu care juca lacrosse își petrecea majoritatea timpului făcând fix asta (jucând lacrosse) sau, de altfel, cu ceilalţi tipi din cercul lui: jucând biliard, uitându-se la televizor, învăţând, și desigur, simţindu-se superior faţă de toţi colegii lui care nu fuseseră aleşi la club. Eu nu prea apucam să îl văd, și cred că nu prea îl iubeam de fapt. Doar mă atrăgea fizic.

Hank îmi era prin preajmă mult mai des, iar eu și el chiar eram cei mai buni prieteni. Pe Hank îl iubeam fără margini.

În faptul că mă exprim sincer, nu vreau să dau impresia greşită. Probabil că vă face stingheri să citiţi despre băieţi care îi iubesc pe alţi băieţi. Probabil vă imaginaţi că eu eram, în cel mai bun caz, tipul asistentului căpitanului echipei de fotbal care mă ţineam după Șeful Campusului, purtând ochelari cu lentile foarte groase și făcând hemoragie la cea mai ușoară formă de efort. Bărbaţii *adevăraţi* nu se îndrăgostesc de alţi bărbaţi, nu? Poate. Dar cel puţin conform tuturor aparenţelor exterioare posibile, eu eram un bărbat adevărat, și chiar un fel de Șeful Campusului.

Adevărat, în vreme ce eu eram arătos, Hank era de-a dreptul carismatic. Și deși eu îl puteam bate la tenis și puteam să înot mai repede, el clar era un atlet mai bun. Dar dacă face vreo diferenţă, eu petreceam mult mai puţin timp învăţând decât el și micul imperiu publicistic pe care îl conduceam era cel puţin la fel de demn de atenţie ca al său Yale Key. Eu chiar am apărut în *Time* o dată (pe la sfârșit, o poză foarte mică). Astfel că nu eram chiar Wild Bill Hickok și Andy Devine, dacă știţi la ce mă refer. Dacă numai i-aș fi putut spune lui Hank că îl iubesc...

Nu vroiam să mă iubească înapoi. Asta probabil că ar fi stricat totul. (Asta l-ar fi făcut pe el gay, vedeţi, și cine ar vrea să fie cowboy cu un gay?) Așa cum era, noi eram doar prieteni. Făceam foarte multe lucruri împreună. Ne ajutam reciproc. Iar eu nu trebuia să fac decât să nu sar calul. De exemplu, aș fi putut să îi cumpăr mai multe cadouri decât îmi cumpăra el mie, sau chiar mai mai scumpe - dar trebuia să îmi cunosc limitele. Puteam să merg până în punctul în care el ar fi reacţionat: “Hei! Super! Mulţumesc!”. Dar chiar și un milimetru mai departe și s-ar fi gândit probabil în sinea sa “Dumnezeule! Ce *face*?”.

Uneori îi cumpăram lucruri pentru că vroiam și îi spuneam că le-am primit gratis, ca să nu dea rău. Am cumpărat patru bilete de sezon la teatrul Yale și i-am spus că le-am primit. Așa că a acceptat două dintre ele, iar eu aveam garanţia că putem ieși în patru cu el de șase ori în anul acela. Desigur, aș fi preferat să merg doar cu el, fără fete. Dar aveam o reputaţie de construit. Dacă tot trebuia să ies cu fete, aș fi putut la fel de bine să le scot la teatru, unde tot ce trebuie să faci e să stai și să te uiţi - nimeni nu se sărută la teatru - în loc să merg la petreceri sau cinematografe. În caz că fetele s-ar fi întors cu noi la apartament după una dintre piese, nu era nici un pericol. Vă aduceţi aminte despre camera mea de cămin că era așa de mică că trebuia să îmi agăţ patul precum podul din Brooklyn peste dulapul de haine și bibliotecă. Amenajasem camera în așa fel și nu construisem nici un fel de scară, încât să opresc pe toată lumea, mai puţin eventual cele mai viguroase săritoare cu prăjina, din a ajunge la patul meu. Și aveam grijă să nu ies cu săritoare cu prăjina.

Eram viclean, dar trebuia să fiu. Adesea ieșeam să vânăm puţină păsărică. (Niciodată eu n-am putut să vorbesc la modul ăsta.) Fetele se deplasează mereu câte două, și, din fericire, perechea este mereu o fată frumoasă alături de un câine, din motive evidente de măgulire a orgoliului. Hank arăta mai

bine decât mine, aşa că puteam pur şi simplu să zic: Oh, wow! Sigur, hai să le agăţăm pe tipele alea! Da! Eu o iau pe Kathy şi poţi să o iei tu pe Gladys. Hank, desigur, mai degrabă s-ar culca cu Creatura din Laguna Neagră decât cu Gladys. Dar, spre admiraţia lui eternă, era prea atent cu prietenul lui cel mai bun ca să zică "Ia Marş", sau chiar să plece acasă cu Kathy şi să mă lase să mă descurc singur.

Aşa că, deşi nu eram prea mândru de faptul că eşuasem aşa de multe din partidele lui Hank, reuşisem mereu să ajung înapoi acasă cu imaginea mea de normalitate intactă.

Aproape mereu. Într-o vară am fost în Europa împreună. (Nu era chiar Wyoming, dar era pe aproape.) Eram în Tossa, pe coasta Spaniei. Sangria în Tossa se face cum se face acolo; doar că în fiecare pahar ei mai adaugă puţin coniac de 40 de grade şi puţin Cointreau de 40 de grade, şi apoi costă doar douăzeci şi cinci de cenţi paharul. Hank era beat. Inevitabilele Kathy şi Gladys, porumbiţe englezoaice de data asta, au apărut la orizont, şi ne-am petrecut ora de rutină plimbându-ne cu ele, căutând un loc unde să dansăm, povestindu-le despre Yale şi despre camera noastră de hotel scumpă. Apoi, în vreme ce ele s-au dus la baie să se regrupeze, eu şi Hank am trecut prin micul nostru ritual. Wow, tipele astea sunt beton! Şi o şi vor! Da, hai să o facem cu ele! Cred că or să se întoarcă cu noi! Da, wow! "*Eu o iau pe Kathy, dacă eşti de acord, Hank." "Da, ok, ce naiba."*, a zis Hank, evident beat mort, iar lumea mea s-a prăbuşit. Ce mod ciudat să dai o sentinţă la moarte: "Da, ok, ce naiba." Dar desigur, asta făcuse Hank. "De unde să ştiu *eu* că el face în pat?" "De ce nu m-ai sunat să îmi zici atunci când ai observat prima dată?" "Cine are creionul roşu?" "Vrei un sex oral?" Şi acum asta, cea mai rea dintre toate.

Fetele s-au întors; capul meu era scăldat în adrenalină. Hank le-a întrebat dacă vor să se întoarcă cu noi la hotel. Sigur că vroiau. Hank a luat-o pe Gladys pe mână, iar eu şi Kathy am luat-o în urma lor. Gladys mesteca gumă, desigur încântată. Kathy era mai puţin decât încântată - da! o să găsească o cale să evite să se culce cu mine! - dar, deşi nu eram Hank, eram aparent, spre uimirea mea, suficient de bun. Înnebuneam în linişte.

Hank şi eu, desigur, împărţeam aceeaşi cameră de hotel. Nu una din acelea în care se doarme în acelaşi pat, deşi fuseseră destule şi din alea. (Vă imaginaţi cum e să dormi aşa - cu Ali MacGraw, dacă vreţi - şi să nu poţi să te atingi măcar?) Camera avea două paturi de o persoană şi era destul loc pentru toţi patru. Dar indiferent ce avea să se întâmple cu Kathy, cu siguranţă nu se putea întâmpla în aceeaşi cameră cu Hank. Puteam accepta moartea. Nu puteam accepta tortura.

Am spus că îmi place să fiu singur când mă culc cu o fată - puţin jalnic, dar rezonabil, şi ştiam că şi Hank prefera intimitatea. Era aşa de târziu încât recepţia era pustie, aşa că nu puteam să închiriez o altă cameră, chiar şi dacă ar fi fost una disponibilă. Am mers jos la recepţie, în spatele tejghelei, şi am furat una dintre cheile care atârnau lângă o căsuţă poştală goală - sperând că era într-adevăr cheia unei camere goale şi că nimeni nu s-ar fi întors mai târziu pentru a o folosi.

CMCBDL chiar a furat cheia. Kathy şi eu ne-am dus în camera goală. Imediat am intrat în baie şi m-am încuiat acolo, cu robinetul curgând în draci pentru a îmi îneca orice gânduri care de altfel s-ar fi auzit cu voce tare. Exista cale de ieşire? Nu puteam să mă gândesc la nici una. Cel puţin Hank nu era acolo să mă vadă; asta era tot ce conta.

Am ieşit din baie. Kathy se agita pe pat. Kathy nu era Hilda Goldbaum. Era foarte frumoasă, până şi eu îmi dădeam seama, şi nu avea de gând să facă treaba în locul meu. Dar nici eu nu prea puteam.

Sunt convins că nefericirea şi discomfortul meu s-au văzut, şi chestia asta e contagioasă. Mă

îndoiesc că Kathy era mult mai fericită decât mine. Mi-am dat hainele jos, mai puţin boxerii, şi din vreme ce era ora două noaptea, nimeni n-avea să o ajute pe Kathy să şi le dea jos pe ale ei, aşa că n-avea nici o alternativă logică decât să şi le dea singură jos. Ne-am băgat amândoi în pat. Din fericire un pat destul de lat. Mi-am pus braţul în jurul ei şi apoi, după câteva momente, am mormăit ceva cum că îmi pare rău, că nu e vina ei, că îmi pare foarte rău şi că sunt mort de obosit, şi dacă n-ar vrea în schimb să dormim? Da. M-am întors pe burtă şi am stat nemişcat - mai departe de a dormi de atât nu cred că se putea, evident - cam trei ore până când exista o sugestie vagă cum că soarele ar fi ieşit pe cer. M-am agitat suficient cât să o trezesc pe Kathy şi i-am spus că din moment ce furaserăm cheile de la cameră, poate că era mai bine să plecăm înainte să ne găsească. O duceam eu înapoi la ea la hotel.

Am ieşit pe furiş şi am mers la ea la hotel. Cred că, după lumină, era în jur de ora cinci. Nu ştiam la ce se gândea ea în tot timpul ăsta. Cu siguranţă credea că sunt ciudat şi cu siguranţă că nu era o experienţă placută nici pentru ea. E posibil să se fi gândit că nu arăta destul de bine cât să mă excite - ei bine, nu arăta, dar nu la asta mă refer - şi, în funcţie de micile ei probleme personale, probabil că seara aia a fost la fel de rea pentru ea cât a fost pentru mine. Nimic din toate astea nu mi-a trecut atunci prin cap.

Am lăsat-o la ea la hotel şi am mers pe jos la plajă, în cea mai cosmică stare posibilă şi m-am aşezat în nisipul rece să aştept până când era suficient de târziu ca să mă întorc în camera mea de drept. Era un loc destul de frumos în care să fii deprimat, perfect tăcut cu excepţia câtorva saci de dormit ici colo în depărtare; o barcă răsturnată şi uzată de intemperii mai încolo pe plajă; nişte lemn aruncat de mare pe ţărm; o lună palidă care devenea tot mai palidă pe măsură ce răsărea soarele. Un loc frumos în care să fii deprimat, dar nu aveam chef de asta. Mă compătimeam.

Am încercat să dorm pe plajă - eram extenuat - dar n-am putut. Doar mă gândeam. În cele din urmă, soarele a urcat destul de sus, poate pe la ora unsprezece, dar mai degrabă opt sau nouă, şi eu m-am întors în cameră. Hank şi Gladys dormeau îmbrăţişaţi. M-am aşezat pe celălalt pat şi mă tot gândeam, aşteptam să se trezească. În cele din urmă, câteva ore mai târziu, s-au trezit. Hank era puţin răcit şi era mahmur; Gladys şi-a aprins o ţigară. Am încercat să mimez ceea ce credeam eu că este un zâmbet satisfăcut şi i-am explicat lui Gladys că m-am plimbat pe plajă şi că am dus-o pe Kathy la hotel înainte să se descopere cheia furată. După ce şi-a terminat ţigara, s-a dus şi Gladys.

Hank a zâmbit. Eu am încercat să zâmbesc.

- Cum a fost?, am întrebat eu.

- Bine, dar cred că am răcit.

- Atâta timp cât n-ai luat şi altceva - am reuşit să scot eu să scot din vocabularul meu de prefăcut că totul e normal, care conţinea cuvinte şi expresii pe care nu le înţelegeam cu adevărat.

A zâmbit.

- Cum a fost?

- Bine, am zis eu.

Prietenii nu trebuie să îşi zică mai mult de atât. Ei nu trebuie să se impresioneze reciproc sau să se concureze cu poveşti despre exploatări. Hank trata sexul ca pe ceva important (chiar şi o aventură de o noapte, la beţie, cu Gladys) - el nu se masturba, dacă vă aduceţi aminte - aşa că nici unul dintre noi nu trebuia să intre în detalii despre experienţele noastre private. “Bine” era suficient. Slavă Domnului.

În mod strategic, aşa cum se întâmplase cu prăbuşirea de la Muzeul de Istorie Naturală, toată chestia se terminase cu bine. Hank avea dovezi concrete, numai martor nu fusese, că eu o făceam cu

fete. Nu că s-ar fi gândit vreodată la altceva, cred.

Între timp, mie îmi era frică să nu ne întâlnim iar cu Kathy şi Gladys - sau că Hank s-ar fi întâlnit cu ele. Kathy sigur se decisese că eram gay şi mai mult ca sigur îi spusese şi lui Gladys. Fie Kathy, fie Gladys i-ar fi spus, mai mult ca sigur, lui Hank. Hank m-ar fi întrebat de ce am zis "Bine", dacă nici nu mă atinsesem de Kathy - şi de ce nu mă atinsesem de Kathy? Apoi mi-ar fi lăsat cheile de la maşină, şi-ar fi luat valiza şi, scârbit de gândul că făcusem în aşa fel încât să dorm în acelaşi pat dublu cu el, ar fi fugit la Paris cât de repede ar fi putut, fără să mai vorbească vreodată cu mine.

Cei de la hotel aparent şi-au dat seama despre cealaltă cameră. Ne-au cerut să plătim pentru ea şi ne-au zis că le pare rău, dar că nu mai sunt locuri libere şi că trebuie să plecăm.

Minunat! Tossa era plină de turişti; toate celelalte hoteluri erau de asemenea pline. Trebuia să plecăm la Paris în dimineaţa aia şi n-aveam cum să le mai vedem vreodată pe Kathy şi pe Gladys.

După ce am ajuns înapoi în State, când trebuia să mă prefac la greu că sunt normal, spuneam că am fost daţi afară dintr-un hotel din Tossa pentru că am violat două vrăbiuţe englezoaice.

Fetele cu care m-am întâlnit în facultate au fost aproape mereu prietene ale prietenelor lui Hank. Nu aveam o agendă proprie. Mă înţelegeam OK cu ele. Una mai ales pe care am mai văzut-o din când în când tot anul şi care venea la toate weekendurile de fotbal obligatoriu şi la toate petrecerile. Mă simţeam foarte rău că o "foloseam" drept acoperire, dar aveam nevoie de o acoperire. Numele ei era Hillary, şi era prietena cea mai bună a prietenei lui Hank.

Nu era urâtă; era deşteaptă, chibzuită şi, mai mult, destul de puritană. Exact sfatul medicului. Puteam să fac tot felul de avansuri, încercând să îmi pun mâna pe după umărul ei (o poziţie pe care o stăpâneam bine şi pe care ea o tolera) şi peste sânul ei. Ea nu m-ar fi lăsat niciodată să o ating acolo sau mai jos, ceea ce era grozav. Ea putea să se întoarcă la Vassar şi să îi zică prietenei lui Hank; Hank ar fi crezut că eu am înclinaţii normale, deşi am un succes anormal. Şi dacă Hank ar fi întrebat vreodată, puteam mereu să sugerez că lucrurile au mers puţin mai departe decât vroia Hillary să recunoască.

Desigur, am început să mă întreb de ce nu mă lăsa Hillary să fac nimic. Nu că aş fi vrut - vroiam doar să mă asigur că nu e nimic în neregulă cu mine. Adică, ceea ce alţi oameni ar fi perceput ca fiind în neregulă. Sindromul respiraţiei urât mirositoare.

Nu era respiraţia. Odată după teatru sau după petrecerea de la finalul meciului, în camera de hotel a lui Hillary, pe acelaşi etaj cu camera de hotel a prietenei lui Hank, mi-am pus mâna pe după umărul ei şi am început să o mişc - şi Hillary mi-a explicat că mă place destul de mult, dar că nu îşi poate permite mai mult cu mine, pentru că - fiţi atenţi - credea că nu sunt interesat decât de corpul ei. *Hah!* Nu mă deschisesem faţă de ea, spunea ea. Nu mă cunoştea pe mine cel adevărat.

Hank în mod normal se întorcea acasă după serile astea în jur de ora trei şi, din ce ştia el, eu aş fi putut ajunge doar cu câteva minute mai devreme. Uneori îl aşteptam. Adesea se ţineau petrecerile de băut după meci la noi în apartament (ceea ce era un motiv suplimentar de a avea nevoie de o fată) şi făceam curat în timp ce îl aşteptam.

- Cum a fost, Hank?

- Bine. Cum a fost?, mă întreabă el.

- Bine.

Dacă vă întrebaţi de ce Hank se întorcea acasă, pentru orice eventualitate, vreau să spun că pe de

o parte uneori nu se întorcea, iar pe de altă parte, încercaţi să vă imaginaţi cum stăteau lucrurile cu câţiva ani în urmă. Păr scurt, fără droguri, şcoli numai de băieţi, virginitate... nu cu chiar aşa de mult timp în urmă.

Deşi am reuşit să trec de acele seri cu Hillary, nu mi-au făcut deloc plăcere. Nu îmi făcea plăcere să mă prefac. Era foarte împotriva instinctelor mele de sinceritate extremă. Dar nici nu îmi plăcea să ajung mereu acasă înainte de Hank. De ce trebuia eu să fiu ologul social? Ce ar fi crezut el şi celălalt coleg al meu de cameră dacă eu ajungeam acasă mereu înaintea lor?

Într-o seară am decis că e timpul să nu mai ajung eu primul acasă. Mă întorceam de la hotelul lui Hillary. În loc să mă întorc la cămin, uitându-mă mai întâi că nu se luase nimeni după mine şi simţind o vină îngrozitoare - m-am ascuns în alt hotel şi am cerut o cameră.

- Nu aveţi bagaje, domnule?

- Nu am bagaje, am răspuns eu într-o răsuflare, simţindu-mă expus, vinovat, dar determinat.

- Atunci va trebui să plătiţi în avans. Doisprezece dolari.

Am mers în cameră şi am încercat să dorm, fără un succes extraordinar la asta. Nu exista nici un ceas şi nici un radio în cameră. Când m-a trezit soarele la geam, duminică dimineaţa, habar nu aveam cât este ceasul. Am aşteptat în pat cât am putut de mult, şi apoi am ieşit pe stradă - din nou, hoţeşte, ca să nu mă vadă nimeni. Era foarte improbabil să mă vadă vreunul dintre prietenii mei. Era ora şapte şi un sfert.

Sau aşa arăta ceasul de deasupra chioşcului de ziare. Aşa că m-am plimbat vinovat vreo două ore şi apoi m-am dus să îmi fac intrarea măreaţă cu faţa nebărbierită şi în hainele boţite din seara precedentă, sperând că colegii mei de cameră s-au trezit până la ora asta ca să observe că am patul încă făcut şi că nu sunt de găsit.

Desigur, dormeau, aşa că după ce am aprins becurile din camera mea pentru un plus de efect, am ieşit pe furiş şi m-am mai plimbat o oră.

La zece şi un sfert ei încă mai dormeau. Eu nu dormisem mult şi eram epuizat de frauda mea ridicolă. Dar investisem doisprezece dolari şi foarte mult efort în ea şi vroiam să îmi iasă aşa cum o plănuisem. În cele din urmă, la a patra mea încercare, fix înainte de prânz, am intrat şi i-am văzut pe colegii mei că se treziseră şi citeau *Times* de duminică. Am trecut pe lângă ei şi am intrat la mine în cameră cât am putut eu de nonşalant, cu un simplu "Neaţa." Am aşteptat un minut pentru aplauze, sau cel puţin pentru o întrebare sau două. La urma urmei, locuiserăm împreună aproape doi ani şi asta era prima dată când fusesem în oraş toată noaptea cu o fată. Prietenul meu cel mai bun, Hank, ar fi trebuit să aibă ceva de zis.

Hank îşi citea mai departe ziarul. Mi-am dat cravata şi jacheta jos şi m-am aşezat cu ei să citesc ziarul. Nimic.

După vreo două zile am cedat şi l-am întrebat pe Hank:

- Hei, ai observat că n-am venit acasă duminică noaptea?

- Ah, da? zice el. Cum a fost?

- Bine.

- Bine.

Capitolul 5

Nu duceam o viaţă chiar aşa de rea, înconjurat de cei mai frumoşi flăcăi de la Yale. Poate era doar puţin frustrant.

Dacă aş fi avut măcar pe cineva cu care să vorbesc. Unicul şi cel mai important lucru din viaţa mea la care mă gândeam cu orele în fiecare zi, care determina genul de activităţi la care participam, modul în care îmi petreceam timpul, cu cine stăteam la masă la prânz - cel mai important lucru din viaţa mea fusese ţinut secret timp de *zece ani* acum că făceam 21 de ani şi eram pe cale să termin facultatea. (Aplauze, vă rog.)

Zece ani şi n-am putut niciodată să vorbesc sincer, să îmi deschid sufletul în faţa cuiva.

Eram aşa de inhibat şi încuiat şi defensiv încât nu puteam nici măcar să mă droghez. Marijuana îşi intrase în drepturi până să ajung eu în ultimul an la Yale şi doi dintre cei mai buni prieteni ai mei, amândoi de anul doi, pe nume Brook şi Fred, obişnuiau să o fumeze tot timpul. Nevrând să fiu lăsat pe dinafară, uneori fumam şi eu cu ei. Îmi fumam minţile în camera lor de cămin, dar niciodată nu mă luam.

Nici măcar nu simţeam un fior. Iarba nu avea nici un efect asupra mea. Ceea ce avea erau hârjonelile pe care le făceam cu Brook, aşa cum fac amicii. Brook făcuse lupte în liceu, în Tulsa, eu făcusem lupte în liceu, amândoi eram drogaţi (el cu iarbă, eu cu el) - şi ne exersam egourile competitive să vedem care îl poate pune la pământ pe care. De obicei eu câştigam când Brook era fumat pentru că iarba îi amorţea spiritul competitiv. Nu am putut niciodată să îl bat pe Fred, pentru că nu l-am putut împunge niciodată la acţiune. El stătea cu orele în poziţia lotus pe podea, cu spatele de perete, doar în boxeri, prea drogat ca să se mai mişte.

Luptele cu Brook erau destul de riscante, ştiam asta - printre altele pentru că nu puteam să mă abţin să nu exersez şi altceva în afară de spiritul meu competitiv atunci când ne băteam. (Doamne! Dacă observă? Dar n-a observat niciodată.) Şi mă lăsau cu un sentiment de vinovăţie, fiind un lucru atât de depravat şi de mişelesc. Mă simţeam şi mai rău cu privire la asta când îi vedeam pe rezidenţii mai bătrâni de la facultate încercând să pornească aceleaşi lupte amicale. Nu mă păcăleau ei pe mine. Ştiam exact ce au ei în cap sau cel puţin credeam că ştiu. Şi când mă vedeam acţionând aşa, ca un pervers bătrân de treizeci şi unu de ani, viitorul nu suna bine.

Deşi ştiam ce la ce se gândesc aceşti rezidenţi perverşi şi la ce se gândeau îndrumătorii de la mine din tabăra de vară şi la ce se gândeau profesorii mei din liceu, niciodată nu aş fi mers la ei ca să vorbesc despre asta. Ei ar fi negat cu insistenţă, dacă nu chiar în mod violent, aşa cum aş fi negat şi eu. Aceştia erau ultimii oameni în care aş fi vrut să mă încred, dar apoi să am o relaţie cu ei. Eu vroiam să călătoresc în lung şi în lat prin Wyoming cu Tommy sau cu Brian sau cu Chip sau cu Hank - nu să sorb sherry cu vreun homălău bătrân şi grăsuţ. Eram incredibil de intolerant, dar ei erau foarte ameninţători pentru mine. Ei reprezentau tot ce îmi era mie frică să nu ajung.

Dintre colegii mei de la Yale, eram sigur că trebuie să fie şi alţii ca mine. Trebuiau să fie. Să găsim unul!

Mă gândisem chiar să trimit "chestionare despre preferinţele sexuale", adnotate cu "extrem de confidenţial, complet anonim", celor 1000 de colegi ai mei sau poate chiar la mai puţini. Adesea primeam chestionare de un fel sau altul. L-aş fi trimis pe al meu tipărit pe un antet de la Departamentul de

Psihologie şi aş fi aranjat ca scrisorile de răspuns să fie adresate unei căsuţe poştale înregistrată, evident, cu un nume fals. Chestionarele "anonime" ar fi fost marcate cu un cod care se vede doar la lumină ultravioletă. Genial, nu? Toată schema era suficient de bine pusă la punct încât să mă gândesc serios la ea din când în când şi suficient de revoltătoare astfel încât să nu am niciodată tupeul să o pun în aplicare.

În facultate la noi aveam un "homosexual declarat", Jon Martin, un student din grupa lui Brook şi unul dintre prietenii lui buni. Brook îşi permitea să îi placă de acest puşti peltic, cu voce piţigăiată şi cu părul lung, pentru că Brook era comfortabil cu masculinitatea lui. Jon era mai ales ameninţător pentru mine pentru că pe lângă faptul că el se expunea ca fiind homosexual, considerase că era datoria lui să dea de gol pe toată lumea. Vorbea mereu de "cazuri closeted" şi de "closet queens". El credea în dezrobirea lumii. El credea că este o boală şi o ipocrizie să îţi ascunzi preferinţele sexuale - astfel că nimeni care avea de-a face cu Jon nu putea să se încreadă că secretele i-ar fi fost păstrate.

Mă luam de Jon Martin cu orice ocazie posibilă. Eram un Unchiul Tom, un evreu cu părul oxigenat, care îşi făcuse operaţie estetică la nas, care purta lentile de contact albastre şi care îi persectua pe alţi evrei pentru a scăpa de naziști - o scursură de ultima speţă - dar tot trebuia să mă iau de Jon Martin. Ce s-ar fi gândit oamenii dacă eram prieten cu el? Râdeam când se "piţiponcea". Mă arătasem interesat când vorbea despre barurile gay la care fusese - sau îl întrebasem adresa vreunuia dintre ele? Tommy ar fi fost dezgustat de gesturile lui Jon, aşa că şi eu eram dezgustat de ele. Hank n-avea ce să facă cu un ciudat ca Jon, aşa că nici eu n-aveam ce să fac cu el.

De fapt, îmi dau seama că ura mea pentru Jon Martin era de fapt autentică. Pe de o parte eram eu care îmi centram fiinţa pe sentimentele cosmice pe care le aveam şi pe poverile pe care le suportam, care mă agăţam cu grijă de toate urmele de normalitate şi de masculinitate - şi pe de altă parte era Jon Martin care scuipa pe templu, râdea de "closet queens" şi îmi lua în derâdere întregul meu sistem de valori. El spunea că Marele Arbitru acordă patru puncte pentru că eşti tu însuţi, pentru că eşti sincer - nu pentru că eşti un fals cosmic uzat. El spunea că toate eforturile mele şi toată durerea mea din ultimii câţiva ani erau demne de râs. Nu puteam să accept asta, aşa că simţeam repulsie faţă de Jon Martin şi mă luam de el şi de sistemul lui de valori distrus, de limbajul lui peltic şi de piţiponceală cu fiecare ocazie posibilă.

Nu concepeam să apelez la cineva precum Jon să îmi dea în vileag toate secretele şi să îmi dezvăluie toate nodurile. Aceastea erau nodurile cu care reuşisem să trăiesc timp de zece ani şi cu care urma să trăiesc şi următorii patruzeci. Durerea pe care ele mi-o dădeau era inevitabilă, şi mereu puteam conta pe depresia cosmică pe care ele mi-o ofereau.

Dar dacă - doar dacă cumva aş fi putut să găsesc pe cineva precum Hank sau Tommy care să aibă aceleaşi înclinaţii, aceleaşi fantezii. Trebuiau să mai fie oameni aşa. Era doar o imposibilitate logică pentru mine să îi găsesc. Nu aveam cum să fim siguri unii de alţii până să vorbim sincer.

Mă simţeam puţin precum personajul dintr-una din poveştile alea totalitare - *1984* sau *Ferma Animalelor* sau *Marele Inchizitor* sau *Noi* - personajul pentru care ignoranţa cumva *nu* înseamnă fericire. Trebuie să existe măcar încă câţiva oameni ca tine acolo care au trecut neobservaţi, care au aceleaşi idei ciudate. Dar există spioni şi informatori peste tot, astfel că dacă nu vrei să ţi se amputeze creierul, trebuie să vorbeşti şi să te porţi exact ca toţi ceilalţi. Dar vrei cu disperare să îi cunoşti pe semenii tăi. Cum îi găseşti? Cum comunici cu ei într-un mod pe care ei să îl înţeleagă? Dacă spui cui nu trebuie, s-a zis cu tine.

Şi în plus toată lumea a auzit de oameni care arată obişnuit şi care invită la contact vizual cu

homosexualii, care poartă conversaţii prietenoase cu ei, care sunt de acord să meargă cu ei acasă să bea ceva - şi apoi care îi dau în vileag pe motive de morală şi le distrug vieţile.

Chiar dacă acele poveşti n-ar fi fost adevărate, respectul meu de sine ar fi fost distrus dacă aş fi recunoscut adevărul unui prieten care să empatizeze cu mine, dar care să fie straight. Iar recordul meu perfect, de zece ani de singurătate şi linişte completă, ar fi fost distrus. Şi apoi ce i-ar mai fi rămas celui mai cuminte băieţel din lume? Nici normalitate, nici martirism...

Dacă doar...

Am terminat Yale. Cum laude, evident. Fusesem un fel de vedetă în campus. Viitorul era roz. Toată lumea îmi spunea că pot să merg unde vreau eu. Dar unde?

Câteva lucruri din start ieşeau din discuţie. Nu aş fi făcut nimic care să fie măcar vag legat de artă sau coafor, pentru că ştiţi voi ce fel de oameni fac asta. Nu aş fi încercat în politică, pentru că ai nevoie de o soţie drăguţă şi de copii adorabili pentru asta - sau cel puţin aveai nevoie să apreciezi petrecerile de seară şi cinele de 100 de dolari felul de mâncare şi petrecerile dansante şi socializatul, mereu cu o fată, şi eu nu puteam să fac asta. Nu puteam să mă aştep ca Hank să îmi asigure întâlniri pentru totdeauna. Desigur, într-un fel sau altul, asta ar fi fost o problemă indiferent de domeniul în care aş fi activat. Pentru a fi în frunte, trebuie să socializezi; pentru a socializa, trebuie să ai o fată; pentru a avea o fată, trebuie să cunoşti o fată care să iasă cu tine; şi ca să ai o fată care să iasă cu tine, cel puţin mai mult decât o singură dată, trebuie să faci sex cu ea. Sau cel puţin aşa credeam eu.

Îmi părea foarte rău că plec de la Yale.

Hank pleca la Paris ca să facă un an de master în ştiinţe politice înainte să devină senator. (Ăsta era planul meu pentru el, nu al lui; eram sigur că el poate reuşi. Urma să fiu directorul campaniei lui electorale.) Eu nu aveam ce căuta în Paris.

Mi-ar fi plăcut să mă mut cu Brook şi să fumăm Acapulco Gold, care mai avea încă doi ani de Yale, şi cu Fred, care încă stătea doar în boxeri. Dar ce fel carieră îmi puteam eu construi în New Haven? Cariera, în cele din urmă, era un cuvânt cheie. Nu aveam nici un fel de intenţie să rămân în urmă, indiferent de "handicapuri". Eram prea obişnuit să fiu în fruntea turmei ca să mă mulţumesc cu mai puţin.

Am primit o serie de oferte de muncă, inclusiv una de la guvern cunoscută sub numele de înştiinţare de "examen medical de încorporare". Din momentul în care a sosit scrisoarea şi până la data examenului care era peste o lună - la ora şase dimineaţa, în caz că nu ştiaţi - nu m-am putut gândi la nimic altceva. Dintr-o serie de motive etice şi egoiste, mă decisesem că mai bine să plec din ţară decât să fiu respins. M-ar fi oprit varicocelul? Aş fi "bifat căsuţa" în lista foarte lungă de defecte şi depravări pe care ţi-o puneau în faţă - căsuţa din dreptul "tendinţelor homosexuale"? Şi apoi?

Am intrat în centrul enorm de încorporare de pe strada Whitehall la ora cinci şi patruzeci şi cinci de minute simţindu-mă nu foarte diferit de cum mă simţisem în camera de hotel din Tossa. Totul avea să se lege în această zi. Toate nodurile mele, strânse până la strangulare, urmau să fie dezvăluite unui grup de militari tunşi scurt şi fără pic de compasiune.

De la şase la şapte ne-am dezbrăcat în boxeri şi stăteam la coadă ca să fim cântăriţi. Să stai la coadă cu 1000 de străini albi, negri şi portoricani dezbrăcaţi, toţi arătând dezgustător de obişnuit, cine nu s-ar fi ruşinat într-o situaţie ca asta: nici un virgin în mulţime în afară de mine.

La ora şapte şi-au dat seama că aveam 68 de kilograme. La opt deja ştiau că am 1.75 în înălţime.

(În şcoala generală fusesem al treilea cel mai înalt din clasă - vă aduceţi aminte ce important era asta? - dar ritmul meu de Naderlike din liceu m-a deprivat de somn şi mi-a oprit creşterea.) Până la ora nouă aveau o fiolă cu sângele meu şi o radiografie. Apoi vroiau o mostră de urină. Nu pot să fac asta cu toată lumea în jur.

Mereu putusem sa fac pipi ca toţi ceilalţi până la experienţa mea de la Muzeul American de Istorie Naturală. La câteva săptămâni după asta mă aflam în toaleta de la un cinematograf din New York. Erau bărbaţi care făceau pipi şi de o parte şi de alta, şi eu aveam impresia că ei se uită la mine. Asta m-a făcut să mă gândesc la bărbatul din muzeu şi deodată nu mă mai puteam relaxa. Dacă nu te poţi relaxa, nu poţi face pipi. Simplu ca bună ziua. Mă gândeam la Marele Meu Secret - varicocelul meu - asta nu mi se mai întâmplase niciodată! - şi m-am ruşinat foarte tare faţă de oamenii care aşteptau în spatele meu să folosească pisoarul. Ce îmi făcuse Marele Falsificator? Mi-am tras fermoarul, deşi trebuia să merg la baie mai tare ca niciodată, am încercat să par uşurat şi am plecat, cu o părere execrabilă despre mine. Din acea zi, nu am mai putut să fac pipi când era şi altcineva prin preajmă sau dacă intra cineva peste mine.

Nu eram prost. Ştiam mai mult sau mai puţin ce se întâmpla şi că totul era doar în capul meu. HEI, MĂRUL LUI ADAM! MĂ ÎNEC! Ştiam că tot ceea ce trebuie să fac ca să pot să fac pipi este să mă relaxez şi să nu mă gândesc despre cât de jenant poate să fie dacă nu reuşesc. Dar nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la asta la fel cum n-aş fi putut să adorm *încercând* să adorm.

Meciurile de fotbal din facultate au fost cele mai rele. Să stai trei ore reci de noiembrie pe un scaun de ciment de pe stadion ar fi umplut vezica oricui. Deşi învăţasem să nu mănânc sau să beau la mesele de dinainte de joc - "Ce? Nu vrei o bere? Hai, bea o bere!" - tot trebuia să merg la baie la pauză. Eu şi alţi 10000 de bărbaţi de la Harvard, sau în acest caz Yale, toţi aliniaţi la un pisoar de 100 de metri fără despărţituri, toţi uitându-se la mine. Stadionul nu avea toalete, doar pisoar. Dacă mi-ar fi explodat vezica într-o zi? Cu siguranţă că nu era imposibil.. Baloanele explodează; trebuie să explodeze şi vezicile. Sau dacă m-aş fi încolăcit de crampe pe drumul de întoarcere de la meci, leşinând de durere, pentru ca doctorii să mă diagnosticheze cu un caz acut de homosexualitate reprimată? Am deprins să mă uşurez la momentul crucial al jocului, când nimeni normal la cap nu s-ar fi desprins de scaunul său. Mai bine să o laşi mai moale cu fotbalul decât să explodezi în tribune.

Deja ştiam că sunt "timid la toaletă", că milioane de oameni au aceleaşi simptome şi că nu e ăsta un motiv de îngrijorare. Cunoştiinţele astea m-au ajutat foarte mult să mă relaxez, şi acum nu mai sunt aşa de timid cum eram odată. Dar să stai la examinarea fizică de la încorporare în faţa unui jgheab lung, cu un pahar de carton în mână, lângă sute de puşti goi cu chestiile scoase, care fac pipi într-o veselie, şi cu alţii care aşteaptă să îşi ia locul la jgheab, şi toţi fără îndoială uitându-se la spectacolul pe care îl făceam eu gâdilându-mi uşor penisul ca să mă relaxez deşi ştiam că n-am nici o şansă - pur şi simplu n-aveam nici o şansă.

De unde să ştiu eu, prea jenat şi vinovat ca să mai fi spus cuiva despre problema mea, că îl instruiseră pe un tip: "Uite, Joe, câtiva dintre puştii ăştia n-or să aibă cum s-o facă făr' să meargă la baie. Tu stai aci' şi când te-or întreba, tu să le zici că baia e acolo. Ai înţeles?"

Înainte să apuc să rostesc jumate din propoziţie, el mi-a arătat baia. Am intrat într-o toaletă, am încuiat uşa, am umplut paharul şi apoi m-am grăbit înapoi în formaţie.

Până la unsprezece ştiau deja că văd suficient de bine ca să pot trage la ţintă şi că auzeam suficient de bine ca să ştiu să mă feresc când s-ar fi auzit grenade.

La prânz ne-au dat voie să ne îmbrăcăm iar. Ne-au dat un bileţel pe care îl puteam schimba pe mâncare. Eu doar am dat o tură de stradă şi m-am aşezat ca să aştept.

La unu am fost examinaţi mental. Am trecut. Am auzit că nu era prea bine să pici dacă ai fost la Yale; n-aveau să te creadă. Apoi ne-au dat lista de Depravări şi Defecte Majore. Avusesem boli venerice? Hah! Eram epileptic? Diabetic? Eram alergic la muşcături de insecte? (Aveam un prieten care scăpase cu asta.) Aveam membre prostetice? Organe transplantate? Aveam hemofilie? Fusesem vreodată acuzat penal? Cred că erau cel puţin o sută de lucruri pe lista aia, şi la toate am bifat "nu", în coloana din stânga. Mai puţin numărul 93, cred - eram homosexual? - bifasem uşor "da", şi ieşea în evidenţă din coloană ca un neon. Am şters şi am bifat "nu". Apoi m-am gândi la doi ani de armată, unde nu există uşi la toalete şi unde n-aş putea să fac pipi timp de încă doi ani, şi am bifat "da". Dar m-am gândit că aş putea să scap totuşi pe motiv că am varicocel şi nu ar fi fost prea înţelep să bifez "da" fără motiv, aşa că am şters şi am bifat "nu". Am terminat şi ultmii itemi de pe listă şi apoi mă gândeam cum toată lumea urma să plece la Frankfurt sau la Saigon sau în Honolulu şi cum ar fi alergat toţi până la primul bar ieftin să cumpere o partidă bună şi apoi s-ar fi întrebat cu toţii cum de nu eram suficient de excitat să fac asta după ce două luni nu avusesem prin preajmă decât bărbaţi - şi am şters "nu" şi am bifat "da". Zece ani de record perfect, martirism, tronuri, "nu". Aversiunea mea etică faţă de război: Aş fi spus că mai bine mă *prefăceam* să fiu homosexual decât să merg la închisoare sau să îmi pierd cetăţenia, "da".

Nu vreau să vă plictisesc, de obicei termin teste cu adevărat-fals la fel de repede ca toţi ceilalţi. De data asta l-am predat pe al meu ultimul. Făcusem un compromis. Bifasem "da", dar tăiasem şi apoi bifasem "nu". M-am gândit că dacă nu mă scapă varicocelul, aveam să fac apel. Şi dacă vor fi văzut că m-am chinuit cu numărul 93, i-aş fi putut convinge mai uşor că era pe bune.

Dar mă şi vedeam în faţa unui juriu de înrolare format din trei homofobi tremurând în uniforme la o masă mică cu Old Glory de o parte, o replică Iwo Jima la celălalt capăt al mesei, şi la celălalt capăt un telefon: firul lor roşu până la Curtea Supremă din Brewster, New York. Dacă eram homosexual, era datoria lor de americani luptători şi cu sângele roşu să mă urască. Dacă nu eram, încercam să scap de înrolare, ceea ce era aproape la fel de dezgustător.

Nu, nu aşa aveau să se întâmple lucrurile. Aceşti oameni aveau să fie agresivi, dar înţelegători, iar jena mea evidentă şi bunele mele maniere aveau să îi dezarmeze:

- Ei, fiule, dar nu arăţi a homosexual.

- Mulţumesc, domnule. Sunt, totuşi, domnule.

- Ei bine, atunci, nu o să o mai lungim. Dă-ne doar numele a trei sau patru baruri gay din New York ca dovadă.

- Ahhhh. Nu pot, domnule.

- Zău? Dar dosarul tău spune că ai locuit acolo aproape toată viaţa ta. Desigur, dacă erai homosexual ştiai numele lor.

- Da, domnule, dar nu le ştiu.

- Ei bine, atunci dă-ne numele psihiatrului tău. Ar fi trebuit să aduci la înrolare o scrisoare de la el şi să ne scuteşti de pierderea asta de timp. Cum îl cheamă?

- Eu... eu... ăă... nu am psihiatru.

- Ei bine, atunci, un psihiatru la care ai fost sau un doctor la care să îi fi zis?

- Nu am spus niciodată nimănui, domnule.

- Hai, tinere, suntem prea ocupaţi să avem timp de jocuri. Îmi spui că eşti homosexual de la unsprezece ani şi …

Alt caz imposibil pentru F. Lee Bailey. Era oare posibil să fie nevoie să îl angajez acum ca să demonstrez că *sunt* homosexual după totate chinurile prin care am trecut ca să ascund acest fapt?

Ideea este, mă gândeam că dacă trebuia vreodată să încerc să conving comisia de înrolare că eram gay, faptul că bifasem numărul 93 şi apoi am şters ar fi putut ajuta cumva. *Eu* nu ştiam ce să fac, aflându-mă acolo pe Whitehall Street cu nenorocitul ăla de test adevărat-fals!

După-masa a continuat, şi eu treceam de toate cu brio. Am cerut să mă consulte psihiatrul. M-au pus să stau la o coadă foarte lungă. Înainte să ajungă rândul meu, mi-au spus că era timpul să merg la biroul final pentru ceea ce înţelesesem eu că ar trebui să fie un fel de concluzie, biroul de spune-acum-daca-ai-ceva-de-obiectat-sau-taci-pentru-eternitate. Aici mi s-a spus că aveam voie să arăt scrotul meu mărit. Nu era programat nicăieri altundeva pe banda de asamblare să se uite cineva la asta. La ora patru - o zi incredibil de lungă - mi-a venit rândul la Dr. Heathcliffe la biroul de final. El mi-a spus că avea toate rezultatele analizelor mele acolo în dosar şi că arătau în regulă. Aveam ceva de adăugat? Am spus că am un varicocel. Mi-a spus să mă aşez într-o cameră în dreapta lui. Va intra şi el într-un minut să se uite la el. Discreţie! Ei bine, aproape. Mai era un puşti acolo, evident unul care căuta scandal. Refuzase să coopereze undeva pe parcurs.

Jumătate de oră mai târziu, Dr. Heatcliffe intră în cameră. Cât se mai putea tărăgăna totul? Celălalt puşti, un portorican, i-a dat doctorului Heathcliffe nişte scrisori de la un medic, dar a intrat un sergent între timp şi a zis că făcuse pe deşteptul. Puştiul i-a spus ceva sergentului şi lui Dr. Heathcliffe în legătură cu mama lor colectivă. Doctorul a ignorat scrisorile medicului, indiferent ce ar fi scris în ele şi a ştampilat OKAY pe dosar. Era recrutat.

Apoi Dr. Heathcliffe s-a uitat la mine, un suflet tânăr, respectabil şi cu bune maniere nu foarte diferit de cum fusese însuşi Dr. Heathcliffe cu câţiva ani în urmă, presupun - s-a uitat la varicocelul meu şi m-a întrebat dacă doare. Mă chinuiam să mint şi am zis că da:

- Da, ăă...

- Da, îmi imaginez că te doare. E destul de mare. Ok.

Şi scăpasem, fără să mai fie nevoie să aud vreodată de armată.

Aplicasem la Harvard Business School şi plănuiam să îmi petrec următorii doi sau trei ani acolo, nu atât de mult pentru că îmi doream să fiu om de afaceri ci pentru că dreptul părea mult prea greu şi medicina nu intra în discuţie. Ştiam că mulţi dintre prietenii mei de la Yale vor fi în Boston, aşa că aveam destui oameni pe care să îi idolatrizez. Şi un MBA de la Harvard era genul de diplomă care ar fi fost aşteptată de la CMCBDL. Ce putea fi mai hetero decât un MBA de la Harvard? Sau mai plictisitor, eventual?? Dar toţi trebuie să facem compromisuri.

Am fost acceptat de Harvard, dar apoi am primit o ofertă de la IBM. Primisem nişte ajutor din partea lor când am lucrat la licenţă - "Aplicaţii ale tehnologiei de simulare pe calculator în determinarea acoperirii optime de asigurare a companiilor aeriene." - şi aparent erau interesaţi de genul meu de activişti (exploatările mele publicistice) care erau familiarizaţi cu calculatoarele (domeniul meu de licenţă). Mi-au făcut o ofertă tentantă. Un birou cu privelişte peste Manhattan, jumătate din timpul unei secretare şi o grămadă de bani. Suna ca o scurtătură în cursa mea de a deveni cel mai cuminte băieţel din lume, un salt

în faţa colegilor mei de an care mergeau mai departe la master în timp ce eu mă căţăram pe scara corporatistă. De asemenea, suna relativ sigur. Nu îmi imaginam că la IBM se organizau orgii în weekend la locaţia companiei din Long Island, aşa că nu trebuia să depun prea mult "efort social" ca să înaintez. Reputaţia lui IBM pentru puritanism era atractivă. Am acceptat oferta.

Mă descurcam foarte bine. CMCBDL era într-adevăr tipul de tânăr care să se ridice cel mai repede într-o situaţie şi toate cele. Cum mă descurcam? Era o combinaţie simplă a două strategii: politica şi intrigile corporatiste despre *Cum să reuşeşti în afaceri fără să îţi dai cu adevărat silinţa*, la care se adaugă faptul că îmi dădeam cu adevărat silinţa. Chiar îmi dădeam silinţa, sublimându-mi energia sexuală în muncă, ca de obicei. Şeful meu îmi cerea un memorandum despre subiectul cutare în timp ce se grăbea să îşi prindă trenul de 5:21 din Grand Central miercuri seara. Se aştepta să găsească memento-ul la el pe birou până lunea sau cel târziu marţea săptămânii următoare. Hah! Eu stăteam la birou aproape toată noaptea scriindu-l, xeroxându-l, legându-l şi apoi el urma să îl găsească la el pe birou joi dimineaţă când ajungea la muncă. Mai aproape de o experienţă sexuală de atât nu puteam să ajung.

Capitolul 6

Îmi plăceau munca mea, biroul meu cu covor albastru, maşina mea de dictat IBM şi fluturaşul de salariu. Dar lună de lună mă simţeam din ce în ce mai singur. Aproape în fiecare lună îmi părea, mai ales în prima vară după absolvire, că unul dintre colegii mei de facultate se căsătorea. Nu e foarte uşor să îţi imaginezi că străbaţi munţii cu un cowboy căsătorit. Cowboy-ii nu se căsătoresc; ei se împrietenesc şi cutreieră munţii şi apoi curvesc când vin pe la târg. Şi cei mai cuminţi cowboy din lume nici măcar nu curvesc: uitaţi-vă la Lone Ranger şi la însoţitorul lui indian credincios. L-aţi văzut vreodată trăgând cu ochiul la păsărici pe stradă?

Era doar un singur tip atrăgător de vârsta mea la muncă, un tip din Chicago cu aspect tineresc şi sănătos care venise în est, pe nume Rick Swindler. Gay, după cum am aflat câţiva ani mai târziu. Mergeam la prânz la un restaurant italienesc din împrejurimi şi vorbeam despre caracteristicile sexuale ale femeilor italiene pe care le cunoscuserăm. Mai mult el vorbea.

IBM era un loc de muncă bun, dar frate, ce îmi lipsea Yale. Îmi lipseau tricourile şi blugii şi încălţările de alergat care treceau pe lângă pupitrul meu din bibliotecă. Îmi era dor să trag sfori pentru un loc lângă tipul blond din Tucson pe care eram determinat să îl cunosc şi "întâmplându-se" să stau lângă el la 100 SSS, să încep o conversaţie, să ne întâlnim apoi la câteva beri la Mory's marţi după masă, să dăm mâna când ne intersectam la Co-op.... Iar acum iată că primeam o invitaţie la nunta tipului blond.

Şi Goliat se căsătorise de mult deja şi începea să pară că e rândul meu. Bunica mea, subtilitatea în persoană, mi-a spus că îmi va da 1000 de dolari când mă voi căsători, când voi începe să îmi aduc prietenele în Brewster pentru weekend aşa cum făcuse Goliat.

Răspundeam prin a schimba subiectul. Părinţii mei nu au forţat nota, dar frica lor cu privire la mine găsindu-mi fericirea (şi prin fericire se înţelege o familie) era oricum mult prea evidentă.

Ar fi trebuit să aduc fete acasă, de dragul părinţilor mei. Şi categoric ar fi trebuit să ies cu fete în New York ca să menţin aparenţele şi ca să nu îmi ies din mână. Ştiam că cu cât mai mult timp trecea fără să ies cu o fată, cu atât mai incomfortabil m-aş fi simţit când aş fi ieşit în cele din urmă. Cu cât amâni mai mult vizita la dentist, cu atât mai multe carii va găsi pe care să ţi le umple. Şi, totuşi, fără să mai merg la meciuri de fotbal, unde să am nevoie de fete, şi fără Hank care să mi le servească, nu aveam iniţiativa necesară să îmi provoc o întâlnire, cum un copil mic nu are iniţiativa necesară să îşi provoace o vizită la dentist.

Cât timp avea să treacă fără să ies în oraş cu fete - sau fără să mă *căsătoresc* - înainte să se decidă oamenii că sunt gay? Aveam noţiuni vagi despre doi ani în Peace Corps: O serie de scrisori acasă care să vorbească despre o fată pe care o cunoscusem în Nairobi; o poză cu un cuplu; o căsătorie bruscă pe care, de frică că ei nu ar putea să aprobe o căsătorie cu o Kenyancă, am decis să o organizăm în junglă fără familie sau prieteni (a se citi: martori); un an de scrisori despre cât de fericiţi eram... şi apoi tragedia. Ea ar fi fost muşcată de un şarpe sau atinsă de leucemie - ceva ce ar părut cât mai plauzibil cu putinţă. Aş fi fost atât de lovit de durere încât niciodată nu aş fi putut să mă recăsătoresc - sau chiar să ies cu fete, ani de zile. Sau poate chiar pentru totdeauna. Alibiul perfect.

Împărţeam un apartament la intersecţia dintre strada 63 şi York cu un vechi prieten de-al meu din tabără, Jimmy Iskowitz, un săritor cu prăjina din facultate care arăta de parcă ar fi fost alcătuit din cinci

beţe de spaghete Ronzoni, cu tălpi, mâini şi cap mari de piftele înfipte la capete. Se vedea de la geam de la noi Universitatea Rockefeller, spitalul veterinar Cornell şi podul de pe strada 59. Era plăcut să mergi pe jos la serviciu.

Îl ştiam pe Jimmy de la vârsta de zece ani, primul nostru an în tabără. Acum el era unul dintre cei 4000 de asistenţi ai vicepreşedintelui de la First National City Bank; în tabără era cu mult mai puţin decent. El era unul dintre cei mai activi experimentatori şi unul dintre cei cărora le era cel mai puţin ruşine cu experimentatul. Nu a recunoscut niciodată *pe faţă* că experimenta; dar toată lumea spunea asta despre el şi el nu făcea decât să zâmbească.

Odată, când încă eram la Yale, în ultimul meu an, Jimmy era la Universitatea din Wisconsin, unde îşi făcea licenţa în economie, şi a venit să mă viziteze. Am fost la Mory's să bem câteva beri. După ce i-am adus-o pe a treia, l-am întrebat direct: Pe o scară de la unu la zece, unde unu înseamnă complet gay şi zece înseamnă complet straight, el unde se situa? Nu era o întrebare agresivă. Eram prieteni buni şi el şi-a cam cautat-o cu lumănarea prin faptul că făcea prea multe glume. Eu mă simţeam foarte sigur pe mine să pun această întrebare pentru că Jimmy ştia foarte bine că eu eram la zece pe acea scară. Ce naiba, nici măcar nu lăsam pe cineva din tabără să îmi facă masaj. Aşa că îmi permiteam să sun puţin curios fără să trezesc prea multe suspiciuni.

După ce s-a bâlbâit într-o introducere lungă, Jimmy a spus că era pe undeva "pe la cinci" pe scară. (Cum a putut să *recunoască* asta?) Mi-a spus că se prostea la greu în tabără. Că se prostea însemna că dormea în acelaşi pat cu cineva, că şi-o frecau reciproc, poate şi puţin mai mult. Nimic mai mult decât chestiile care au loc în tabere, în şcolile de băieţi şi în căminele englezeşti de secole, a spus el.

Mi-a spus că Tommy şi îndrumătorul lui Tommy se prosteau destul de mult şi că uneori Tommy se trezea şi îl găsea pe îndrumătorul său în acelaşi pat cu el. Mi-a spus că acei îndrumători care se întorceau an de an, unii dintre ei avânt treizeci sau patruzeci de ani, erau gay. Şoferul autobuzului din tabără era gay. Dan care spăla vasele era gay. Ce dracu, până şi îndrumătorul meu, Jack Simmons, cu toate pasele şi întâlnirile sale, nu avea nevoie de toate degetele de la o mână ca să poată număra unde se situa el pe acea scară, spuse Jimmy, deşi el nu era sigur câte degete mi-ar fi rămas mie după numărătoare.

Jimmy însuşi nu se prostise foarte mult de la tabără încoace, ceea ce însemna totuşi cu destul demult timp în urmă. Şi nici nu avea de gând. Vroia să devină suficient de bogat, să facă parte din toate cluburile care trebuie, să dea genul corect de petreceri la tipul corect de conac în Westchester şi să fie un sponsor al Universităţii din Wisconsin şi al Muzerului de Artă Modernă. Pe lanţul de aur al ceasului care traversa de la vesta costumului lui 36-gri-închis la buzunar scria "fiduciar". Şi n-avea de gând să lase pornirile şi neliniştile de orice fel care ar fi început din jurul acelui buzunar să stea în calea carierei sale de bancher. Era nevoie doar de tărie de caracter.

Astfel, din toate punctele mele de vedere, Jimmy Iskowitz era la fel de "zece" ca toţi ceilalţi, aşa că nu am văzut nici un motiv să nu locuiesc cu el. Dimpotrivă, eram fericit să locuiesc cu cineva care nu mă întreba mereu de ce nu sunt în oraş să mă culc cu fetele. (Am presupus doar că el nu ar fi aruncat prima piatră.) Cineva asupra căruia ştiam, sincer, că am un fel de putere. Mi-a mărturisit dorinţa lui pentru trupul meu tânăr şi atletic, în ciuda planului său de viaţă hetero, iar refuzul meu categoric de a-l lăsa să se apropie de el în orice chip cumva l-a făcut să se simtă cu atât mai heterosexual. Presupun că mă bucuram de ironia faptului. Îmi făceam martirismul cu atât mai cosmic, dacă înţelegeţi ce vreau să zic: el vroia să fie zece dar recunoştea că nu era decât cinci şi dorindu-şi ca eu, presupus zece, să fiu de asemenea cinci,

când în realitate mai unu decât mine nu se putea.

În ciuda implicării mele în muncă şi a relaţiei bune cu Jimmy, eram singuratic în New York. Am conştientizat că majoritatea pretenilor mei, poate chiar şi Jimmy, urmau să se căsătorească. Şi că destul de repede urma să rămân fără prieteni de facultate sau din tabără cu care să împart apartamentul şi voi fi nevoit să locuiesc singur. Şi că, deşi aparent totul urma să fie grozav, viitorul era mai negru ca niciodată şi se apropia foarte repede.

Am încercat să mă refugiez în trecut. Când îmi luam liber în weekend, mergeam la Yale şi stăteam cu Brook, prietenul meu din Tulsa, şi colegul lui, Fred, care stătea fumat în poziţia lotus.

Ăsta era primul meu an în care lucram în New York şi anul trei al lui Brook la Yale. Brook era îndrăgostit de o boboacă de la Conn College pe nume Debbie căreia îi plăcea să poarte tricouri cu Yale şi blugi. Purta tricouri de dimensiunea XL. De fapt, dacă vroia, sunt sigur că ar fi putut să care un platou la ea pe piept fără să verse nimic de pe el. Lui Brook îi plăcea asta.

Debbie lua autostopul în fiecare weekend din New London ca să se culce cu Brook. Regulile legate de îmbrăcatul frumos înainte să faci sex se distruseseră mai repede decât s-a distrus economia în anul după ce am plecat de la Yale. Concubinajul era la ordinea zilei. Scăpasem la timp.

Cel puţin odată în timpul fiecărei vizite, îl întrebam pe Brook ce făceau toţi prietenii săi, inclusiv Jon Martin. Ştirile despre Jon de obicei includeau mici poveşti despre alţii şi conversaţii evocate despre homosexualitate. Rămăsesem cu impresia că Brook, care se specializa în psihologie, ştia destul de multe despre subiect şi că Jon nu era singurul dintre prietenii săi de la facultate căruia să îi placă alţi tipi.

În ceea ce priveşte menţinerea acoperirii mele, nu ar fi trebuit să întreb niciodată despre Jon sau să întru în discuţiile alea. Desigur, mereu profesam o mică repulsie. Dar nu aveam nici o îndoială că această strategie începuse să scârţâie când de fiecare dată îl aduceam în discuţie pe Jon sau homosexualitatea.

Era un risc pe care mă decisesem să mi-l asum. Nu aş fi *recunoscut* niciodată faţă de Brook că eram fix la fel de gay ca şi Jon. Dar dacă el vroia să bănuiască, îl lăsam. Pentru că tot discutam despre chestiile astea, aş fi putut de asemenea să aflu şi cine altcineva în afară de Jon mai era gay. Şi că poate că şi altcineva arăta straight pe din afară, părea să se comporte straight şi să vorbească straight, ca şi mine. Ce naiba, Brook ştia aşa de multe despre asta încât până şi *el* putea fi gay, dacă nu ţinem cont de pieptul în formă de tavă al lui Debbie. Mi se părea că îi place să se lupte cu mine. Îi citisem unul dintre articolele de psihologie unde vorbea despre cum fusese cel mai scund din clasă în şcoala generală şi despre cum asta îl făcea să se simtă inferior. Din ce ştiam eu, Brook era normal de statură şi părea să aibă destul de multă încredere în sine, înclinaţiile sale sexuale ar fi putut fi modelate la începuturile copilăriei sale, după cum şi ale mele s-ar putea să fi fost. Desigur, el nu era unu pe scara de la unu la zece, altfel nu ar fi fost mereu în căutare de prezervative. Dar n-aveam nici o problemă cu asta. Eu doar speram - şi sincer, era cam tras de păr - că ar fi putut fi suficient de jos pe scară cât să vrea să meargă în Wyoming cu mine. La figurat, desigur: tot ce ştiam eu despre Wyoming e că se poate desena cu rigla.

Mereu îi aduceam lui Brook mici daruri - daruri de ziua lui, de Crăciun sau daruri pentru că mă caza la el, ceea ce făcea ca darurile să fie permise - şi, într-o zi, în ziua în care făceam douăzeci şi doi de ani, mi-a dat şi el unul. Era opera rock *Tommy*, cântată de The Who. Brook a zis că ştia cât de mult îmi place să joc pinball şi s-a gândit că mi-ar plăcea *Tommy*. Tommy este “Vrăjitorul la pinball, regele tablei de

joc”. El este de asemenea surd, prost şi orb. El nu are nici un contact cu lumea exterioară decât prin intermediul simţului tactic. *“Copil surd, prost şi orb, el se află într-un meleag tăcut al vibraţiilor.”* Doctorii au constatat că nu există nici o explicaţi fiziologică pentru lipsa sa de vedere, articulaţie şi auz. Este un blocaj mental. *“Nu există nici o şansă, nici o operaţie neîncercată,”* spune doctorul; *“toate speranţele stau în mâinile lui şi mie nu îmi stă nimic în putere. Imaginaţi-vă, totuşi, şocul izolării atunci când va putea în cele din urmă să audă, vorbească şi să vadă!”* El încearcă cu disperare să îşi spargă cochilia. La mijlocul operei, Tommy se află în faţa unei oglinzi, admirându-şi propria reflexie, dar incapabil să îşi vadă sau audă mama care, devenind din ce în ce mai frustrată, sparge oglinda. Tommy este vindecat! Cochilia lui s-a spart! El nu mai este singur!

Sunt liber! Sunt liber! Şi libertatea are gust de realitate.
Sunt liber! Sunt liber! Şi te aştept să mi te alături!

Desigur, nu se limitează doar la atât. Asta este acea parte din firul epic pe care aleg eu să mi-o amintesc. Uită-te la mine, simte-mă, atinge-mă, vindecă-mă. Cred că Brook s-ar putea să fi avut mai multe în cap decât pinball-ul când mi-a dat cadou *Tommy*.

În New York, îmi treceau prin cap, ca întotdeauna, gânduri cosmice. Unul dintre cele mai bune momente pentru asta era când mă întorceam acasă pe jos seara târziu de la muncă. Eram desigur conştient că existau sute de mii de bărbaţi gay în oraş. Oricine ştie asta. Dar bărbaţii pe care eu îi puteam identifica ca fiind gay *arătau* gay şi eu nu mă simţeam unul dintre ei. Mă holbam îngheţat în altă direcţie şi îi ignoram pe toţi.

De fiecare dată când treceam de intersecţia dintre strada 54 cu bulevardul 3 (şi îmi făcusem un obicei din a trece pe acolo de fiecare datâ când mergeam acasă), vedeam băieţi tineri care stăteau în uşă sau se sprijineau de maşini. Nu ştiam ce să cred despre ei. Ce făceau stând acolo aşa? Nu păreau gay, dar nici nu păreau angajaţi în vreun loc. Aşteptau să fie acostaţi de femei care să îi plătească? De bărbaţi care să îi plătească? Unii de alţii? Sau era doar obiceiul cartierului să stea aşa? Aşteptau autobuzul? Eu bănuiam că aşteptau să fie acostaţi de bărbaţi, dar niciodată nu m-am dus să intru în discuţie cu vreunul dintre ei. Ce aş fi spus? De ce ar fi intrat un bărbat la costum care poartă o servietă şi merge pe Third Avenue într-un coridor şi să înceapă să vorbească cu un puşti portorican cu aspect nefericit?

- Scuze, prietene, ai un foc?

Fie mi-ar fi dat un foc, fie nu, şi după aia?

- Mulţumesc pentru foc. N-am mai spus nimănui până acum, dar sunt homosexual. Ce fac acum?

Cred că am trecut pe lângă intersecţia aia de o sută de ori sau mai mult, dar niciodată nu am mers mai departe de Strada 55.

Şi apoi altă dată pe Third Avenue, mergeam la un restaurant să mă întâlnesc cu o fată şi cu un alt cuplu. În rarele dăţi când aveam o fată cu mine, era o fată frumoasă de la mine din birou căreia părea să îi placă de mine şi care aparent n-avea nimic împotriva regulii mele de a nu mă implica sexual cu nimeni din birou. (Ce ziceţi de scuza asta?) Eram la aproximativ trei străzi depărtare de restaurant. M-am oprit la un colţ de stradă să aştept să se facă verde, şi am văzut un lucru remarcabil care mi-a dat o doză de adrenalină. Doi bărbaţi stăteau la colţ, aşteptând şi ei, vorbind; nu exista urmă de îndoială că sunt

împreună. Unul dintre ei era un gay flamboiant categoric. Chiar era. Purta cizme de piele militărești legate cu șireturi până la genunchi, avea un carnețel de buzunar pe care îl ținea peste braț, îi atârna încheietura, vorbea peltic, se holba la mine - nu exista urmă de îndoială. Era aproape o caricatură.

Dar *celălalt* tip era atât de frumos, tânăr, arătos, îți venea să plângi. Purta o geacă de ski albastră și pantaloni sport și părea la fel de straight ca Tommy sau ca Hank. Dar vorbea cu un homosexual și apoi când am ajuns eu la colț, s-a oprit din vorbit și s-a uitat la mine.

M-am uitat înapoi. De obicei îmi dădeam seama și nu mă holbam la bărbați. Dar el arăta *atât* de bine și se uita fix în ochii mei. Eu doar mă holbam, îmi slăbeam maxilarul și mă pregăteam în orice moment să rostesc orice cuvânt mi-ar fi putut trece prin cap să zic.

"Salut" ar fi fost suficient de bun. Un "Cum merge?" zâmbit mi-ar fi putut schimba viața. Chiar nu trebuia să fiu super creativ. Probabil că își făcuse zeci de prieteni la colțuri de stradă în modul ăla. Chiar n-aveam de ce să mă înec. Doar trebuia să îl salut, să schimbăm o replică sau două, să traversăm strada împreună, să ne dăm seama că mergem în același loc și să continuăm de acolo. Sau chiar să fiu sincer: "Ă, nu știu cum să spun asta - nu am spus așa ceva niciodată până acum, te rog să nu fii ofensat - dar nu cumva ești gay?" Categoric, nimic nu putea fi mai puțin sofisticat de atât și mai ciudat. Dar chiar și abordarea asta, cu toate lipsurile ei de siguranță de sine masculină, are suficientă sinceritate în ea ca să te scoată la liman.

Și dacă nu merge, ce? Pentru Dumnezeu! Și ce dacă te ignoră amândoi, sau chiar fug de tine, sau chiar răspund cu "Nu, amice, nu suntem gay", sau cu "Nu te privește pe tine!" Și ce? Marele Arbitru, Marele Polițist din Cer sau Curtea Supremă or să fie oare mai înțelepți? Și dacă sunt, nu crezi deja că îți cunosc cele mai adânci gânduri? Să fim serioși, ce Dumnezeu! *Relaxează-te*, ce Dumnezeu! Sparge cochilia! Fă-o! *FĂ-O!*

S-a pus verde și ei au traversat strada. Am mers cu ei. Cu toate lucrurile care îmi alergau prin minte, nu uitasem totuși că am trei prieteni care mă așteaptă la doar câteva străzi distanță. Cum să merg eu în Wyoming când trei oameni mă așteaptă la cină? Ce să le zic când mă întorc?

Dar, în principiu, aveam nu mai puțin de unsprezece ani de oprelești interne care îmi țineau gura închisă, inundându-mi creierul cu semnale de vigilență și amintindu-mi de martirismul meu, de tronul meu de surcele - totul depindea de menținerea intactă a acelui secret.

Ei au dat colțul. Eu am continuat să merg înainte, cu lacrimi în ochi, știind că am ratat o șansă într-o viață să îmi îndeplinesc toate dorințele disperate de afecțiune.

Dacă mă gândesc acum în urmă, nu îmi vine să cred că am ratat acea oportunitate. Nu pot să cred că cineva care are măcar jumătate de creier în cap s-ar fi putut cufunda atât de tare în propriile complexe de martir. Vreau să zic că distracția e distracție și, dacă nu găsești pe nimeni, ai putea măcar să te bucuri de singurătate - dar iată șansa mea! Nu era o fantezie, era o șansă reală! Aveam totul de câștigat și nimic de pierdut!

Jimmy Iskowitz s-a căsătorit. Nici mie nu îmi venea să cred asta. Dar dacă eu, la vârful extrem al scalei, reușisem să trăiesc unsprezece ani fără să fac sex cu un bărbat, cu siguranță că el, aproape de centru, ar fi putut să reziste pentru eternitate cu relativă ușurință.

Chiar îmi place de fata cu care s-a căsătorit. Are un simț al umorului la fel de bun ca al lui, deși el face majoritatea glumelor și ea de obicei e cea care râde la ele. Este într-un mod atractiv, straniu și

neameninţător, dulce şi drăgălaşă, caldă şi cu ochii mari şi căprui şi un şarm sudist.

Am fost cavaler de onoare la nunta lor. După nuntă, am rămas fără coleg de apartament.

Asta s-a întâmplat în iunie, la un an după ce am terminat Yale şi fiind destul de înfipt în cariera mea de la IBM. În vara aceea, cu Hank care trebuia să ajungă senator aflându-se încă în Europa şi Tommy-care-dă-jos-uşa-de-la-cort fiind căsătorit deja şi cu Brian Salter şi Chip Morgan care aveau vieţile lor şi cu Rick Swindler care părea straight, destul de prietenos la birou, dar care avea propria lui viaţă socială după program, îi făceam vizite destul de dese lui Brook, care lucra în Washington. El şi Debbie erau oarecum pe uscat şi cred că se bucura de compania mea.

Într-o zi în iulie - Washington-ul fierbe vara - am fost la piscină împreună. Corpul lui de douăzeci de ani, ars de soare, ud şi sclipind... Majoritatea oamenilor, când văd ceva sexi, fluieră sau zâmbesc sau se entuziasmează. Eu de obicei eram trist. Era prea deprimant ca să zâmbesc, prea tabu ca să fluier, prea imposibil să mă entuziasmez, prea trist ca să fie cosmic. Oh, *hai* odată: Chiar era mai rău pentru mine decât pentru oricine altcineva, indiferent de înclinaţiile sexuale, care vede ceva frumos şi de neatins? Poate că nu. Dar în cazul ăsta, era din cauză că eu nici nu îmi puteam arăta măcar admiraţia, să fluier sau să îi spun că îmi place de el. Sau măcar să le spun prietenilor mei despre el când ajung acasă. Trebuia să ţin în mine.

Acest drum cosmic de martir fusese OK timp de unsprezece ani. Mă îndoiesc că acei ani au fost mai puţin fericiţi, în medie, decât sunt pentru majoritatea oamenilor, în medie; într-adevăr, sunt aproape sigur că reversul medaliei este adevărat, cu toate micile mele realizări din tabără, din liceu, de la Yale, jucându-mă şi lucrând mereu cu cowboy de primă mână.

Dar pentru toate există timpul şi locul potrivit. Suntem de acord chiar şi cu China Comunistă atunci când vine momentul potrivit, când ne înghiţim mândria, când ne putem sparge oglinda şi putem să ieşim din cochilie. Deveneam aspru de conştient că această călătorie cosmică nu avea să mă ducă mult mai departe. Urma să mă lase singur într-o peşteră undeva, fără cowboy, stând în poziţia lotus şi uitându-mă la varicocelul meu, compătimindu-mă.

L-am vizitat pe Brook din nou în august. Ne-am întâlnit la o băută la unul dintre barurile acelea la demisol din Washington. De data asta i-am spus. I-am spus pentru că după unsprezece ani de tăcere, nu mai puteam să suport singurătatea, nu mai puteam să mă prefac şi vroiam să îi spun cuiva că îl iubesc. I-am spus pentru că simţeam că cei mai buni ani din viaţa mea trec pe lângă mine, lucrând peste program la IBM.

Cu trei pahare în mine şi cu mai multe bâlbâieli şi prologuri şi roşeli decât vreau să îmi aduc acum aminte, am făcut revelaţia cea şocantă - că îmi plăceau băieţii în loc de fete. Tremuram de adrenalină şi îmi măcinam dinţii.

De mii de ori m-am gândit cum o să spun cuiva că sunt “homosexual”. (Ceea ce chiar sună mai rău decât să îi spui cuiva că eşti “gay”.) Şi acum o făcusem, stricasem recordul şi dădusem naştere ideii. Dar restul fanteziei nu s-a materializat niciodată. Brook nu s-a ridicat surprins şi dezgustat să strige “Homosexual?”, atrăgând privirile tuturor din bar. Nu a fulgerat. Nici măcar nu s-a mişcat podeaua.

El doar a ascultat cu empatie. Nu empatie pentru homosexualitatea mea, ci pentru dificultatea pe care evident o aveam acceptând-o. Prima lui întrebare a fost: Văzusem *The Boys in the Band*?

Nu. “Ar trebui”, a zis el.

Am vorbit ore întregi; de fapt, eu am vorbit ore întregi, spunând despre ororile de a mă culca cu

Kathy în Tossa, Hilda în tabără, creionul roşu; Tommy, Brian, Hank...

Brook a spus că se culcase cu câţiva băieţi în facultate şi că a vrut să găsească exprimare fizică pentru "dragostea" emoţională pe care o simţea pentru alţi băieţi. Dar că nu avusese prea mult succes. Presupun că el este "opt" sau "nouă" pe scară. Ce bărbat normal *nu* are sentimente de palmă peste fund în vestiar pentru prietenii lui? Zece este un extrem, nu un ţel sau un standard de normalitate spre care să tinzi, nu?

Când s-a închis barul, ne-am întors la apartamentul lui Brook. M-am dezbrăcat şi m-am pus să dorm. El a venit şi şi-a pus mâna la mine pe umăr. M-am simţit ciudat, jenat - el se gândea acum la mine nu ca la un prieten când făcea asta, ci ca la un homosexual, ceea ce schimba complet lucrurile. Am început să mă trag deoparte. Credeam că nu face asta pentru că vrea cu adevărat, ci pentru că îi părea rău pentru mine; eram prea mândru pentru asta. El nu m-a lăsat să mă trag. Şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a luat în braţe. L-am strâns şi eu în braţe pe el, plin de confuzie, dar cât puteam de tare.

El mi-a spus că vrea să mă obişnuiesc cu ideea de a fi aproape de cineva. Mi-a spus că, până într-un punct, îi făcea plăcere contactul cu mine - masajul, statul unul peste altul, luptatul. Doar ca nu vroia ca lucrurile să meargă prea departe; nu era excitat de mine. Asta era, evident, partea care mă făcea să mă simt ciudat - exact ca unul dintre membrii rezidenţi ai facultăţii la Yale care încerca să se ia la bătaie cu studenţii frumoşi.

Aşa că nu pot spune că eram liniştit sau că am avut împreună sex sălbatic. Ne luam la bătaie, dar asta nu conta: aveam pe cineva cu care să vorbesc. Mă scăldam în *sinceritate* pentru prima dată în viaţa mea. Şi îmi slăbeam strânsorile. Întâi scârţâind şi ezitant, şi nu fără remuşcări, dar în cele din urmă lăsându-mi totuşi garda jos.

Îi puteam spune lui Brook că îl iubeam. Chiar îl iubeam. El mi-a spus că, deşi nu este sexual, şi el mă iubeşte. Vă zic eu. Trebuie să mă fi iubit cumva, pentru că altfel n-ar fi avut răbdarea să mă ajute să trec peste această perioadă critică. Am pus pe el o povară destul de mare. La urma urmei, el era singura persoană căreia îi spusesem vreodată. De fiecare dată când aveam de acum încolo ceva greu de spus, sunam - pe cine altcineva să sun? N-aveam alţi prieteni faţă de care să mai împart povara şi a existat destul de multă povară în lunile care au urmat lui august, în timp ce încercam să mă acomodez cu o viaţă complet nouă, un set complet nou de valori, o zguduire a tuturor zidurilor mele statornice.

Iniţial, tot ce puteam face era să spun cuvântul "homosexual" şi sinonimele sale. Mi-a luat luni de zile, la propriu, să port discuţii relativ comfortabile cu Brook despre ceea ce credeam şi simţeam. Sunam şi făceam frecvent vizite.

Odată, prin preajma Crăciunului, vorbea despre o fată englezoaică pe care o întâlnise în acea vară şi despre cum îşi dorea să meargă la Londra de Crăciun să o vadă. A fost jenat când l-am surprins cu un bilet dus-întors. I-am spus că ştiam că, într-un fel, oamenilor nu le place să le fie date lucruri, că asta poate strica o relaţie. Dar că mi-ar fi făcut o favoare dacă ar fi acceptat rahatul ăla de bilet: aveam aşa de multă dragoste în mine pentru care căutasem mereu o cale de manifestare... nu putea să zâmbească şi să o suporte şi să fie el modul meu de manifestare? Brook a înţeles. A acceptat biletul şi mi-a mulţumit atunci şi apoi mi-a mai mulţumit o dată când s-a întors. Nici unul dintre noi n-a mai menţionat asta de atunci. Perfect.

Hank s-a întors din Paris şi era acasă în St. Louis. Am gasit o scuză de afaceri şi m-am dus să îl vizitez. Îmi lipsise fostul meu coleg de cameră foarte mult în acel an. Vineri noaptea am fost la un bar de agăţat să încercăm să găsim două fete. Fără succes şi somnoroşi, ne-am întors la el acasă în jur de ora două.

- Stai jos, Hank. E ceva ce vreau să îţi zic.

Iar începeau să îmi tremure dinţii; palmele îmi transpirau ca nişte ţevi de apă rece.

- Spune, ce e? a căscat el în timp ce se aşeza.

M-am uitat la palmele mele.

- Nu ştiu de ce, dar am împărtăşit exact aceleaşi concepţii ca şi tine mereu despre sex, doar că tu ai simţit asta pentru fete şi eu am simţit pentru băieţi. De când mă ştiu eu.

Am zis asta şi m-am uitat pe furiş la Hank.

- Am fost gay tot timpul. Adică, nu am *făcut* niciodată nimic. Tu eşti doar a doua persoană căreia i-am spus. Dar în cele din urmă am decis să îmi risc prietenia pentru şansa de a fi sincer...

Aşa că am fost sincer şi am vorbit până la ora cinci dimineaţa. Desigur, l-am asigurat pe Hank că deşi îl iubeam, îmi reprimasem de mult orice dorinţe sexuale la adresa lui, şi că era în siguranţă. El a roşit.

Hank părea mişcat. Spre deosebire de Brook, el nu avusese niciodată niciun contact cu homosexualitatea decât eventual să refuze o abordare ici-colo. El niciodată nu se gândise prea mult la asta. Tot ce ştia el despre homosexualitate e că există nişte oameni pe lume care se nasc băieţi, dar care şi-ar fi dorit să fie fete şi care sunt oarecum jalnici. Dar, ca şi Brook, singura reacţie pe care o evocase revelaţia mea a fost dorinţa de a face lucrurile mai simple pentru mine. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să îmi zică că este uimit; apoi mi-a spus că nu contează pentru el, că eram în continuare prietenul lui cel mai bun; şi apoi m-a întrebat dacă văzusem *The Boys in the Band*. Sau dacă nu cumva ar fi trebuit să văd un psihiatru.

Nu eram de părere că ar fi trebuit. Copil fiind, dacă aş fi mers la psihiatru nu aş fi făcut decât să acumulez şi mai multă ruşine şi frică şi mi-ar fi fost răpit martirismul cosmic. Nu aş mai fi fost CMCBDL, aş fi fost un copil cu probleme. Iar puştii de paisprezece ani nu intră pur şi simplu de capul lor în cabinetele psihiatrilor. Îi aduc părinţii. Dumnezeule! Eu nu aveam voie nici să mă dau cu bicicleta pe stradă, credeţi că aş fi avut voie să fiu homosexual? Părinţii mei ar fi fost şocaţi şi, în principiu, incredibil de nefericiţi. S-ar fi simţit vinovaţi că ar fi fost "de vină" - ceea ce e pur şi simplu ridicol, pentru că ei sunt printre cei mai buni părinţi din lume.

Cât despre posibilitatea de a merge la un psihiatru acum că eram suficient de matur ca să merg singur şi acum că îmi dărâmasem cochilia interioară - ei bine, nu credeam că are cum să fie o idee bună. După unsprezece ani de meditat la viaţa mea ore în şir, zi de zi, simţeam că mă cunosc suficient de bine. Desigur, nu mă avântasem în literatura clinică. Desigur, poate că mă bazam prea mult pe fanteziile mele cosmice destul de ridicole, cu martirismul şi toate cele. Dar ştiam pe ce mă bazez totuşi. Ştiam foarte bine imaginea de sine către care aspir. Într-un fel, ştiam ce fac.

Unul dintre lucrurile pe care le ştiam cu certitudine era că nu aş fi putut să mă schimb. Hipnoză, psihanaliză freudiană, terapia prin şocuri sau pur şi simplu "fata potrivită" n-aveau cum să funcţioneze în cazul meu. Poate pentru cineva care era pe la "trei" pe scară; nu pentru mine. De la unsprezece ani mă excitau fotografiile cu luptătorii de box din *Sports Illustrated*; niciodată nu mă excitasem uitându-mă la *Playboy*. Dimpotrivă: Cel mai bun mod pe care îl găsisem de a scăpa de o erecţie atunci când se întâmpla la un moment complet nepotrivit era să mă gândesc la sexul cu o fată.

Nici nu îmi doream să "fiu schimbat" în vreun fel. Ajunsesem să mă apreciez destul de mult în decursul anilor, sărit de pe fix aşa cum eram. Un "eu" căruia i-ar fi plăcut fetele şi nu băieţii n-ar mai fi fost deloc "eu".

Dacă mi-aş fi *dorit* să mă schimb, *atunci* poate că aş fi avut cu adevărat o problemă, din cauză că ar fi fost evident o cauză pierdută care m-ar fi costat 25 sau 50 de dolari pe oră, de trei ori pe săptămână, pentru tot restul vieţii.

- Nu Hank, nu vreau să mă duc la psihiatru. Cred că mă descurc şi fără unul, am spus eu, explicându-i improbabilitatea ca eu să mă "schimb" vreodată. Ce, tu crezi că un psihiatru ar putea să te facă pe tine să fii gay?, l-am întrebat.

- Nu.

- Ei bine, eu simt acelaşi lucru, doar că invers. Din punct de vedere sexual, sunt exact ca tine - doar că pe dos.

Digul se spărese în cele din urmă şi începeam să îmi destăinui sufletul din ce în ce mai des şi din ce în ce mai uşor către practic toţi prietenii mei apropiaţi. Toţi erau straight, aşa cum mă aşteptam; toţi se bucurau că le-am spus; şi, dacă nu punem la socoteală micile stângăcii amuzante, toţi au reacţionat bine. Faptul că le-am spus a făcut prieteniile noastre mai strânse. Din partea mea, eram mai relaxat şi mai fericit pentru faptul că nu trebuie să mă gândesc de două ori de fiecare dată înainte să deschid gura. Ce simplu era în sfârşit să merg pe stradă cu un prieten straight, în timp ce el se holba şi mă înghiotea despre fata care se apropia de noi, iar eu să mă holbez şi să dau ghionturi înapoi despre prietenul ei!

Trebuie să recunosc, de asemenea, că savuram expresia iniţială de surpindere care apărea invariabil pe feţele prietenilor mei atunci când le spuneam. Era confirmarea mea că mascarada fusese convingătoare şi că masculinitatea mea rămăsese, mai mult sau mai puţin, intactă.

Prietenii mei straight păreau mulţumiţi de faptul că sunt sincer cu ei. Dovedea că îi apreciez cu adevărat, şi chiar îi apreciam - cui nu-i place să fie apreciat? A le spune chiar ne apropie, şi nu este o conversaţie tipică despre nimicuri. Faţă de majoritatea prietenilor mei, vorbeam despre ceva nou. În multe cazuri, sunt convins, ascultau gândindu-se mai mult la ei înşişi - cum se prosteau şi ei prin tabără, dacă se prosteau; unde anume se plasau pe scara aceea a mea; unde le-ar fi plăcut să se plaseze; dacă vreun psihiatru le-ar putea schimba *lor* sexualitatea; cum ar fi să te săruţi cu un bărbat; cine altcineva din prietenii lor mai era gay, din moment ce eu eram...

Dar eram cu adevărat? Adică sigur, m-am gândit destul de mult la asta, dar singura limbă străină care mi-a intrat vreodată în gură era a Hildei Goldbaum. Nu e timpul pentru puţine fapte?

Capitolul 7

Deja se făcuse februarie în anul revelaţiilor şi începeam să rămân fără prieteni straight pe care să îi şochez. Chiar ajunsesem în punctul în care puteam să rostesc cuvintele fluent.

Economia văzuse şi zile mai bune, dar mie îmi mergea în New York cam cât de bine i-ar fi putut merge unui director junior de douăzeci şi doi de ani. Părinţii mei erau incredibil de mândri de mine, ceea ce mă ţinuse în priză de la bun început. Singurele semne de îngrijorare pe care mi le arătau ei, într-un mod subtil şi care nu se vroia băgăcios, erau: (a) că lucram aşa de mult încât nu aveam o "viaţă deplină", care este modul de a descrie sexul într-o familie ca a noastră; şi (b) că poate că fumam puţin prea multă iarbă şi asta nu poate să facă bine la genele pe care le voi transmite nepoţilor? (Până în acel moment, Goliat şi Goliat-nora nu făcuseră încă copii. Începea să pară cum că ar fi treaba mea.)

Îngrijorările părinţilor mei au fost rezumate destul de clar într-o zi acum un an când am primit în poştă un articol decupat din *New York Times*. Titlul zicea "Marijuana, corelată cu scăderea libidoului", iar textul care urma e mult prea ridicol pentru a putea fi redat aici. În mod inimitabil, mama mea scrisese de mână sus: "Să fie o lecţie pentru noi toţi."

Da, fumez iarbă. Şi vreau să vă spun cel mai remarcabil lucru din lume. După ce i-am spus lui Brook "cine eram cu adevărat" şi toate cele, am început să mă droghez când fumam. Era aceeaşi prostie de 15 dolari uncia, conform sursei de unde cumpăram, şi o trăgeam în piept în acelaşi mod dubios. (Mai e nevoie să menţionez că CMCBDL nu fumase niciodată ţigări?) Dar acum mă drogam când o fumam.

În orice caz, îmi mergea bine în New York şi, în ciuda faptului că eram un drogat nefutut, eram în continuare fiul perfect. Dar de fiecare dată când vorbeam cu Brook, mă întreba ce mai *fac* - adică ce *progrese* făcusem. Şi eu mă întrebam cam acelaşi lucru. Intimitatea nou descoperită cu prietenii mei era senzaţională, strângerile de mână erau în continuare minunante - dar nu poţi opri dorinţa umană. Cel puţin nu pe a mea.

Citeam anunţurile din baie. Dar ştiam că dacă ar fi fost vreodată să găsesc un "O să fiu aici la ora 3 pe data de 23." cumva înainte de ora 3 pe 23, ceea ce părea să nu fie niciodată cazul - nu aş fi putut să vin. Era posibil ca acele extensii din tavan până în podea pe care biblioteca le adăugase la pereţii toaletelor erau acolo pentru a preveni ceea ce credeam eu că previn? Era oare de conceput ca acele găuri care fuseseră scobite în pereţii toaletelor din toată lumea să fi fost scobite pentru *tras cu ochiul*?

Singurul curs de acţiune pragmatic la care mă puteam eu gândi era ca unul dintre prietenii mei heterosexuali să îmi facă cunoştiinţă cu unul dintre prietenii săi gay. Dar nici unul dintre prietenii mei straight nu *avea* vreun alt prieten gay. Sau cel puţin nu unul despre care să ştie.

Am fost să văd *The Boys in the Band*. Dacă ar fi fost proiectat la liceu sau la Yale - *obligatoriu*, astfel încât nimeni să nu trebuiască să îl vadă voluntar şi astfel să se incrimineze - cred că atunci mi-ar fi fost mai uşor. Şi dacă aş fi ştiut care anume dintre actorii din film erau heterosexuali în realitate şi care erau homosexuali, cu siguranţă că aş fi primit puţină încurajare!

Nu spun că aş fi fost încurajat să "come out" în vreun mod direct. Pentru a putea fi filmul puternic şi isteric care este - isteric de amuzant, pur şi simplu isteric - trebuie înghesuită o cantitate nerealistă de emoţie şi nefericire într-o petrecere aniversară gay de două ore. Dar cel puţin aş fi învăţat câte ceva despre ce înseamnă să fii gay şi m-aş fi acomodat puţin cu limbajul. Aş fi văzut un bărbat arătând cât se

poate de heterosexual, fumând respectabil din pipă, care era gay, şi asta m-ar fi afectat în mod pozitiv.

N-am fost să văd *The Boys in the Band* atât de mult pentru a învăţa jargonul gay, ci mai mult pentru a întâlni pe cineva care stă la coadă sau în cinematograf. Nu am cunoscut pe nimeni. Cred că problema mea era că nu mă puteam forţa să arăt "prietenos", indiferent cum s-o fi făcând asta. Ei bine, presupun că pentru a arăta "prietenos", trebuie să încetezi să arăţi neprietenos. Cred că arătam ca un puşti straight care nu vroia să ştie nimic de chestiile ciudate de la nici unul dintre homosexualii care mergeau să vadă acel film.

După *The Boys in the Band*, am mers în secret să văd un film la care nu puteam să rezist. Era unul dintre primele filme porno gay care să fie difuzat la preţ obişnuit în cinematografe mai mult sau mai puţin normale, pe strada numărul 42. Nu puteam să rezist pentru că reclama din *New York Times* era pentru filmul de Andy Warhol - Asta înseamnă că este artă! O scuză dacă mă vede cineva! - numit *Lonesome Cowboy*. Trebuie să zic mai multe?

M-am dus la filmul acela tras de şapte cai, şi cu alţi şapte cai trăgându-mă în direcţia opusă. Motivul pentru care a câştigat prima echipă este că trăgeam şi eu cu ei şi asta a înclinat balanţa.

Din fericire nu exista o coadă la care să fi văzut că aştepţi, iar cinematograful vechi şi jerpelit era prea întunecat ca să poţi fi identificat în el; dar era suficient de luminat ca să pot observa că publicul era format aproape în întregime din bărbaţi în vârstă care îşi ţineau paltoanele în braţe.

Lonesome Cowboy a fost destul de incitant. M-am furişat să plec înainte de final ca să nu fiu văzut, şi am ieşit mai "Lonesome" ca niciodată, doar că, eventual, mai excitat.

Apoi, într-o noapte de martie, în timp ce mă întorceam înapoi în New York dintr-o călătorie de afaceri, am citit un articol în Esquire care spunea ceva despre "Anunţurile Personale" din secţiunea de mica publicitate a ziarului *East Village Order*.

Pe drumul spre casă am cumpărat o copie a ziarului care acum nici nu mai există, simţindu-mă vinovat că l-am cerut vânzătorului, ca şi cum el ar fi putut să îmi citească intenţiile, şi în acelaşi timp simţindu-mă idiot pentru că mă simţeam vinovat. Desigur, anunţurile trezeau, în marea lor majoritate, furnicături în pantaloni, majoritatea fiind pentru "modele" masculine care ar fi pozat nud pentru fotografie, care erau "butch", ce-o mai fi însemnat şi asta - jur că nu ştiam pe vremea respectivă, deşi am bănuit eu ceva după rezonanţa cuvântului - care erau "well hung", ceea ce am presupus, spre ruşinarea mea, că are ceva de-a face cu zona de jos, şi care toţi aveau diferite nume şi înălţimi şi culori ale părului în diferite anunţuri, dar care toţi aveau acelaşi număr de telefon. Hmmmm.

Am sunat la acel număr de câteva ori. Uneori doar suna şi nu răspundea nimeni. Alte ori era pur şi simplu ocupat. Şi uneori răspundea o voce de bărbat. Când se întâmpla asta, pur şi simplu nu spuneam nimic. Aveam de gând să invit o voce să vină la mine acasă, pe lângă portar, poate pe lângă administrator, poate chiar în aceeaşi noapte în care părinţii mei s-ar fi decis să îmi facă o vizită surpriză - iar acest model ar fi venit la mine acasă, eu mi-aş fi scos acuarelele şi creionul roşu, evident, şi aş fi început să îl desenez nud. Eram aproape sigur că aceste modele nu erau aproape niciodată desenate sau fotografiate şi că veneau aşteptându-se să facă sex. Dar eu nu îmi doream să fac sex cu cei mai mulţi dintre oameni, ce m-aş fi făcut dacă acest model era unul dintre ei? Sau dacă cumva se ocupa cu notatul numelor şi adreselor pentru ca apoi să îţi trimită mici facturi lunare? Sau dacă ar fi venit cu câţiva prieteni să îţi dea o mamă de bătaie, aşa, de distracţie? Ascultam vocea spunând "Alo" şi încercam să fac un fel de holoramă audio imaginându-mi întreaga persoană doar dintr-un simplu fragment de voce. Nu funcţiona.

În cele din urmă m-am decis să merg la adresa trecută într-unul dintre anunţuri - să merg acolo şi să văd ce s-ar fi întâmplat. Mi-am luat portofelul cu destul de mulţi bani în el şi fără buletin.

Era o zi însorită de aprilie. Am urcat scările unei clădiri tip depozit undeva în West Side între străzile 10 şi 20, şi am intrat într-o cameră a cărei uşă era parţial deschisă. Nu era nici un semn pe uşă, dar totul era murdar şi întunecos şi pupilele tocmai începeau să mi se acomodeze după ce intrasem de afară - cumva, ştiam că nu greşisem locul.

Cum am intrat, ceva din aerul stătut mi-a amintit de un circ care trecuse prin Lewiston, Maine când eram îndrumător boboc în tabără. Un alt îndrumător a mers să vadă ce se întâmplă, a pus nişte bani la roata norocului, a aruncat câteva mingi de baseball prin cauciucuri, dar tocmai când plecam de acolo, un agitant a început să strige după noi - era un circ foarte mic - "Hai, băieţi, începe spectacolul, ultima strigare să o vedeţi pe Darlene în striptease-ul ei renumit mondial, ultima strigare...". Sunt sigur că debitaţiile lui erau mult mai vulgare de atât; am încercat să îmi reprim şi să uit întreaga experienţă, atât de prost m-am simţit. Însoţitorul meu, desigur, murea să o vadă pe Darlene făcându-şi numărul şi doar un homo s-ar fi dat înapoi. Aerul din cort era greţos. Mai erau doar câţiva oameni înăuntru, adunaţi în jurul unei mici scene. Timp de douăzeci de minute, nu s-a întâmplat nimic în timp ce agitantul continua să îi sfătuiască şi pe alţii să se grăbească, să se grăbească, să se grăbească, că tocmai începe spectacolul, şi timp de douăzeci de minute a trebuit să mă prefac că abia aştept.

Darlene şi-a făcut apariţia, o femeie dură, de patruzeci de ani, tipul chelneriţei de la petreceri, şi toată lumea s-a înghesuit în jurul scenei de lemn. Era suficient spaţiu astfel încât toată lumea să se apropie. Darlene s-a dezbrăcat, lucru la care am reuşit să supravieţuiesc, până când s-a ajuns la partea care îi aducea pe oameni la circuri precum ăsta, singura parte pe care mi-o aduc aminte. Şi-a dat jos totul şi transpirase bine de tot şi acum ne lua pe toţi pe rând şi ne lua de cap şi ne băga nasurile...

Scena asta mi-a apărut înaintea ochilor când am intrat pe uşa acelui loc - dar am intrat. Camera avea un tavan foarte înalt, pereţi negri care erau doar partiţionări de formă, pe podeaua unei hale imense. Era un covor jegos, ros până la destrămare, nişte lumini ultraviolete, nişte spoturi stinse care semănau cu echipament de scenă şi o canapea jerpelită şi fără picioare pe podeaua din dreapta mea. Pe canapea stăteau doi băieţi, unul urât şi efeminat, vorbind la telefon, iar celălalt blond şi cu aspect obişnuit, care se uita să vadă cine a intrat.

Am întrebat de Randy, numele baiatului din anunţ. Tipul blond mi-a spus că Randy a ieşit la un apel şi că pe el îl chema Billy. Putea să îi ia el locul? M-am bâlbâit că nu ştiam ce să fac, dar că citisem anunţul din ziar şi că vroiam doar să vorbesc cu cineva şi că uite, douăzeci de dolari, am spus, punând o bancnotă de douăzeci pe cotiera canapelei. Sprâncenele lor s-au ridicat un pic.

Celălalt tip terminase de vorbit la telefon. Eram sigur că el, şi nu Billy, se dăduse cu parfumul pe care îl miroseam. Nu era un miros dulce, ci mai degrabă un miros neplăcut, cumva a mucegai. Încercam să îi evit privirea.

Trebuie să fi fost evident pentru amândoi că nu eram un client obişnuit. Tipul efeminat m-a întrebat dacă nu m-aş simţi mai bine dacă eu şi Billy am merge într-o cameră separată. Camere separate? Cumva am dat din umeri mimând consimţământul. Billy m-a condus printr-o uşă acoperită cu o pânză care părea să fi venit de la cortina unei scene şi m-a condus într-un bârlog separat de camera principală. Cabina era complet goală. Podeaua era acoperită de acelaşi "covor"; dar arăta şi mai rău, erau pete pe el.

Billy s-a pus cu spatele de perete şi eu l-am urmat. Am presupus că ceea ce se întâmpla de obicei

în acea cabină era că clientul ar fi "făcut sex" cu Billy, nu eram încă sigur cum, dar nu aveam chef de asta. Billy, deşi în jur de nouăsprezece ani şi blond, care erau deja doi paşi în direcţia Cheyenne, Wyoming, îmi dădea semnale de un tip total greşit. Unghiile lui Billy erau muşcate până la carne şi mâinile sale erau roşii şi iritate, ca şi cum le-ar fi ţinut două zile într-o găleată cu apă. Pur şi simplu nu arăta sănătos. Presupun că arăta ca şi cum ar fi stat prea mult într-un depozit slab luminat cu ultraviolete.

Totuşi, nu eram sigur că îl displac şi eram determinat să fac un progres de orice fel. El mi-a ascultat povestea şi nu a crezut-o. Presupun că dacă un băiat de nouăsprezece ani a făcut deja tot ce e de făcut, atunci i-ar veni greu să îşi imagineze un tip de douăzeci şi trei de ani (tocmai făcusem douăzeci şi trei, tic-tac, tic-tac) care nu se culcase niciodată cu nimeni, indiferent de sex. Cunoscuse, la nouăsprezece ani, bărbaţi cărora le place să fie dominaţi cu capul în frigider, bărbaţi care îi cereau să facă pe ei, bărbaţi care vroiau să îi ia peste genunchi şi să îi bată la fund, bărbaţi care vroiau să stea pe jos şi să o facă de mână cu călcâiul lui înfipt la ei în piept - dar nu sunt sigur dacă mai venise vreodată cineva la el la "birou" cu o poveste ca a mea. Inocenţa nu era specialitatea lui.

Dar pentru douăzeci de dolari era dispus să mă creadă. Mi-a spus să mă relaxez, că este uşor să "come out" şi că m-aş descurca foarte bine pe strada Christopher. Cred că atunci a fost şi prima oară când am auzit expresia "come out". Deodată am avut o imagine înfricoşătoare cu un fel de petrecere de "come out" unde toată lumea se îmbracă travesti, Doamne fereşte. Sau chiar că eu aş fi centrul atenţiei si că toată lumea ar fi venit să mă salute şi că eu ar fi trebuit să ţin un mic discurs sau să fac un joc din călcâie sau ceva de genul. În orice caz, Billy nu s-a supărat ca nu vroiam să fac în cabină... ce se făcea de obicei acolo şi în schimb s-a oferit să îmi arate toate barurile, cum ar fi Danny's de pe strada Christopher. Mi-a zis să mă întorc mai pe seară.

Am spus că aşa o să fac, mi-am luat la revedere şi am mulţumit şi m-am dus acasă. Mi-am petrecut o după masă de duminică încercând isteric să mă decid dacă chiar ar fi trebuit să mă duc. Încercam să îmi dau seama ce anume mă deranjase la Billy. Începeam să îmi fac griji că aş putea întâlni acolo pe cineva pe care îl cunoşteam deja. Evident, nu aveam absolut nimic despre care să îmi fac griji cu adevărat; eram doar speriat.

M-am decis să îl sun pe Billy şi să pun nişte întrebări, de exemplu *dacă* va trebui să vorbesc cu oamenii şi ce ar fi trebuit să fac - doar ca să primesc nişte confirmări din partea lui Billy ca să merg până la capăt cu asta şi să "come out", ceea ce cumva părea să excludă a mă "întoarce înapoi". O singură dată faci asta. Va fi oare în seara asta de duminică cu Billy, puştiul?

Billy a răspuns la telefon, sau cel puţin credeam că el e. "Vorbesc cu Billy?" Nu, a răspuns celălalt, sunt Randy, Billy se va întoarce imediat. Am sunat peste câteva minute şi a răspuns Billy la telefon, sau cel puţin credeam eu că e el, şi a spus că da, aici Billy. Am spus că sunt Neil şi sun în legătură cu seara asta (Acesta era numele pe care îl folosisem.) Cine? Neil, nu-ţi mai aduci aminte? Am fost pe acolo în după masa asta? Oh, Neil! Da, Randy probabil ţi-a zis despre mine. *Randy?* Dar eu am fost acolo cu *Billy*, am spus eu. Nu! *Eu* sunt Billy, mi-a explicat el. Tu ai fost cu Randy, tipul cu părul blond.

Am închis. Eram sigur că vorbisem acolo cu un tip blond care spusese că Randy nu e prin preajmă dar că el era Billy şi că îi putea ţine locul - şi acum se jucau într-un mod ciudat şi schizofrenic cu mintea mea fragilă şi super stresată. Mi-am schimbat planurile. În această duminică seara urma să mă uit la *Bonanza*. Poate că îmi voi face "coming out"-ul duminica viitoare.

Câteva seri după aceea, pe cont propriu, am fost pe strada Christopher, care nu este chiar cel mai

simplu loc din lume de găsit dacă nu întrebi pe nimeni - şi doar nu vă imaginaţi vreo clipă că aş fi întrebat pe cineva, nu? Am mers pe toată lungimea străzii şi am trecut de Danny's de fiecare dată, dar nu am văzut prea mulţi oameni înăuntru. Cei pe care îi vedeam nu păreau chiar aşa de gay, dar nici nu erau genul de oaspeţi pe care vrei să îi ai la petrecerea ta de "coming out" - slăbănogi sau feminini sau bizari sau de patruzeci de ani, încercând să pară de douăzeci.

Mă dusesem prea devreme. Barurile din New York nu îşi incep activitatea, la drept vorbind, până la unsprezece sau doisprezece noaptea, iar eu mergeam pe la nouă sau pe la zece. Prea nerăbdător. Danny's nu era aglomerat la ora aia. Ştiu, pentru că avea geamuri imense de sticlă pe când eu credeam că ar fi trebuit să aibă ziduri gri de tipul nu-mă-observa. Nu am intrat. Pur şi simplu am trecut pe lângă ca un turist şi m-am uitat înăuntru de fiecare dată.

Vă şi aud: "Oh, pentru Dumnezeu. Probabil că eşti vreun pămpălău super timid. Intră odată în nenorocitul ăla de bar gay şi vezi ce se întâmplă. În cel mai rău caz, nu se întâmplă nimic. Ce ai de pierdut?"

Vă aud zicând asta pentru că, privind înapoi, mă aud pe mine zicând asta. Începe să îmi fie greu să îmi aduc aminte exact cât de puternice erau sentimentele şi fobiile mele. Un lucru mi-l amintesc destul de clar: Deşi eram timid şi paranoic în legătură cu orice care avea şi vag legătură cu sexul, nu eram pămpălău. Aşa că aveţi grijă.

De ce să nu intru pur şi simplu? Ei bine, dacă nu punem la socoteală faptul că avea ferestre imense, care probabil că fuseseră o idee nebunească, existau şi motive mai subtile. Pe care dintre cele două uşi se intră? Contează? Dacă intri pe uşa de la ieşire, toată lumea se va uita la tine şi va recunoaşte că nu ştii ce să faci. Dacă intri pe uşa care trebuie, toată lumea se va uita oricum la tine: Când a intrat ultima dată un absolvent cu tricou de la Yale şi încălţări de alergat într-un loc ca ăsta? Şi mai e ceva: Nu purtam eu tricou de la Yale şi încălţări de alergat, dar *ce* se poartă într-un bar gay? De bine, de rău, în New York se poartă blugi peste tot. Nu aveam atunci o pereche de blugi, cowboy-ul de mine, pentru că nu găseam niciodată blugi care să mi se potrivească la mărime, ceea ce era mereu o mică sursă de jenă. Alergasem atât de multe cross-uri în liceu încât gambele mele erau mai mari decât puteau acomoda blugii strâmţi care erau la modă pe vremea aceea. Vă aduceţi aminte de blugii strâmţi? Aşa că purtam nişte pantaloni obişnuiţi, de birou, şi toată lumea s-ar fi uitat la mine pentru că nu mă potrivesc în peisaj. Ce fac cu mâinile dacă toată lumea se uită la mine? Şi unde mă uit cu ochii? Presupun că totul se reducea la asta. Aveam un sentiment că toată lumea s-ar fi uitat la mine din toate părţile, iar eu *unde* să mă uit? La tavan? Ridicol. La podea? Da, dar cine ştie ce mesaj ar fi trimis asta. Şi aveam eu un complex de a nu mă uita înapoi la gay, pentru că eu nu vroiam să fiu gay eu însumi, vroiam doar nişte camaraderie. Ştiţi voi.

Am găsit şi am răspuns la un anunţ din *East Village Other* care suna uman. Un student care era gay şi vroia să îşi facă prieteni noi. Un student frumos, spunea anunţul, care avea o căsuţă poştală la care să poţi scrie. Am scris ceva de genul că nu am mai făcut niciodată asta şi că să îmi dea un telefon. Fără să aibă pile unde trebuie, doar cu numele meu de botez şi numărul de telefon n-ar fi putut să dea de mine. Urma să mă gândesc când suna ce o să fac în continuare.

A sunat şi a sugerat să ne întâlnim la Googie's, un bar mixt care îi plăcea în East Village. Mixt? Am întrebat. Da, oameni şi straight şi gay - aşa e în Village. Oh. Suna în regulă aşa că am zis că e OK. Urma să aibă o umbrelă neagră şi pulover cu guler negru, mi-a zis. Ce fel de om dă un anunţ la ziar ca să îşi facă prieteni? Nu i-am spus ce o să port eu, ca să am pentru orice eventualitate şansa de a anula totul

când l-aş fi văzut venind.

Şi a venit puloverul negru, fix la timp. (Eu, evident, ajunsesem mai devreme.) Era puţin supraponderal, cu o înfăţişare care n-avea nimic scos din comun, fără să arate sau să sune prea gay, şi clar fără să îmi dea vreun motiv să îmi fie frică de el, aşa că am făcut contact vizual şi am dat din cap când m-a întrebat dacă sunt Neil şi am mers apoi să bem nişte beri. Vroiam să mă întorc la el acasă ca să mai beau? Nu.

Pe măsură ce vorbeam, am ajuns să îmi placă de el tot mai puţin. Desigur, era vina mea, nu a lui. El era foarte politicos, prietenos şi interesat: un student gay la teatru foarte simpatic de la Universitatea din New York, care îşi dorea trupul meu tânăr. Pur şi simplu n-a mers.

Am încercat să fiu cât de politicos am putut şi am zis nu, mulţumesc. El s-a supărat. În parte, cred, din cauză că mă dorea sau, şi mai rău, că dorea acea parte a mea de care pur şi simplu nu se vorbeşte. Pe de altă parte, îmi imaginez, pentru că eu tocmai îi spusesem că n-am făcut sex cu nimeni în toată viaţa mea - aşa că refuzul meu era ca şi cum i-aş fi spus puloverului negru că o viaţă de abstinenţă tot nu ar fi fost suficient ca să mă facă să sar în pat cu cineva ca el. El a zis ceva care suna foarte gay - "Ce, nu te mulţumesc?" - ceea ce pur şi simplu mi-a reafirmat concluzia şi am plecat în direcţii opuse: eu înapoi acasă, autocompătimindu-mă; el, fără îndoială, la Danny's, în căutare de altcineva.

Am cumpărat un nou număr din *East Village Other* - deodată, devenisem cititor regulat, deşi nu fusesem în viaţa mea în East Village, şi am remarcat un nou set de anunţuri pentru modele care aveau acelaşi număr de telefon. Lucrasem până târziu, ca de obicei, în biroul meu mochetat din centru, iar acum mă aflam într-un scaun rotitor ce inspira respectabilitate şi profesionalism şi urma să formez numărul unui prostituat. Desigur, am verificat să nu mai fie nimeni în birou.

La telefon a răspuns Mike, exact aşa cum prevedea anunţul. Succesiunea insucceselor mele mă făcusem oarecum mai îndrăzneţ - cel puţin nu suferisem nici un fel de rău fizic sau emoţional din acele încercări timpurii - şi în sinea mea sunt un tip destul de pragmatic şi afacerist oricum, aşa că am spus pur şi simplu:

- Uite, ştiu că o să sune ciudat; sunt gay, doar că n-am găsit niciodată pe cineva care să îmi placă şi n-am făcut niciodată nimic. Nu ştiu ce să fac. Am douăzeci şi trei de ani şi arăt destul de bine, aşa că mi-ar plăcea să ne întâlnim la o bere sau ceva şi să vorbim.

Ca să vezi! Am spus-o!

Mike a fost puţin ezitant - prostituaţii trebuie să fie atenţi, altfel ar putea să ajungă la locul întâlnirii numai ca să găsească o mică armată de homofobi cu lanţuri metalice la ei - dar a fost de acord să se întâlnească cu mine la ora zece în faţă la Max's Kansas City.

Stătea deja la intrare lângă Max's când am apărut în costumul gri închis cu care venisem de la muncă. I-am spus că probabil că voi fi singurul de acolo în costum, fapt pentru care mi-am cerut scuze, aşa că i-ar fost uşor să mă recunoască; şi a fost.

Mike şi eu eram amândoi uşuraţi când ne-am întâlnit şi ne-am dat mâna. El era un tip obişnuit: în jur de 70 de kilograme, cu o strângere de mână puternică, un chip destul de arătos şi nebărbierit şi purta un pulover gros, nişte blugi şi nişte cizme, având undeva pe la 25 de ani. Nu vorbea el ca un absolvent, dar nici ca un gay. Vorbea ca un tip obişnuit, amiabil şi isteţ. Am intrat să bem o bere.

Primul lucru pe care mi l-a spus e că numele lui este Dick Warren şi că folosea Mike doar pentru

anunţuri. Eu am profitat de ocazie ca să îi spun că făcusem acelaşi lucru şi i-am spus numele meu adevărat. Şi apoi i-am spus şi restul.

Mi-a spus că fusese îngrijorat dacă să vină să se întâlnească cu mine, pentru că povestea a sunat foarte straniu la telefon. I-am spus că mă bucura foarte mult că şi-a asumat acest risc. L-am întrebat, ei bine, practic l-am întrebat ce face un tip de treabă ca el cu o slujbă ca asta.

Făcuse un an de facultate, a spus, dar nu i-a plăcut. Îi plăcea să fie afară, să lucreze cu mâinile. Semnase nişte contracte în construcţii şi lucrase la ele în Alaska o vreme; dar acum avea nevoie de bani şi domeniul ăsta de muncă nu era chiar aşa de rău pe cât credeam eu, deşi vroia să facă o schimbare. Putea să aibă grijă de el astfel, mi-a spus, şi nu îl deranja chiar aşa de tare să facă sex cu bărbaţi mai în vârstă. Pur şi simplu nu se prea gândea la asta în timp ce se întâmpla şi nu-i lăsa să îi facă lucruri pe care el nu le vroia. Unii dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse erau foarte frumoşi şi de succes. Dick îşi făcuse pile destul de bune în acest mod.

Dormisem doar câteva ore în noaptea precedentă şi băusem destul de multe beri, dar niciodată nu am fost mai treaz şi mai pe subiect decât am fost în seara aceea. Înţelegeţi? Chiar îmi plăcea de Dick şi lui Dick îi plăcea de mine şi era şi el gay! Îmi luase doisprezece ani de la prima dorinţă conştientizată până la îndeplinirea ei, dar, mai mult sau mai puţin, făcusem drumul până la capăt.

Aleluia!

Dick m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg undeva şi, din vreme ce aveam un prieten care stătea în vizită la mine câteva săptămâni, am zis să mergem să luăm o cameră de hotel. Aveam teancul de carduri de credit la mine, aşa că am fost la Americana. Treizeci de dolari o cameră? Aş fi plătit şi cinci sute. Dar asta nu însemna că la recepţie m-am grăbit sau am fost tot numai un zâmbet. Parcă repetam povestea cu hotelul din New Haven, în ceea ce priveşte frica şi paranoia.

- Nu aveţi bagaje, domnule?

Ce-o fi mai rău? mă întrebam. Să închiriezi singur o cameră de hotel ca să îţi păcăleşti colegii că o făceai cu fetiţele sau să închiriezi o cameră de hotel ca să o faci cu un bărbat? Eram sigur că recepţionerul de la Americana înţelesese totul de la mine (Dick mă aştepta în hol), dar am cerut cheia indiferent. Privind înapoi, îmi dau seama că recepţionerul ar fi renunţat la doi valeţi numai ca să vină în cameră şi să sară în pat cu noi, dar la vremea aceea nu îmi dezvoltasem încă abilitatea de a îmi da seama ce vor oamenii.

După ce am făcut nişte pauze şi am cotrobăit prin cameră şi am pornit mecanismului de apărare Zenith şi m-am uitat să văd dacă nu există un aparat de masaj de 25 de cenţi sub pat şi dacă uşa este încuiată şi toate cele pentru a amâna momentul în care aş fi *făcut-o* pentru prima dată în viaţă, m-am aşezat pe pat lângă Dick, care se uita la un film de noapte prost. Dick era un tip foarte arătos, iar eu eram destul de beat şi cu puţin ajutor am început să ne îmbrăţişam şi să ne rostogolim prin pat şi să ne luptăm, simţindu-ne reciproc muşchii şi dezbrăcându-ne treptat.

Era minunat. Sincer, n-au fost multe dăţi de atunci când să mai fi avut parte de sex atât de bun. Pe de o parte, desigur, deoarece prima dată este mereu cel mai bine. Pe de altă parte, Dick era mai bine făcut decât majoritatea bărbaţilor cu care m-am culcat de atunci. În principal, habar nu aveam ce să fac, aşa că am făcut ceea ce venea de la sine: mă luptam aşa cum făcusem în liceu şi cum făcusem cu Brook. Doar că nu a durat decât câteva minute, şi acum nu mai trebuia să mă simt paranoic, şi acum ştiam că sunt cu cineva căruia îi place de asemenea, şi acum eram dezbrăcaţi şi făceam nişte lucruri pe care nu

le-aş fi făcut cu Brook.

Dar nu prea făceam multe şi asta, de asemenea, a făcut ca totul să fie atât de bine. Nu ne sărutam (cowboy-ii nu se sărută!); nu ne punem penisurile, Doamne fereşte, în gură sau în vreun orice alt loc, chiar dacă ne atingeam reciproc. Nu mai fusesem atins niciodată: atins atât de uşor încât să îmi simt corpul gâdilat, nervos şi tensionat că înnebuneşte, încercând în van să îl imobilizez pe Dick ca să se oprească, apoi luptându-ne mai departe.

Poate că inocenţa întregii întâmplări îi plăcea lui Dick. Fiind tipul aspru şi muncitor, probabil că nici lui nu îi plăcea să sărute, deşi sunt sigur că asta era prima dată după ani de zile sau poate chiar prima dată când făcea sex cu cineva fără să *facă nimic*. Experienţa lui Dick de prostituat îl făcuse să fie foarte flexibil. Presupun că un prostituat bun face ceea ce crede el că vrea clientul, până la o limită.

Ceea ce e important este că eu mi-am dat seama abia mai târziu în cursul "dezvoltării" mele că eu şi Dick nu făcuserăm de fapt nimic. Făceam tot ce am vrut eu să facem. Şi, nesimţiind că sunt lucruri pe care Dick ar fi vrut să le facă, nu mă jenam cu faptul că doar ne luptam în pat.

Ne-am prostit ore în şir, şi nici nu eram conştient sau cel puţin nu mă gândeam la faptul că, în general, ce se întâmplă este că ajungi la orgasm şi apoi te opreşti o vreme. De fapt, nici unul dintre noi n-a ajuns la orgasm şi în cele din urmă ne-am pus să dormim pe la ora cinci. Trebuia să fiu la muncă la nouă la o întâlnire pe care eu o convocasem. L-am lăsat pe Dick cu numărul meu pe noptieră, trezindu-l doar ca să îi zic că trebuie să plec, dar că îl voi suna şi că ÎI MULŢUMESC DIN SUFLET! Aş fi fost bucurs să îl plătesc, dar mi-a zis că sunt un prieten, nu un client.

Am ajuns la birou, boţit ca naiba, obosit, cu nisip sub pleoape, mă durea puţin varicocelul - mă simţeam destul de bine, dacă e să luăm totul în calcul. La naiba! Am mers de la lift la birou prea repede ca să observe cineva cât de rău arătam şi apoi mi-am dat silinţa cu un aparat de ras electric şi nişte Wash 'n Dry să redevin eu cel normal şi prezentabil-dar-epuziat-de-muncă.

Seara am plecat acasă şi l-am sunat pe Brooke în New Haven să îi dau raportul progresului meu. Apoi l-am sunat pe Dick să vorbim şi să facem planuri să ieşim în noaptea următoare. A răspuns altcineva şi mi-a spus că Mike nu e acolo.

- Nu, acel Mike al cărui nume real este Dick Warren e plecat, dar dacă vrei pot să-i las un mesaj.

Mi-am lăsat numele şi numărul şi m-am dus la culcare. Probabil că avea ceva de făcut, pentru că nu m-a sunat.

Mi-a luat câteva zile să dau de el. Nu îmi dădeam seama dacă mă suna înapoi când nu eram acasă sau dacă pur şi simplu nu mă suna deloc. Începusem să simt că eram trădat sau cel puţin un pic neglijat şi apoi am dat în cele din urmă de el şi l-am întrebat dacă vrea să mergem să mâncăm un cheeseburger după muncă. Era puţin ezitant iar eu, nefiind nici atunci, nici acum, subtilitatea întruchipată, l-am întrebat de ce - nu vroia să mă mai vadă? Nu eram prieteni? Adică, doar n-o să mă părăseşti *acum*, nu?

Acea ultimă întrebare de autocompătimire am ţinut-o pentru mine în timp ce el mă liniştea. Doar că nu am înţeles ce zice: Îi plăcea de mine; dar trebuia să câştige şi nişte bani şi nu putea să îşi mai permită o noapte cu mine pentru că nu vroia să îmi ia banii.

M-am cufundat în înţelegere şi uşurare sufletească, zicând că, pentru Dumnezeu, aş fi fost *bucuros* să îl ajut pentru că, în ciuda acestui fapt, tot eu primeam *de departe* mai mult de pe urma asta - şi cum subiectul banilor era ciudat pentru amândoi, hai să nu ne mai *gândim* la asta şi *te rog* să mergi cu

mine la nenorocitul ăla de cheeseburger.

Şi a venit, purtând aceleaşi haine ca şi mai înainte. Poate că nu îşi permite prea multe haine, m-am gândit eu. Am avut o cină plăcută şi liniştită, cu cheeseburgeri şi bere. I-am dat un cec de 50$ şi i-am spus să nici nu vorbim despre asta, ci pur şi simplu să îl ia: chiar îmi plăcea de el şi îmi făcuse un munte de bine, pentru care îi eram foarte recunoscător.

Ne-am întors la Americana şi am pus în practică o reluare, doar că, aşa cum aţi ghicit, mai puţin "pasională", dacă se poate folosi cuvântul ăsta când nu se *întâmplă* nimic cu adevărat, deoarece nu mai era aşa de mult o aventură. Dar mi-a plăcut, i-am mulţumit lui Dick şi i-am spus că mi-ar plăcea să ne mai vedem şi am plecat la muncă.

S-ar putea să mai dureze până ne mai vedem, mi-a spus Dick, pentru că pleca în Haiti cu cineva; nu mi-a spus exact de ce, şi nu ştia când se întoarce.

Nu pot să spun că am fost terminat când am simţit că probabil că n-o să-l mai văd pe Dick niciodată. Îmi plăcea de el foarte mult; dar chestia cu prostituţia mă deranja şi mi-am dat seama că dacă a doua oară n-a fost la fel de bine ca prima, atunci probabil că a treia nu va putea să o egaleze nici pe a doua. Începeam, de asemenea, să mă simt mai sigur pe mine. Spre uimirea mea, Dick mi-a spus că sexul a fost foarte bun - deşi nu am *făcut* nimic! - şi mi-a spus că nu mă crede că n-am mai fost cu nimeni în toată viaţa mea. (De atunci, aş vrea să adaug, n-am mai primit decât aprecieri mixte.) Acum eram de neoprit! Ce naiba, făceam sex bine! Lui Dick însuşi - mai arătos de atât nu se putea - îi plăcea de mine şi mi-a spus că am un corp dinamită (dar că poate totuşi trebuia să îmi iau o pereche de blugi). Urma să fac asta.

Capitolul 8

Am decis că m-am săturat de New York, că m-am săturat să lucrez câte paisprezece ore pe zi şi că nu pot să încep să fiu eu însumi în oraşul în care locuiau părinţii mei. Am spus la IBM că vroiam să îmi iau vara liberă şi că apoi vroiam să mi se dea un post despre care ştiam că se va descoperi în zona Boston. IBM a ridicat o sprânceană corporatistă, dar în cele din urmă a fost de acord.

Ghiciţi cine locuia în Boston. Hank! Hank intrase la facultatea de drept la Harvard, lucru care aproape că se potrivea cu planul meu pentru el de a deveni senator. El locuia cu prietena sa în Cambridge. Şi Brook! Brook terminase Yale şi începuse să lucreze în Roxbury pe un post de organizator.

Am închiriat un apartament nu departe de al lui Hank şi am dedicat destul de mult timp încercând să grăbesc venirea atmosferei de vară, să mă plimb peste tot prin Cambridge şi Boston, să caut prieteni vechi de la Yale, să mă cufund din nou în acea lume.

În mai puţin de două săptămâni, Hank mi-a făcut cunoştinţă cu un prieten de-al său care deţinea o cafenea în Harvard Square, un prieten vechi din liceu din St. Louis despre care credeam că ar putea fi gay. Câştigul meu. Hank a zis că nu, din ce ştia el, prietenul său nu era gay. Ei bine, atunci prietenul prietenului lui Hank, pe care l-am întâlnit la cafenea, un anumit Oscar Lipschitz? Oscar era gay, nu-i aşa? Hank nu ştia, dar a promis să încerce să afle.

Cinste domnului şi doamnei Lipschitz, oriunde s-ar fi aflat ei, pentru că şi-au denumit fiul Oscar. Oare cum se prescurtează "Oscar"? Pentru că acum că mă gândesc, Oscar era destul de scund. Poate că dacă lucrurile nu ar fi fost aşa, Oscar ar fi ieşit acum în oraş să facă sex cu fetele în loc să îmi arate mie împrejurimile.

Lăsând glumele la o parte, ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să fac mişto de Oscar, un tip extrem de amabil care predă engleza la copiii sărmani. Elevii lui îl adoră. Scot în evidenţă numele şi statura lui deoarece cred că aceşti doi factori sunt corelaţi cu faptul că el e gay (cum spune cântecul, "viaţa nu-i uşoară pentru un băiat pe nume Sue"). Iar eu sunt în mod firesc intrigat de subiectul general al motivului pentru care oamenii sunt gay. Desigur, nimeni nu ştie sigur şi poate că oameni diferiţi sunt gay din motive diferite, dar se pare că există câteva tipare.

Nu vreau să las să se înţeleagă că orice persoană de statură scundă pe nume Oscar Lipschitz ar fi fost gay. Precum "băiatul pe nume Sue" din cântec, ar fi putut să ajungă foarte dur şi încăpăţânat şi rău - doar că trebuie să fi fost şi alte circumstanţe, precum, poate, statura sa, care l-au făcut să se dezvolte diferit. Poate, din cauză că era mic de statură, nu se putea lupta cu copii care îl chinuiau şi a început să se simtă inferior şi să îi idolatrizeze pe aceiaşi băieţi pe care îi idolatrizam şi eu, chiar dacă din motive complet diferite.

Nu există absolut nimic previzibil în legătură cu asta, decât poate în măsura în care ar putea exista eventual o *probabilitate* foarte puţin crescută ca oamenii scunzi cu nume ciudate sau oamenii înalţi care nu şi-au cunoscut tatăl sau oamenii de statură medie care au fost dădăciţi prea mult, să se adeverească a fi gay.

În orice caz, Hank a confirmat de la prietenul său de la cafenea că Oscar era într-adevăr gay. Următoarea dată când aveam să mă întâlnescu cu Oscar am lăsat să se cunoască că, ei bine, probabil că vroiam să cunosc pe cineva, ăă, gay, şi, ei bine... Oscar a preluat lucrurile de acolo. M-a liniştit mai mult

sau mai puţin în timp ce mergeam înapoi la mine acasă, unde a petrecut câteva ore bune spunându-mi tot ce era de ştiut despre scena gay din Boston şi despre propriul său mod de a se descurca cu asta. A spus că ar fi fost bucuros să îmi arate împrejurimile şi să îmi facă cunoştiinţă cu o parte din oameni.

De asemenea mi-a oferit sex oral - sau cel puţin a încercat. A lucrat la asta un timp incredibil de lung, asigurându-mă, invitându-mă să mă relaxez, spunându-mi ce bine aveam să mă simt. Dar cu cât încerca mai mult, cu atât deveneam mai deranjat, în parte din cauza imaginii situaţiei în general şi pentru că luam parte la aşa ceva; mai exact, pentru că nu puteam termina. Mi-am dat seama atunci că nici cu Dick nu terminasem. Eram vag conştient de faptul că *toată lumea* termină atunci când face sex. Nu numai că mă simţeam anormal că îmi plac bărbaţii - poate că eram anormal chiar şi la a face asta! Ar fi trebuit să îmi placă ce se întâmpla, dar nu mi-a plăcut. Şi, ca de obicei, încă eram prea încuiat ca să spun ce simţeam - să fiu complet sincer şi să îmi recunosc fricile. Dacă aş fi făcut-o, poate că Oscar mi-ar fi spus cum pentru *toată lumea* e greu prima dată (o exagerare inocentă), cum că mi-ar fi trebuit trei sau patru săptămâni sau poate chiar luni de antrenament înainte să mă pot relaxa suficient de mult ca să mă pot bucura efectiv de asta şi să termin şi că unora dintre prietenii lui nici măcar nu le plăcea sexul oral.

Oscar în cele din urmă a trebuit să înfrunte realitatea şi a plecat acasă cu bicicleta. Eu am fugit la duş. Dacă toată lumea s-ar spăla cum am făcut-o eu în ziua aceea, cei de la marca de săpun Dial Soap ar conduce lumea. În familia mea, noi nu credeam în Dumnezeu, aşa că igiena avea rolul suprem.

Oscar m-a dus la Sporters, doar la câteva sute de metri de Statehouse, la poalele dealului Beacon Hill. Mi-a spus să îmi dau jos ochelarii. Mai puţin cei cu ramă metalică subţire, care arată bine pe anumite fizionomii, nu prea întâlneşti ochelari în barurile gay. I-aş fi dat jos oricum - nu îi port decât când conduc - dar acel sfat util m-a facut să fiu conştient. Înţeleg acum: Ideea este să intri agale acolo, cool, atrăgător şi masculin, ca un puşcaş care intră într-un salon dintr-un oraş nou în Vestul Sălbatic. Am intrat în Sporters cu încrederea pe care o are un bărbat care urcă pe un podium ca să vorbească unei audienţe ostile despre un subiect despre care nu ştie absolut nimic.

Nemaiintrând niciodată pe o uşă ca aceea, acum urma să fac asta pentru tot restul vieţii mele.

În ciuda nesiguranţei mele, eram plăcut. Eram o "faţă nouă", o faţă tânără, o faţă care era ataşată de un pulover în loc de un maiou - poate *nu* din cauză că faţa mea era ataşată de un corp amărât, ci poate pentru că - bucuria bucuriilor - eram încă proaspăt şi inocent în ceea ce priveşte vestimentaţia gay şi eram cu adevărat absolvent de facultate, nu mă autoconvingeam că sunt absolvent de facultate.

Era o seară de vineri. Veniserăm intenţionat devreme, pe la zece, astfel încât barul să nu fie prea aglomerat. Mai târziu se făcea într-aşa fel încât trebuia să te împingi şi să îţi faci loc printre mulţimi de oameni, dând la o parte din când în când mâini răzleţe doar ca să îţi faci loc preţ de câţiva paşi pentru tine.

Vroiam să ştiu de ce toate lucrurile se pornesc aşa de târziu. Ce s-ar fi facut oamenii din bar care trebuiau să se trezească a doua zi la şapte dimineaţa, într-o noapte de marţi? Oscar mi-a spus că barul nu este nici pe departe la fel de aglomerat în timpul săptămânii. O parte din mulţimea care venea acolo în timpul săptămânii erau şomeri, studenţi sau lucrau la ore bizare, cum ar fi chelnerii. Alţii îşi dezvoltaseră o rutină de a dormi câteva ore după muncă, apoi de a veni la bar şi în cele din urmă de a dormi iar câteva ore înainte de muncă. Aceia erau oamenii cărora părea să le fi scăpat viaţa de sub control, spunea el. Sporters era deschis de la prânz şi până la două noaptea, 365 şi jumătate de zile pe an (mai puţin nopţile de sâmbătă, când era deschis doar până la unu - legi locale), dar Oscar mi-a sugerat să nu îmi bat capul să

ajung acolo înainte de zece şi jumătate sau chiar unsprezece indiferent de noapte, mai puţin duminica. Duminica se aglomerează devreme (Toată lumea ştie că se întâmplă asta, aşa că vin mai devreme, aşa că se întâmplă.) Mulţi oameni vin duminica după masă pentru că se serveşte mâncare gratuit.

Oscar mi-a dat trei explicaţii pentru caracterul nocturn al vieţii gay (care se desfăşura la fel în toată lumea). În primul rând, spunea el, petrecând atunci când toţi oamenii "decenţi" sunt acasă şi dorm, persoanele homosexuale nu riscau să fie descoperite de către prietenii lor heterosexuali. Aveau în mare oraşul pentru ei. În al doilea rând, orele târzii îţi permiteau să mergi cu o fată la cină sau la un film, dacă vroiai să scapi de bănuielile prietenilor, şi apoi să mergi la bar pentru ceea ce vroiai cu adevărat. Amândouă explicaţiile ar fi ţinut mai mult de viaţa gay de ani în urmă, când oamenii erau chiar şi mai încuiaţi vis-a-vis de perspectiva de a fi "descoperiţi" şi când societatea era chiar şi mai puţin tolerantă. Dar, din moment ce lucrurile se dezvoltaseră aşa, nu era nici un motiv să schimbi obiceiul - mai ales din cauza celei de-a treia explicaţii ale lui Oscar: Nu dă bine să fii printre primii în bar. Pari prea disperat. Şi dacă tot vrei să te afli printre oameni, de ce să te deranjezi să mergi înainte să se aglomereze, fapt care oricum se ştie că se întâmplă târziu?

Şi mai exista şi un al patrulea motiv: Mulţi oameni se duc la barurile gay cu o idee undeva în capul lor că vor agăţa pe cineva pe care să-l ducă acasă în noaptea respectivă. Şi multe dintre aceste înţelegeri se fac atunci când se închide barul, la două. Desigur, dacă doi oameni chiar se înţeleg, se pot înţelege la orice oră, oriunde. Dar de obicei nu e aşa de clar. Niciunul dintre ei nu vrea să fie limitat de către celălalt şi se gândeşte că poate-poate va veni la el mai târziu cineva şi mai atrăgător ca să îi omoare nişte dragoni - astfel că, la fel ca la întocmirea lucrătorilor cu ziua, e mai greu să cazi la învoială dacă mai este timp de târguit. Şi e mai greu să scoţi replicile potrivite. La două, când se închide barul, ţi se oferă cadou o replică bună pe o tavă de argint: *Trebuie* să pleci; întrebarea se pune doar dacă pleci singur sau cu cineva. "Vrei să vii pe la mine să bem o cafea?"

Sporters avea un exterior fad, fără ferestre şi doar cu o firmă mică. Asta îmi plăcea. Înăuntru, era slab luminat, cu pereţi de oglinzi şi cărămidă, şi o tejghea roşie din material Formica care înconjura perimetrul. Locul era practic dreptunghic, cu barul în sine plasat în centru şi trei barmani în mijlocul său. Odată ce intrai, puteai să dai înconjorul barului şi să te întorci de unde ai plecat. Mai era un dreptunghi, un spaţiu deschis, în lateralul primului dreptunghi, cu o toaletă de bărbaţi şi una de femei (indiferent pe care o foloseai, nu e nevoie să mai zic, aveai o senzaţie ciudată).

Primul lucru pe care l-a facut Oscar când am intrat a fost să îmi cumpere o bere (Carling Black Label, la sticlă) pentru a-mi da ceva de facut cu mâinile, ceva la care să mă uit, ceva care să mă relaxeze. Ca un peşte de pradă care atacă una din victimele lui Goldfinger, am jupuit eticheta în câteva secunde. Dacă mi s-ar fi dat un şeveţel la sticla aia şi ăla ar fi fost în fâşii şi noduri mici, şi mototoale. Berea s-a terminat imediat, Oscar m-a împins să îmi mai iau una. Acum deja dăduserăm pe jumătate ocolul barului, care nu avea voie să aibă mai mult de 366 de persoane - dar poliţia, care venea două nopţi pe săptămână la o bere sau ceva şi care nu dădea niciodată amenzi maşinilor parcate afară în staţia de autobuz, putea să treacă cu vederea puţină supraaglomeraţie. Ultimul lucru pe care vor să îl facă este să aibă de-a face cu o mulţime furioasă de gay.

La ora aceea devreme nu erau mai mult de 100 de persoane în bar şi fiecare dintre ei, mai puţin Mary, doamna octogenară de la garderobă ("fag hag"), se holba la mine când treceam pe lângă el. Majoritatea dintre ei erau mai în vârstă decât mine (douăzeci şi cinci până la patruzeci de ani) şi nici unul

nu era un cowboy. Mă rog, era un tip mai în vârstă îmbrăcat ca un cowboy, cu pălărie de cowboy, catarame şi tot ce trebuie, dar ştiţi că nu la asta mă refeream când am zis cowboy.

Stăteam pe unul dintre scaunele de bar tapiţate cu roşu din cealaltă cameră dreptunghiulară, cu faţa la ceea ce ajunsesem să cred că este zona hippie. Această zonă era delimitată de la tonomatul de pe dreapta, prin faţa intrării de la toaletele bărbaţilor şi femeilor la mijlocul acelui perete, până la barul auxiliar de pe stânga. Era cel mai depărtat loc de intrarea în bar care exista. În zona asta stăteau tineri cu părul până la umeri, de regulă cu barbă, puţin depărtaţi între ei, care nu prea beau pentru că 65 de cenţi pentru o bere e o jecmăneală, frate, când poţi să cumperi şase beri la 99 de cenţi sau chiar un "pacheţel de soare" pentru 2 dolari.

Dacă te depărtai de peretele acela şi mergeai spre centrul dreptunghiului auxiliar, spre mine, tindeai să dai de un strat de oameni cărora le plăcea tipul hip, dar care erau doar puţin hip ei înşişi. Părul lor nu era aşa de lung; şi ei beau. Sau de altfel erau oameni care încercau să ajungă la tonomat, care nu se oprea niciodată, sau la una din băile bărbaţilor sau femeilor. (Între ciocan şi nicovală! În toaleta bărbaţilor nu exista intimitate, iar în cea a femeilor erau toalete cu uşă şi zăvor. Eram prea timid ca să pot face pipi în toaleta bărbaţilor, dar aveam prea multe preconcepţii ca să o folosesc pe cea a femeilor.)

În celălalt dreptunghi, cu barul principal, vârsta medie a mulţimii creştea treptat de fiecare parte pe măsură ce te îndreptai spre uşă. În preajma zilei Sfântului Patrick erau chiar şi oameni de patruzeci şi cincizeci de ani care se îmbătau şi dansau pe cântece irlandeze - dar mereu în stânga cum intrai pe uşă. Nu i-ai fi văzut niciodată pe aceşti bărbaţi în spate unde stăteam eu. Micile cartiere se stabileau pe motive de obişnuinţă şi erau menţinute de o hartă subtilă de zâmbete, încruntări, priviri şi holbări de gheaţă.

Iluminarea din bar nu era uniformă. În general, oamenii care arătau cel mai bine stăteau în zonele cel mai bine iluminate, deşi toţi hipioţii, indiferent de cum arătau, preferau colţurile mai întunecate din spate.

Aproape jumătate din clienţii barului stăteau aşezaţi şi aşteptau toată noaptea, fie vorbind cu prietenii sau pur şi simplu uitându-se la oameni trecând pe lângă ei. Câţiva stăteau cu faţa la bar, cu spatele la mulţimi, bând băuturi cosmice cu ei înşişi. Cealaltă jumătate, poate chiar mai mulţi, erau la agăţat şi se plimbau majoritatea timpului, stând jos câte un minut atunci când se întâmpla să se elibereze vreun scaun, spunând câteva cuvinte prietenilor pe lângă care treceau, aruncând câte o privire sau două către cineva pe care vroiau să-l cunoască, fiind angajaţi într-un efort continuu de a-l găsi pe Cavalerul în Alb care refuza să îşi facă apariţia - sau, dacă nu, măcar un loc în bar unde să încapă cu coate cu tot.

Peretele la care stăteam cu spatele era un punct bun de observare. Era la marginea unui flux continuu de oameni, iar mai devreme sau mai târziu probabil că toată lumea din bar urma să treacă pe lângă mine. Mulţi oameni s-au uitat la mine când treceau pe acolo dar foarte puţini au venit să înceapă o conversaţie. Majoritatea nici nu încercau să poarte o conversaţie pentru că atunci când se uitau la mine, eu mă uitam în altă parte. Dacă doi oameni s-ar fi uitat la mine din direcţii diferite, eu m-aş fi uitat în jos la berea pe care o aveam în mână. Câţiva m-au întrebat dacă eram de prin împrejurimi - oh, Cambridge? *Şi eu* am locuit în Cambridge! Dar eram aşa de groaznic de indiferent la faptul că ei locuiseră în Cambridge încât nici unul nu a forţat prea mult nota.

Nu încercam să fiu greu de abordat; eram doar agitat, timid şi foarte indignat de toţi aceşti oameni nearătoşi care mă doreau. Eram gata să renunţ la orice speranţă, aproape de miezul nopţii, când am observat un bărbat care arăta exact cum credeam eu că ar trebui să arate un bărbat. Acum singura

chestie era să îi pot atrage atenţia într-o mulţime de sute de oameni şi cumva să îi dau de înţeles că vroiam să fim prieteni şi că meritam să fiu prieten cu prietenii pe care îi avea deja fără îndoială.

Ceea ce nu mi-a trecut prin cap la momentul respectiv şi cu care mi-a luat foarte mult timp să mă acomodez este că în ceea ce priveşte standardele gay eram ceea ce s-ar fi numit sexi. Nimeni din bar nu se culcase cu mine sau chiar să mă *fi văzut* înainte, iar feţele noi sunt mereu căutate la Sporters. Nimeni nu mă compara cu bărbaţii de vârsta mea, ci cu întregul grup, din care presupun că eram în grupa mică. Şi apoi, de asemenea, cred că este corect să generalizăm, deşi în mod destul de nefericit, că un procentaj mai mic din bărbaţii gay sunt atrăgători în comparaţie cu procentajul bărbaţilor hetero. Aveam categoric mai puţină competiţie. Asta nu înseamnă că negăm că mulţi dintre cei mai frumoşi actori de filme celebri şi atleţi ai lumii - şi poate că şi majoritatea modelelor - sunt gay. Doar trebuie să aducem în vedere două lucruri:

Întâi şi întâi, oamenii care arată ciudat au şanse mai mici de a avea copilării normale, deci şanse mai mici să aibe încrederea de sine să reuşească cu fete şi poate şanse mai mari să îi idolatrizeze pe băieţii tip Tommy ai lumii, cum făceam eu. Ai putea crede că oamenii care sunt foarte scunzi, foarte înalţi, foarte slabi sau foarte nefericiţi şi pe care îi vezi în barurile gay sunt gay parţial şi din cauza modului în care arată.

Pe de altă parte, bărbaţii gay, indiferent cât de arătoşi ar fi şi indiferent de motivul pentru care sunt gay, trăiesc într-o societate care în principiu nu dă doi bani pe ei şi care tinde să îi izoleze. Izolaţi, ei au dezvoltat o subcultură ale cărei mode, maniere şi etichete sunt diferite de cele ale oamenilor heterosexuali. Nefiind apreciaţi, ei ar putea să îşi dorească cu tot dinadinsul să fie diferiţi, ar putea să îşi piardă respectul de sine şi odată cu el, încrederea de sine "masculină". Prin urmare, mulţi pur şi simplu nu îşi pot îndeplini potenţialul prin faptul că nu vor să urmeze nici un fel de carieră. Şi mulţi joacă teatru în rolurile pe care cred ei că ar trebui să le aibe, cu vorbirea peltică şi tot. În vreme ce alţii supracompensează faptul că sunt gay prin faptul că se îmbracă şi se comportă hipermasculin, până la punctul în care atrag asupra lor la fel de multă atenţie şi ridiculă ca şi cum ar fi fost travestiţi.

Deşi nu se pot face prea multe ca să îi facem pe oamenii scunzi să fie mai înalţi sau pe oamenii gay să fie straight, se pot face foarte multe pentru a schimba viziunea societăţii despre homosexualitate. Înţelegerea şi acceptarea ar elimina aproape toată tensiunea care îi face pe atât de mulţi homosexuali să fie amărâţi - tensiune care cauzează comportamentul stereotipic, comportament stereotipic care este întocmai cauza iniţială a intoleranţei.

Cred că motivele pentru care societatea este intolerantă la adresa homosexualităţii nu sunt greu de imaginat. Homosexualitatea ameninţă două lucruri: propagarea speciei şi "masculinitatea".

Până nu de mult, a fost mereu în interesul bărbaţilor să se înmulţească. Cu cât un bărbat avea mai mulţi fii, cu atât ar fi fost mai probabil că ei vor avea tăria să îl ajute când el nu ar mai fi avut putere. Cu cât mai mulţi fii erau într-un trib (şi fiice, şi nepoţi), cu atât erau mai mari şansele ca tribul să se apere şi să cucerească alte triburi. Nu cu mulţi ani în urmă, China îi răsplătea pe oameni că fac copii: un scop naţional. Procesul evoluţiei, prin definiţie, tinde să descurajeze homosexualitatea. Simplul fapt că avem acum prea mulţi oameni pe pământ - că, de fapt, explozia de populaţie stă la baza majorităţii problemelor lumii - nu schimbă deodată atitudinile şi instinctele pe care le-am dezvoltat în zeci de mii de ani.

În ceea ce priveşte "masculinitatea", evoluţia i-a favorizat pe acei indivizi care rămâneau cu tribul. Evoluţia a favorizat acele triburi ale căror membri cooperau între ei. Pentru a putea coopera, trebuie să

existe nişte reguli, puţină ordine şi disciplină, iar ordinea era menţinută prin dominanţă. Scara socială. Până nu de mult, cel mai dominant animal era cel mai puternic, cel mai dur şi cel mai ameninţător animal. Cu cât erai mai ameninţător, cu atât aveai şanse mai mari să primeşti cele mai bune bucăţi de carne şi cele mai multe femei. Nu se limita totul la cât de puternic şi înalt şi rapid erai în luptă; conta numai cât de *ameninţător* erai, ceea ce e un fel de a spune cât de *dur păreai să fii*. (Dacă chiar s-ar fi ajuns la o probă fizică de fiecare dată, membrii tribului s-ar fi ucis între ei cât ai zice peşte.) Un mod ideal de a pretinde că eşti dur era să te iei de Jon Martin. Un alt mod era să îi negi soţiei tale dreptul la carieră sau la drepturi egale în relaţie. Alt mod era să te iei de sau cel puţin să marginalizezi tipurile de băieţi mai mici, mai firavi, mai "sensibili" sau, generic vorbind, mai *feminini*. (Ce fel de *ameninţare* credibilă ar fi fost FBI-ul pentru mafioţi şi comunişti dacă răposatul J. Edgar Hoover şi prietenul său de-o viaţă Clyde ar fi permis femeilor sau ar fi încurajat homosexualii să lucreze cu ei?) Vroiai ce-i mai bun pentru fii tăi, aşa că vroiai să te asiguri că şi ei simt aceleaşi lucruri şi se iau şi ei de Jon Martin, la rândul lor.

Nu vreau să spun că toţi homosexualii sunt slabi fizic sau feminini. Nu este adevărat. Preşedintele de corporaţie sau sergentul de instrucţii este marginalizat doar dacă *"recunoaşte"* că este homosexual. (Aşa că el nu o va face niciodată, aşa că stereotipul nu se schimbă niciodată.)

Mişcările de emancipare a femeilor şi a homosexualilor spun că - Uite! Lucrurile s-au schimbat: Rolul principal al unei femei nu trebuie să fie să facă cât mai mulţi copii. Uite! Ordinea nu mai este nevoie să fie menţinută în trib prin intermediul unei ierarhii de dominanţă pe bază de cât de dur eşti şi cât poţi să ameninţi cu violenţa, ca la babuini.

În fine, stăteam acolo la Sporters, fără să realizez calităţile pe care le aveam, şi holbându-mă de parcă aş fi vrut să trec prin prietenul pe care vroiam să îl întâlnesc. Asta îmi spusese Oscar să fac, doar că acum realizez că ar fi trebuit să fiu considerabil mai subtil. Eu doar mă holbam, simţindu-mă foarte tensionat şi ciudat, neajutorat şi mediocru. A mers.

Rob m-a salutat şi eu i-am spus că eram out de două ore. M-a întrebat dacă vroiam să merg acasă la el şi ne-am făcut loc prin mulţime spre uşă. Pe drum spre apartamentul său din Back Bay el mi-a explicat că el era, mai înainte de toate, tehnician IT în tura de noapte a unor centre de calcul non-stop pentru o companie de asigurări. Avea douăzeci de ani, era out de cinci ani, dacă punem la socoteală şi prima lui experienţă la seminar, şi vroia să urmeze un curs de programare care i-ar fi adus mai mulţi bani şi i-ar fi permis să îşi ia o slujbă de zi.

Îşi împărţea apartamentul din Back Bay cu un chelner a cărui singură distincţie era o perucă pe care o cumpărase în ziua respectivă - perucă de femei - lucru care m-a făcut foarte stânjenit. Cum putea Rob să locuiască cu un idiot ca ăla?

Deja aveam viziuni despre cum el o să plece dintr-o situaţie atât de nesănătoasă şi o să se mute cu mine în apartamentul meu din Cambridge, care era mai mult decât adecvat pentru doi oameni. Îl ştiam pe Rob de cam o oră când i-am sugerat pentru prima oară această posibilitate. Nu aveam nici un fel de perspectivă. Rob era singurul dintre sutele din acel bar în acea noapte care îmi plăcuse. Desigur că trebuia să îl scot de acolo repede înainte ca altcineva să vină şi să îşi bage coada. Dacă Rob este suficient de naiv ca să fie atras de cineva ca mine, ei bine, nu aveam de gând să îl îndepărtez.

Aş zice că Rob, la douăzeci de ani, era cam cu doi sau trei ani mai în vârstă decât mine care aveam douăzeci şi trei. El ştia la ce mă gândeam; fusese în situaţia mea cu ani în urmă. Ştia că e în

siguranţă dacă zice “Da, sigur, poate mă mut cu tine - hai să vedem ce se întâmplă”, pentru că ştia că mi-aş fi schimbat părerea în câteva zile, dacă nu chiar ore.

S-a întâmplat să fie ore. Sexul cu el n-a fost chiar tot ce mi-aş fi putut dori. Era chiar deranjant. El vroia să facă toate chestiile pe care le fac puştii gay. El vroia să ne sărutam (microbi!); vroia să ne punem lucrurile în gură (Mereu număram: şaizeci şi sapte, şaizeci şi opt, şaptezeci, şaptezeci şi unu...); şi a încercat chiar să, ei bine, să îmi răpească virginitatea. Nu numai că era dezgustător să mă gândesc la asta, dar de asemenea, judecând după progresul pe care îl făcusem înainte să mă opun, probabil că ar fi fost şi dureros.

La naiba! De ce nu pot să fiu şi eu ca toţi ceilaţi şi să fac lucrurile alea? Ce or să creadă oamenii despre mine? *Asta* făceau Lone Ranger şi Tonto în timpul reclamelor la fulgii de ovăz Quaker?

Rob nu mi-a spus pe faţă că era enervat că eram aşa rigid în pat; dar ştiam că se gândeşte la asta şi aveam o părere foarte proastă despre mine. A spus că urma să mă obişnuiesc repede cu lucrurile astea şi că în curând aveau să îmi placă.

Acum categoric n-o să descriu fiecare pas pe care l-am făcut ca să îmi mai scad din inhibiţii şi să fac sex normal, fără jenă. O să spun totuşi că, dacă drumul de la novice la sex de calitate s-ar fi desfăşurat între Lisabona şi Leningrad, eu aş fi în momentul scrierii acestei cărţi rătăcit pe undeva prin Munţii Pirinei, dar plin de speranţă.

Mai era un motiv pentru care nu l-am invitat pe Rob să se mute cu mine în Cambridge. În plus faţă de faptul că mă făcea să mă simt inadecvat sexual, aptitudinile sale verbale nu erau tocmai egale cu aptitudinile sale la matematică.

Vorbesc destul de serios. Vă aduceţi aminte poate că am fost la o şcoală foarte competitivă şi că eu însumi eram foarte competitiv, în zilele când nu existau cursuri admis-respins şi când ruşinea de a îţi întreba un coleg “Cât ai luat?” era inferioară faptului de a nu şti cât a luat - aşa că întrebam. Asta trebuie să facă oricine este antrenat ca să fie cel mai cuminte băieţel din lume, pentru că aici vorbim de un obiectiv, de o măsură precisă a valorii băiatului. Cu siguranţă că nu aţi pune la îndoială relaţia dintre note şi valoarea ca om, nu? Şi în cazul în care *sunteţi* unul dintre oamenii aceia ciudaţi şi rebeli care tindeau să trateze cu flit importanţa notelor şi să le numească arbitrare şi fără de valoare - adică dacă sunteţi unul dintre acei oameni care refuză să joace jocul după regulile mele - ei bine, am un răspuns pentru voi. Educational Testing Service, de la Princeton, New Jersey. Testele sale sunt proiectate şi evaluate în mod ştiinţific de către *calculatoare*! ETS este Marele Arbitru în agentul Cerului pe pământ.

Astfel, din vreme ce nu ştiam să judec oamenii - oamenii nu au fost niciodată a doua mea natură - mă bazam pe note ca să îmi zică cât de deştepţi sau proşti erau. Aveam o obsesie despre ce mai *faci*, cât de deştept eşti - “eşti acceptabil?” Nu sunt mândru de faptul că am ghidat conversaţia cu Rob spre Scholastic Aptitude Tests, care sunt notate între 200 şi 800 şi oricine ia sub 650 e la Yale doar pentru că joacă fotbal bine, iar eu nu cunoscusem niciodată pe nimeni (înafară de Brian, cu care am fost la *Moby Dick*) sub 500. Fără să am vreo idee despre importanţa pe care o acordam acestui fapt, Rob mi-a spus că luase 705 la matematică şi 321 la testul de limbă.

Această diferenţă remarcabilă, pe care nu o mai întâlnisem niciodată măcar la o amploare asemănătoare, a fost clar evidentă în timp ce mâncam pizza după ce făcuserăm sex. Îţi dădeai seama că Rob e inteligent (luase 705 la testul de matematică, nu?) - dar nu spunea nimic. Care ar fi fost rostul în a trăi cu un puşti atrăgător de douăzeci de ani cu care nu poţi nici să te culci şi nici să vorbeşti? Nici măcar

să dormi. Dacă mă pui într-un pat dublu care are o singură pătură şi. astfel, posibilitatea de a ne *atinge* sau caracterul inevitabil al faptului că şi jumătatea mea de cearceaf s-ar mişca atunci când el trage de jumătatea lui, vei obţine a doua zi dimineaţa un tip morocănos şi cu ochii încercănaţi, care a încercat toată noaptea să adoarmă. Date fiind toate acestea, mai trebuie măcar să menţionez că într-un pat de *o* persoană, încălecat peste braţele şi picioarele altcuiva, şansele să adorm sunt cam aceleaşi pe care le-ar fi avut şi General Custer să adoarmă când a văzut primul milion de indieni apropiindu-se?

Capitolul 9

Rob nu s-a mutat cu mine, dar mi-a făcut cunoştiinţă cu Peter. Peter avea un zâmbet larg, era puţin inocent, de douăzeci de ani, şi era ghid turistic. El era cu mult mai blând şi înţelegător în pat, plus că ştia să facă nişte lucruri ciudate cu cuburile de gheaţă, pe care i le-am făcut şi eu de câteva ori înainte să îmi pierd interesul. Am fost chiar şi la turul primăriei pe care îl oferea el turiştilor. Peter mi-a făcut cunoştiinţa cu Eric, care luase barul la rând şi invita pe oamenii pe care îi cunoştea la o petrecere din Cambridge. "Cambridge! Şi *eu* locuiesc în Cambridge!", am spus eu. Eric s-a arătat atât uimit cât şi încântat de coincidenţă - dintre toate locurile în care ar fi putut locui cineva din zona Boston, Cambridge! - ceea ce nu face altceva decât să demonstreze că actorii şi nu replicile fac spectacolul, şi apoi m-a invitat.

Probabil că au fost câteva nopţi între Peter şi Eric pe care nu mi le mai amintesc. Ei bine, eram în vacanţă şi, după ezitarea mea iniţială, eram out cu din ce în ce mai multă înverşunare. Este suficient să spun că aş fi făcut sex cu oricine mi-ar fi plăcut şi, din vreme ce eram o faţă nouă, şi ei erau pregătiţi.

De ce atât de uşuratic? Ei bine, e vorba de un aspect al recuperării timpului pierdut. Dacă mi-ar fi luat cinci ani ca să învăţ cinci ani de viaţă, aş fi avut douăzeci şi opt de ani până să ajung, emoţional, la douăzeci şi trei. Şi în plus, de ce *nu*?

Toate tabu-urile împotriva sexului pe care le aveau puştii şi pe care unii încă le mai au, cu siguranţă că aveau de-a face cu riscul de a face copii din greşeală. Se presupunea că Pilula va revoluţiona moravurile; ei bine, eu aveam ceva mult mai eficient decât Pilula.

Dar tabu-ul împotriva faptului de a fi uşuratic nu avea şi ceva de-a face cu a contracta boli venerice? Dar pe vremea aia, bolile venerice se tratau mai uşor ca gripa, aşa că până "Şi Oamenii Decenţi Fac Gripă", după cum spuneau reclamele.

De asemenea, care ar fi fost diferenţa între stigma de a fi homosexual şi stigma de a fi un homosexual uşuratic? Dacă tot eşti stigmatizat, măcar poţi să te bucuri de asta.

Ceea ce n-am reuşit niciodată să îmi dau seama în facultate, când eram mai excitat ca un rinocer, era de ce prietenii mei nu făceau sex în fiecare noapte. Şi între cursuri. De ce un bărbat hetero, când vedea pe stradă o fată care să îi placă, nu spunea "Vrei să o facem?". Şi ea, dacă îl plăcea, de ce nu spunea "Normal că da."? Evident, eram mai mult decât recunoscător pentru această puditate, care mă apăra de teste imposibile ale normalităţii, dar pur şi simplu nu înţelegeam.

În facultate nu ştiam că sexul nu este întotdeauna o experienţă atât de perfectă şi înnebunitor de plăcută pe cât îi mergea vestea. Că dacă o faci cu persoana nepotrivită ar fi putut fi chiar plictisitor sau dezgustător. Că mai erau şi alte lucruri în viaţă. *Aveam* celelalte lucruri, aşa că le ştiam limitările. Abia spre sfârşitul acelei prime veri în Boston am înţeles că dorinţa mea de a face sex cu cineva în fiecare noapte se diminuează (oarecum). Abia atunci am început să formez nişte relaţii puternice, să mă implic emoţional.

Nu m-am implicat emoţional foarte mult cu Eric, ci doar puţin. El locuia pe aceeaşi stradă cu mine. S-a dovedit că îşi luase licenţa în economie de la Universitatea din Boston cu câţiva ani înainte, aşa că aveam câteva zone de interes comun. Un motiv pentru care îmi plăcea de Eric era că el nu prea mergea la bar. În schimb, era organizator al Ligii Studenţeşti Homofile de la Boston, care se întrunea la Universitatea din Boston odată pe săptămână, şi că organiza jocuri de fotbal gay pe Esplanade lângă Hatch Shell, unde

reuşea să îi asigure pe jucătorii ezitanţi, ca mine, că toţi eram la fel de inapţi la joc, dar că toată lumea era acolo să se simtă bine.

Mă simţeam bine, aşa că am început să port discuţii mai personale cu Eric. I-am spus că sărutatul mă făcea să mă simt ciudat - "Cowboy-ii nu se sărută", i-am spus - şi i-am spus că la mine în familie, nu puneam nici măcar lingura lui Goliat în gură la mine - cum, astfel, aş fi permis unei limbi străine să îmi pătrundă în gură? Sau mai rău? I-am spus despre săruturile franţuzeşti ale Hildei Goldbaum cu sosul lor de salată italian. Doar faptul că i-am spus aceste lucruri m-a relaxat. El nu m-a repezit sau să mă facă să mă simt ciudat; doar s-a gândit că sunt ciudat - ha-ha, ciudat, dar simpatic, adică. Din cauză că alături de Eric puteam să fiu relaxat, pentru că îmi plăcea mult de el şi doream să îi arăt asta şi din cauză că gura sa avea mereu gust de bomboane mentolate, am reuşit să îmi pierd parte din dezgustul meu pentru sărut.

Din moment ce Eric era primul bărbat gay cu care petrecusem vreodată mai mult timp vorbind, el a fost primul care m-a făcut să formulez expresii verbale pentru ceea ce simţisem întotdeauna. O chestie pe care o făceau oamenii gay era să îşi dea reciproc nume de fete - Eric ar fi devenit Erica - şi să vorbească unul despre altul cu "ea" şi "al ei" în loc de "el" şi "al lui". Printre altele, acest obicei de subcultură ajuta la a nu fi descoperit: Dacă conversaţiile îţi erau auzite în treacăt, este mai bine să te audă cineva că spui că "o" iubeşti decât că "îl" iubeşti. De fiecare dată când Eric vorbea despre cineva la modul respectiv, l-aş fi pocnit în umăr şi l-aş fi pus să vorbească frumos. Aşa că nu o făcea decât atunci când vroia să mă enerveze. El ştia că nu îmi plac aceia dintre prietenii lui care erau observabil feminini. El ştia că nu îmi place când vreunul dintre prietenii lui, inclusiv cei mai masculini dintre ei, "vorbeau ridicol" şi în accent fals, pronunţând *s*-urile astfel încât să sune ca un radio care nu era pe frecvenţă: "O, *dragă*, ce frumossss arată tricoul tău! Am găsssit unul exact la fel în podul bunicii mele!"

Atunci când oamenii din jurul meu făceau asta, eu îngheţam. Dar de ce? Într-o zi Eric a vrut să mă enerveze bine de tot - cred că adormeam înainte de vreme - şi mi-a spus Trixie. A reuşit. I-am spus "*Uite, idiotule; dacă mă excita feminitatea, eram straight. Îmi place masculinitatea, aşa că termin-o.*"

Ei bine, presupun că era şi ăla un mod de a o spune - şi de atunci am mai spus-o de câteva ori. Dar cred că ceea vroiam eu de fapt să zic era că "Uite, la dracu, nu cred că sunt feminin, deşi îmi plac bărbaţii. Da, poate că ăsta e stereotipul - că undeva în adâncul lor, homosexualii şi-ar dori să fie fete. Ei bine, cu nici un chip nu mi-aş dori vreodată să arăt sau să mă comport feminin. Când îmi spui Trixie, mă ameninţi, chiar mă insulţi. Eu trebuie să îmi apăr masculinitatea obiectând. Nu sunt dispus în nici un fel să mă calmez sau să recunosc că nu vorbesc de sus tuturor homosexualilor care cedează în faţa faptului de a arăta şi vorbi feminin, chiar şi în particular, când sunt doar ei doi." Departamentul meu de relaţii cu publicul a prelucrat tot acest discurs şi l-a făcut să sune dur şi simplu: Dacă mi-ar fi plăcut feminitatea, nu aş mai fi fost gay. Reuşisem să mă obişnuiesc cu manierismele ridicole ale prietenilor mei. Doar că eu nu participam.

Eric m-a dus în multe locuri ca parte a educaţiei mele continue. El mi-a arătat "cartierul". Cartierul este o zonă îngrijită a oraşului, lângă Boston Common, unde tipii singuri care se sprijină de maşini, fac autostopul sau pur şi simplu se plimbă agale probabil că se uită la tine. Fie asta, fie au ieşit să mai câştige nişte bani după ore. În cazul ăsta, s-ar putea nici măcar să nu fie gay. Liceenii din ziua de astăzi sunt mult mai sofisticaţi decât erau cu ceva timp în urmă. Mulţi dintre ei - cei care conduc prin ţară în lung şi în lat în rulote VW şi care au părul lung şi fumează iarbă - pur şi simplu nu sunt inhibaţi de tabu-urile

sociale. Dacă un tip vrea să plătească între 5 şi 25 dolari pe un sex oral - de ce nu? E plăcut, tipul este recunoscător şi e o sursă de venit.

Evident, această logică nu ar pica bine cu majoritatea părinţilor. Nu sunt convins că eu sunt de acord cu ea. Dar dacă la asta se rezumă toată importanţa evenimentului pentru respectivul băiat, de ce ar fi logica lui greşită? Nu fiecare puşti creşte aspirând să devină preşedinte sau doctor sau avocat. Aşa că dacă are un corp frumos şi îi place să facă sex oral şi îşi doreşte o carieră de mecanic auto - şi slavă Domnului că există şi mecanici auto - de ce nu? Credeţi că FBI-ul o să îi investigheze anii tinereţii înainte să îi acorde diploma ca să îţi poată repara Mustang-ul?

Eric şi eu ne-am sprijinit de o maşină parcată şi ne uitam la maşinile care încercuiau cartierul şi care încetineau când treceau pe lângă noi. El mi-a explicat că majoritatea oraşelor au "cartiere" sau locuri de agăţat similare. A spus că locurile astea se puteau găsi fie zburând peste oraş cu un elicopter după ce s-ar fi închis barurile şi analizând unde sunt ambuteiajele. Sau întrebând un locuitor gay al oraşului. Nu există nici un semn, dar toată lumea ştie.

Când eram la subiectul găsirii locurilor, Eric mi-a arătat ghidul său de baruri gay, disponibil la majoritatea librăriilor pronografice de cartier. Erau trecute în el toate barurile, restaurantele, saunele şi locurile de agăţat în aer liber gay, din toată lumea. Majoritatea barurilor (nu Sporters) apar şi dispar atât de repede încât nici măcar o ediţie nou-nouţă a vreunui ghid nu ar putea fi la curent, dar cel puţin poţi să obţii numărul de telefon al câtorva locuri care, deşi s-ar putea să nu mai fie locuri "la modă", te pot redirecţiona cu uşurinţa către genul de loc pe care îl cauţi. Răsfoind prin cărţulia mea, văd două astfel de locuri în Fort Smith, în Arkansas, unul în Alexandria, Louisiana, patru în Blackpool, Anglia, şase în Tampa, optsprezece în Atlantic City, şaptezeci şi două în Paris, două în Varna, Buglaria, patru în Butte, Montana şi o sută douăzeci şi cinci în San Francisco. În general, chiar şi într-un oraş mare sunt doar câteva locuri populare la un moment dat. În Washington, de exemplu, care avea în jur de treizeci de locuri trecute în carte, aproape toţi tinerii la momentul scrierii acestei cărţi merg la Lost and Found sau la Pier 9. Toată lumea vrea să fie acolo unde sunt şi ceilalţi. Locurile se schimbă repede pentru că toată lumea tinde să fie nemulţumită de toată lumea şi să se gândească că iarba s-ar putea să fie mai verde în partea celalată de oraş. (Şi pentru că poliţia descinde periodic în barurile gay, cum se întâmplă şi cu celelalte baruri, dintr-un motiv sau altul.) Cred că cele patru baruri din Butte, Montana, sau chiar cel care este popular azi, nici măcar nu sunt demne de menţionat, chiar şi sâmbătă noaptea. Totuşi, din moment ce sunt trecute, probabil că totuşi sunt cât de cât frecventate. Acelaşi lucru este valabil pentru locurile pe care ghidul le menţionează ca fiind "mixte". Dacă e să fim sinceri, toate barurile la care am fost eu vreodată sunt "mixte", prin virtutea prezenţei mele gay. Totuşi, probabil că acele locuri mixte nu ar fi menţionate dacă nu ar fi avut o cantitate decentă de socializare gay.

Eric şi cu mine nu prea mergeam la Sporters. Ştia bine, cu cât am fi fost mai des, cu atât mai repede aş fi găsit pe altcineva. Dar am fost la câteva alte baruri, doar ca să vedem cum sunt.

Barurile variază pe cel puţin trei axe, prima dintre ele fiind popularitatea. Următoarea este vârsta. Nimeni nu stă la uşa barurilor de tineri ca să îi dea afară pe cei de peste treizeci de ani (mai puţin în California, unde au şi baruri pentru oameni strict sub vârsta legală de consumat alcool); dar puţini bărbaţi vor vrea să meargă într-un loc unde nu se simt bine veniţi. Şi apoi mai există ceea ce s-ar putea "gradul de masculinitate" al barului.

Eric şi eu am fost la seara inaugurării lui 1270, un bar nou în oraş care avea şi un ring de dans.

Majoritatea tinerilor gay dansează, dar la Sporters nu exista un ring. Barul cel nou era plin până la refuz. Toată lumea vroia să vadă ce fel de oameni vor frecventa locul, ce fel de bar avea să fie. Asta, evident, a distorsionat lucrurile o vreme. Pe bune, 1270 ar fi putut să aibă destul de multe personalităţi.

Noul bar s-a dezvoltat într-un bar de tineri, popular mai ales în weekend şi frecventat mai ales de persoanele de culoare. Şi de cei feminini. Majoritatea clientelei tindea să fie formată din bărbaţi efeminaţi, care purtau costume aproape de necrezut şi dansau foarte bine. Erau uşor de observat oamenii care intrau în acel bar. (Mai apoi, barul a fost renovat şi extins, iar caracterul său s-a schimbat.)

Sporters se plasează la mijlocul scalei masculinităţii, atrăgând, cu multe excepţii, genul de oameni pe care nu i-ai putea remarca pe stradă din moment ce purtau blugi şi cămăşi sport de flanel.

Eric şi cu mine ne-am uitat şi la Shed, un bar unde se poartă piele, într-o parte mai dură a oraşului, la polul celălalt al scalei masculinităţii. The Shed se adresează clientului sadomasochist care îşi face de obicei apariţia într-o geacă neagră de piele, cizme militare, poate un tricoul alb întins peste prea mulţi muşchi, un lanţ sau două şi poate nişte ţinte puse în cureaua lată de piele - toate astea în timp ce soseşte la bar pe cea mai mare şi mai zgomotoasă motocicletă pe care ai văzut-o vreodată şi murind să găsească pe cineva chiar mai dur care să facă onorurile de a-l întinde pe burtă şi (toate astea acasă, în privat, desigur) de a-l regula. Cu un buzdugan, poate.

Presupun că desenez o caricatură. Puţini dintre clienţii de la Shed ies chiar aşa de mult în evidenţă. Pentru asta ar trebui să mergi la unul dintre barurile unde se poartă piele din New York. New York are tot ce au toate celelalte oraşe, la pătrat. La unul dintre aceste baruri din New York, cu vedere la apă, cu schelete albe care atârnă de tavan şi alte achiziţii, există un semn pe uşă care zice: “Fără adidaşi, sandale, pantaloni de stofă, sacouri sau cravate. Doar piele sau denim.”

Nici lui Eric, nici mie nu ne plăcea mulţimea preponderent mai în vârstă şi cu un aspect mai nefericit de motociclişti şi cowboy de la Shed. Oare chiar *arătau* nefericiţi sau doar aşa credeam eu că ar trebui să fie? Sau poate că îi desconsider pentru că îmi este ruşine să recunosc acea parte a mea căreia îi placea acest gen de mediu dur? Hmmmm? De fapt, cred că este doar greu să arăţi fericit şi dur în acelaşi timp.

Am fost la un alt bar, Other Side, care este condus de genul de oameni cu care nu vrei să te ai rău. (Sporters nu este.) Majoritatea oraşelor pun condiţii care fac dificilă obţinerea de permise pentru a înfiinţa baruri sau saune gay care să nu dea faliment. În Boston, nu se poate deschide nici măcar un lăcaş de cult, ce să mai vorbim de un bar gay, fără să mituieşti funcţionarii în sus şi în jos. Dar pentru mulţime, ei puteau fi convinşi să facă, poate, câte o excepţie mică. De câte licenţe era nevoie? Inspecţii de la pompieri? Ei bine, am prefera să nu fumezi în pat, domnule.

Eric mi-a arătat împrejurimile. Nu am fost “la saună”, deoarece viaţa gay în Boston este prea conservatoare pentru a avea saune ca lumea. Există două, dar toată lumea ştie că oamenii de calitate nu merg niciodată la ele - aşa că nu merge nimeni. Nu numai asta, dar şi pentru că pentru ideea de a te plimba într-un prosop căutând pe cineva cu care să faci sex e nevoie de ani de zile să te obişnuieşti, iar în cinci ani, Eric nu se obişnuise cu asta. Mie îmi convenea acest lucru.

Eric mi-a spus despre lubrifianţi, despre păduchi şi despre gonoree şi sifilis; mi-a povestit, deşi urăsc să mă exprim aşa, multe dintre lucrurile legate de sex despre care am vrut mereu să aflu mai multe, dar mi-a fost frică să întreb. Şi spun că urăsc să mă exprim aşa pentru că recent am citit acel capitol infect despre homosexualitate din cartea scrisă de Dr. Reuben şi mă gândesc serios să îl dau în judecată

din partea a cinci sau zece milioane de homosexuali. Autorul n-ar fi putut să ilustreze o imagine mai nefericită, mai distorsionată şi mai “de sus” nici dacă ar fi vrut.

Eric ar fi putut să scrie un capitol de departe mult mai decent, mai precis şi mai util. Singura problemă era că Eric era cumva lipsit de orice ambiţie şi abia se putea mişca să întoarcă discul de la fonograf, d-apoi să scrie un capitol despre homosexualitate. El suferea de şomaj cronic, iar unul dintre simptomele acestei afecţiuni este lipsa dorinţei de vindecare.

Eric a simţit că încep să mă plictisesc, că încep să ies din ce în ce mai des pe cont propriu, chiar dacă îmi plăcea mult de el. Am decis să petrecem un weekend în Provincetown, ceea ce, din ce auzisem, promitea să fie orice în afară de plictisitor. Deşi nu s-a scos un cuvânt, cred că şi Eric şi eu am văzut în asta un mod drăguţ de a încheia “chestia noastră”. În jargonul gay, noi nu fuseserăm iubiţi în acele două săptămâni; noi “avuseserăm o chestie”.

Capitolul 10

Provincetown, situat atât de în vârful aţintit spre est al Cape încât curbează înapoi spre vest, spre Boston şi spre California, este unul dintre acele locuri, de care te miri mereu, unde se termină în cele din urmă autostrada. Nu îşi schimbă numele, nici nu se intersectează cu o altă autostradă, nici nu se curbează brusc să o ia în jos pe coastă. Pur şi simplu merge până în vârful capului, adulmecă oceanul care o înconjoară din faţă şi din ambele părţi, curbează pentru a face turul plajelor magnifice şi apoi te învârte într-un sens giratoriu şi te trimite înapoi în direcţia opusă - tot în est, cumva, dar în cele din urmă spre California. (Se poate spune că poţi folosi estul în ambele sensuri.)

Provincetown este un jug forţat iarna, având o populaţie mică de pescari de etnie portugheză şi câţiva poeţi încălziţi de şeminee cărora probabil că dezolarea li se pare "cosmică". Vara, portughezii devin hotelieri şi patroni de restaurante; poeţii devin chelneri sau şoferi de autobuz. Tinerii gay din toată ţara vin ca să lucreze ca servitori sau chelneri la piscină. Şi Provincetown devine un carnaval de vată de zahăr sau o grădină zoologică, o colonie de artişti care a degenerat într-o capacană turistică, un creuzet sexual. Eliberat. Eliberant. Bolnav. Un fel de Strada 42, doar cu vedere la mare, după cum consideră unii; ceea ce, dacă tot trebuie să existe, se potriveşte cel mai bine la extremitatea geografică; un model de lasă-mă-să-te-las în ochii altora, nasul hărţii şi nu coada ei.

Există şi heterosexuali în Provincetown, Massachusets. La naiba, există chiar şi "Liceul din Provincetown", de parcă ăsta era un loc în care să stai să creşti copii! Vara, mulţi dintre vizitatorii heterosexuali erau familii şi cupluri din ale părţi ale Cape, din Hyannis sau Falmouth sau Woods Hole, care niciodată nu s-ar fi gândit să stea peste noapte într-aşa un loc.

Salvamarii sunt straight, dar ei nu patrulează decât plajele straight - Race Point şi partea dreaptă din Herring Cove. Partea *stângă* a Herring Cove are cea mai aglomerată parcare, dar nici un salvamar. Dacă un salvamar este un student arătos aflat în plin proces de regăsire personală, o vară de patrulat prin Herring Cove ar putea să îl agite. Dacă se face salvamar tocmai pentru a îşi arăta zâmbetul Alb Strălucitor la fetele de pe plajă, ar fi dezamăgit de partea stângă a Herring Cove. Sunt şi câteva femei pe partea aceea, dar cele mai evidente dintre ele au fizicul unor luptători de sumo, doar că au părul mai scurt şi sunt chiar mai dure.

Poliţia din Provincetown, o singură patrulă timp de opt luni pe an şi apoi un regiment întreg din mijlocul lui mai până în mijlocul lui septembrie, este formată din heterosexuali, dacă nu punem la socoteală câteva excepţii, şi în alertă. Vara trecută, un poliţist care făcea rondul pe dunele de nisip din spatele părţii stângi a Herring Cove a dat de un tânăr care făcea plajă nud. Singur chiar. Este ilegal să stai nud pe plajele din Provincetown, aşa că acest poliţist *a scos arma* şi i-a spus băiatului că este arestat pentru nuditate. "Dacă încerci să fugi, trag." Cu arma scoasă, i-a ordonat băiatului să îşi pună înapoi slipul ud şi rece şi apoi l-a dus la secţie, unde a scăpat cu o amendă de 20$. Freud ar fi văzut asta ca pe o zi de muncă în teren.

Totuşi există o relaxare ciudată în Provincetown. Cu excepţia ocazionalelor acţiuni armate, precum jandarmii care patrulează dunele de nisip pe care tocmai i-am menţionat, poliţia nu prea deranjează pe nimeni. Salariile lor sunt plătite de la buget şi, dacă homosexualii n-ar mai veni în vacanţă în Provincetown, n-ar mai exista deloc bani la buget. Muzica tare şi dansatul sunt ilegale în Massachusets

duminica, aşa că atunci când tipul care stă la uşă de strajă vede poliţia că vine să verifice, îi face semn DJ-ului, care ridică acele de pe Stones şi lasă celelalte ace pe Johnny Mathis (mă rog, aproape) şi 300 de oameni se opresc din dans suficient cât să vină bărbaţii în albastru şi să îşi bage capul pe uşă. Este o înţelegere politicoasă.

Locuitorii portughezi băştinaşi ai oraşului par să îi agreeze pe oaspeţii şi vecinii lor gay pe timpul verii şi nu doar pentru că reprezintă sursa lor de a câştiga o pâine.

În mare, există înţelegere. Pe bune, este remarcabil cum poate exista o astfel de instituţie precum "Provincetown" fără să apară nicăieri *în scris*. Suntem atât de obişnuiţi cu articole de încorporare, cu semne pe uşi, cu ghiduri turistice, cu "broşuri colorate". Provincetwon este o înţelegere care pur şi simplu este popularizată prin viu grai. În fiecare an, băncile din faţa primăriei devin "hala de carne". În fiecare an, partea stângă a Herrinc Cove este gay, partea dreaptă este straight. Desigur, inevitabil, câte o familie straight, fie mai naivă, fie mai sofisticată decât majoritatea, vor merge spre stânga în loc să meargă spre dreapta când ajung la plajă. Primii 50 de metri sau aşa sunt complet pustii, un fel de teritoriul nimănui, fără să poţi zări vreun scaun de salvamar. Dar dacă continui şi mergi, ajungi repede la un strat de treizeci de metri de femei care aruncă cu mingi de fotbal şi se înjură reciproc. Poate că ar fi trebuit să o iei în sens opus? Nu? Dacă nu, atunci atunci ajungi să realizezi ceea ce un tată straight luat prin surprindere, când roşeşte de revelaţie, când îşi aduce aminte cum tatăl *lui* l-a bătut pentru că avea un profesor gay, când îşi aduce aminte împotriva voinţei sale de acea nopate din tabără despre care n-a vorbit niciodată, cu atât de mulţi ani în urmă... ajungi să realizezi ceea ce un tată straight luat prin surprindere ar vedea ca fiind kilometri întregi de homosexuali mai mult sau mai puţin ridicoli care se zbenguie pe casetele cu "*No, No, Nanette.*"

- Poate că ar trebui să mergem în direcţia opusă, iubito, nu văd salvamari aici care să îi păzească pe copii.

Un mod popular de a petrece timpul în Provincetown, atât pentru gay cât şi pentru straight, este de a te uita la oamenii care trec pe stradă şi a încerca să le ghiceşi orientarea sexuală. Cred că jucătorii gay sunt mai buni la acest joc decât majoritatea celor straight. *Oricine* se prinde de oamenii care arată stereotipic cu probabilitate destul de mare să aibă dreptate. Dar oamenii straight ratează o serie de semne mai puţin evidente pe care cei gay le recunosc la fel de uşor ca pe monedele de 1 dolar. Şi mai sunt şi acei oameni despre care chiar nu poţi să ghiceşti că sunt gay. Decât dacă îi vezi dansând la vreun bar gay, desigur.

Adevărul este că această excursie cu Eric la Provincetown nu a fost prima mea excursie acolo. Deci, înainte să vă spun pe cine am întâlnit în această excursie, presupun că ar trebui să mă întorc în timp şi să vă spun pe cine am întâlnit în excursia precedentă, cu câteva săptămâni înainte. Prima dată când am mers acolo, singur, nu am cunoscut pe nimeni.

Nu am cunoscut pe nimeni deoarece puştiul de la Sporters care mi-a dat indicaţiile spre Provincetown mi-a spus doar că Herring Cove este plaja gay. Nu mai fusesem niciodată pe o plajă gay şi nu ştiam la ce să mă aştept. Am urmat indicatoarele spre Herring Cove, mi-am plătit locul de parcare cu un dolar şi am mers pe plajă. În mod natural, gravitam spre salvamari, care arătau oricum numai gay nu şi păreau cu atât mai atrăgători din cauza asta, şi deşi am mers foarte mult şi am văzut o grămadă de salvamari pe toată plaja, care nu se mai termină, nu am văzut nimic în mod deosebit gay. Am văzut nişte

puşti fără fete, nişte bărbaţi care stăteau unul lângă celălalt pe pătură pe care mi-ar fi făcut plăcere să îi cunosc. Dar nu poţi pur şi simplu să mergi la doi tipi pe plajă şi să te prezinţi! Când am rămas fără salvamari pe lângă care să trec, am mai mers puţin până am rămas şi fără oameni cu totul. Există o limită pentru cât de departe sunt dispuşi oamenii să meargă pentru o bucată de plajă numai pentru ei şi aparent atinsesem acea limită. M-am întors şi am mers înapoi. Ce naiba. Am stat lângă salvamarul meu preferat şi mi-am petrecut după masa pe plajă, dormind, citind o ediţie boţită şi udată a ziarului Business Week şi mergând din când să mai înot.

Nu venisem în Provincetown ca să mă distrez, oricum. Aveam puţină febră când am plecat în dimineaţa aceea; până să ajung în Cambridge în seara aia, temperatura mea ajunsese la 38,8. Mă simţisem cosmic din nou, pentru prima dată după multă vreme, şi vroiam o schimbare de peisaj. Oh, lume atât de crudă care ai plănuit asemenea chinuri pentru mine! Et caetera, et caetera. Vedeţi voi, eu mă îndrăgostisem, fusesem prostit - şi apoi părăsit.

Sau aşa mi se părea mie la vremea respectivă. Fusesem cu Eric la una dintre întrunirile sale studenţeşti gay la UB, chiar acolo în Student Union Building. Cu *anunţuri* pentru ea şi tot ce trebuie, şi oamenii straight treceau pe la sala de lectură ca să ajungă în sala de întâlnire etichetată clar LIGA STUDENŢILOR HOMOFILI. Dar părinţii mei erau la mai bine de 300 kilometri depărtare şi eu, după cum spuneam, îmi făceam "coming out"-ul cu furie. Seara aceea am cunoscut foarte mulţi tineri, din care prea mulţi mi-au lăsat impresia de tocilari de bibliotecă care nu puteau să joace baseball mai bine ca mine - oameni de treabă, dar n-aveau nimic în comun cu fanteziile mele.

"Programul" era format din filme de 8 milimetri ale excursiei Ligii Studenţilor Homofili pe plaja Crane; săptămâna următoare urma să fie o doamnă de la clinica de boli venerice care să ne dea avertismente şi sfaturi. După filme, l-am remarcat pe un tip pe terasă care vorbea cu alţii. Când am fost mai aproape să mă uit, am dat de o strângere fermă de mână, un accent sudist şi un zâmbet care era undeva între copilăros şi fermecător. E ceva la accentele sudiste - încete, moi, sigure pe sine - care mă atrage.

El era Freddie şi nu mă mai văzuse acolo înainte. Eu eram eu şi nu prea mai fusesem pe acolo. (Până să îmi dau eu seama, aveam puncte suplimentare pentru că eram nou venit.) El era din Atlanta, unde mergea la Georgia Tech, dar venise aici la şcoala de vară de la Harvard ca să studieze Franceză. Eu nu mai eram student, dar eram cu prietenul meu Eric - îl ştii pe Eric? Fusesem la Yale şi doar stăteam prin zonă pe timp de vară. (Această imagine, m-am gândit eu, ar fi avut mai mult succes decât imaginea cu IBM.) El a vrut să îmi facă cunoştiinţă cu iubitul său, care era la capătul celălalt al terasei.

Iubitul său? Hmpf. Eram novice în lucrurile astea, dar ştiam destul cât să îmi dau seama că iubitul său reprezenta o problemă. Pe de altă parte, aveam impresia că lucrurile astea nu ţin prea mult şi, când l-am întâlnit pe iubitul său, tipul profesorului de istorie pe la treizeci de ani, cel mai în vârstă de la întrunire, ştiam că Freddie cu siguranţă l-ar fi părăsit pentru mine: absolventul tânăr şi atrăgător de la Yale.

(*Iubit* este un cuvânt care mă răscoleşte puţin, dar este singurul disponibil de care ştiu. *Soţ* sau, Doamne fereşte, *soţie*, când vorbeşti de doi bărbaţi, mi se părea că sună mai rău. *Prietenul* este ceea ce prefer eu să folosesc - dar nu implică o relaţie exclusivă, sexuală şi în care de multe ori cuplul locuieşte împreună.)

Nu îmi plăcea că îi stric profesorului aventura, dar eram sigur că el mai avusese destule aventuri şi înainte. Era rândul *meu*. Eric era un prieten bun, dar Freddie era ceea ce aş numi "genul meu". Ştiam

pentru că am simţit ceva când ne-am dat mâna şi a durat destul de mult timp să îmi treacă. Muream să mă culc cu el. Iată varianta gay a lui Brook-din-Tulsa. Iată un tip care ar fi putut să se transfere de la Georgia Tech la o mie de facultăţi din Boston, să împartă apartamentul din Cambridge cu mine şi să îşi impartă viaţa cu mine. Când mă trag înapoi de la influenţa unui corp ca al lui Freddie şi îmi adun gândurile, îmi dau seama că sunt o persoană destul de independentă şi retrasă care nu se pricepe foarte bine să împartă lucruri.

Iubitul său era un tip destul de de treabă, faţă de care îmi dădeam toată silinţa să mă prefac că îl agreez. Eram nou în acest joc, dar nu eram nou în a mă comporta fals, şi m-am prins repede. Nici nu l-am băgat în seamă pe Freddie şi am vorbit şi zâmbit doar către iubitul său. Eram tot numai căldură şi atenţie în timp ce mi-am notat rapid în minte lucrurile de care aveam nevoie: numele lor de familie şi orele la care iubitul lui Freddie trebuia să fie la şcoală. Astfel, m-am gândit eu, aş putea să le găsesc adresa şi eventual să mă întâlnesc accidental cu Freddie pe stradă când iubitul său era la şcoală să predea. Eram pregătit să aştept pe stradă cu zilele, dacă era nevoie.

După cum s-a întâmplat, nu a fost nevoie. Prima la mână, Eric îi ştia pe Freddie şi pe iubitul său, numele şi adresele lor. El mi-a spus că au fost împreună aproape un an. M-a avertizat să nu presupun că dacă iubitul lui Freddie nu mi se păruse *mie* deosebit de arătos, Freddie nu simţea altceva pentru el. Şi părea supărat că m-aş fi gândit măcar să mă amestec în relaţia frumoasă pe care o aveau. Că ar fi fost necinstit pentru amândoi şi egoist pentru mine. Ar fi trebuit pur şi simplu să mă controlez.

Înţelegeam toate astea într-un mod mecanic, analitic. Nimeni nu a încercat vreodată să îmi seducă mie vreun iubit sau iubită, aşa că nu ştiam la propriu ce ar fi însemnat asta pentru iubitul lui Freddie. Mai mult, faptul că Freddie nu era disponibil l-a făcut să mi se pară chiar şi mai atrăgător. Şi, la naiba, eram pregătit să fiu atât de egoist cât trebuia să fiu: *trebuia* să ajung prieten cu Freddie. Fie Eric nu înţelegea tăria nevoii mele, fie mă descuraja din cauza propriului său interes. Da! Eric nu vroia ca mie să îmi placă de Freddie; vroia să îmi placă de Eric. Mi-a luat surprinzător de mult timp să îmi dau seama de asta. Nu prea aveam experienţă în a-mi da seama de sentimentele oamenilor. În cele din urmă, evident, mi-am dat seama că vorbeam la pereţi, aşa că am tăcut şi mi-am păstrat gândurile despre Freddie pentru mine.

Joia următoare, Eric şi cu mine am fost din nou la întâlnire şi Freddie era acolo. Iubitul său plecase la Washington să cerceteze ceva în Arhiva Naţională şi să îşi petreacă weekendul cu amicii. Freddie se întreba dacă nu vroiam să merg la plajă sâmbătă. Cum să nu!

Sâmbăta era frumoasă, iar Freddie în valuri, cu boxerii lui roşii şi corpul bronzat şi strălucitor, chiar *era* Brook-din-Tulsa şi eu eram în al nouălea cer. Spre deosebire de Eric, el era plin de idei şi planuri şi poveşti despre realizările sale. Chiar cu o săptămână înainte apăruse la televizor reprezentând "Tinerii de astăzi". Şi era foarte interesat de lucrurile pe care le studiasem la Yale şi despre ceea ce făceam la IBM. Vroia să îi dau sfaturi cu privire la viitorul lui. Era o relaţie frumoasă şi complementară. Eu aveam mai multă experienţă în lumea pragmatică; el avea mai multă experienţă emoţională şi sexuală. Îi plăceau bărbaţii mai în vârstă şi mai stabili, iar eu la douăzeci şi trei de ani mă calificam. Mie îmi plăceau bărbaţii mai tineri care îmi aminteau de cei pe care îi idolatrizasem în tabără, în liceu, în facultate. Chiar era chimie între noi.

Am făcut sex incredibil în noaptea aceea. Sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. El a spus că încă nu văzusem nimic - că nu se simţea prea bine şi nu vroia să facă prea multe. Ah. Stai să vezi data viitoare, a spus.

Apropo de data viitoare, ce zici de mâine noapte?

Freddie nu era sigur cu privire la duminică noaptea, deoarece probabil că s-ar fi întors iubitul său. A spus că mă va suna să mă anunţe. Freddie mi-a zis că nu prea o făcea cu alţi oameni, dar că ştia că iubitul său va înţelege. Freddie vroia doar să o facă cu mine şi era foarte fericit că vroiam să fim prieteni.

Duminică probabil că a fost prea ocupat ca să mă sune.

Luni am început să mă simt puţin trist.

Când s-a făcut marţi şi eu nu auzisem nimic de la Freddie, l-am sunat. A răspuns iubitul său. Mi-a zis că Freddie nu se simte bine. Avea febră şi îi apăruse ceva în jurul gurii. Când s-ar fi trezit Freddie, i-ar fi transmis mesajul. (Oare chiar i l-ar fi transmis? Mă întrebam.)

Nu m-a sunat înapoi. Ce, era în coma? Cum putea să *îmi facă* aşa ceva? *Ştiam* că mă place. Eram sigur că ştie cât de important este pentru mine. Şi acum era de parcă uitase că exist.

Marţi am decis să nu mai aştept lângă telefon. M-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre Provincetown, dând cu pumnul în butoanele casetofonului de fiecare dată când venea la radio vreo melodie mai veselă, simţindu-mă mai cosmic ca niciodată, şi chiar mai luat prin surprindere de asta din cauza lipsei de experienţă recentă. Puteţi colora pagina asta în negru. Negru pe negru, odihnitor pentru ochi.

Până marţi seara, mă simţeam puţin ameţit şi gingiile mele se simţeau de parcă mi s-ar fi plimbat măselele de minte prin gură. Dar tot nu eram atât de ameţit încât să nu mă opresc pe la Boston University în drum spre casă dinspre plaja gay pe care n-o găsisem, ca să văd dacă Freddie se deranjase - ultimul lucru pe care l-ar fi putut face, chiar şi acompaniat de iubitul său - să vină la întrunire. Mi-am pus ameţeala pe seama zilei petrecute în soare şi a condusului. În ceea ce priveşte măselele mele de minte, ocazional îmi făceau probleme. În principal, mă gândeam la ce o să îi spun lui Freddie când o să îl văd la întâlnire.

Nu era acolo, nu fusese acolo şi, conform cuiva care îl cunoştea, el şi iubitul său plecaseră la Washington pentru încă un weekend lung. Fără măcar să mă sune ca să îmi spună la revedere!

Vineri am stat în pat cu temperatură şi ceea ce era fie o gură plină de măsele de minte, fie vreun virus pe care îl avea Freedie. Probabil că l-am luat de la el. (Microbi! Vedeţi? Ştiam eu!) Din punct de vedere cosmic, era genial. Nu numai că se greşise faţă de mine, dar acum eram răpus de durere şi de vreun virus misterios care fără îndoială că m-ar fi ucis înainte ca Freddie să se deranjeze să îmi returneze apelul şi să îmi spună ce aveam.

Luni după masă ştiam că Freddie trebuie să se fi întors pentru că el nu era genul care să rateze cursuri, şi tot nu mă sunase. Cum era posibil? Spunându-i orgoliului meu rănit că sun din motive medicale şi nu emoţionale - supa de pui avea gust de sârmă ghimpată la mine în gură - l-am sunat pe Freddie în seara aia să îl întreb ce boală ciudată îmi dăduse şi cum să o vindec. De data asta l-am prins la telefon.

- Oh, salut!

El şi-a cerut scuze că nu m-a sunat duminică sau după ce îl sunasem eu marţi; dar se simţise foarte rău şi apoi nu răspundea nimeni la mine marţi şi apoi ei au plecat la Washington. Eu ce mai făceam? Oh, nu! Îi părea foarte rău că luasem virusul lui. Trebuia doar să beau lichide şi să iau nişte aspirină. Lui îi trecuse după o săptămână. Probabil până joi aveam să mă simt bine, dar îi părea foarte rău că mă simt rău.

Asta-i tot. Nicio brânză. Încercase să mă sune când s-a simţit mai bine, dar eu eram plecat. Desigur, mă plăcea. Desigur, vroia să ne întâlnim. Dar eu am început să înţeleg că el chiar îl iubea pe iubitului lui şi că eu eram doar un alt prieten de care era bucuros că îl întâlnise. Poate chiar foarte bucuros

- dar ce naiba, să privim lucrurile în perspectivă.

Încă îmi părea rău că nu eram cel mai important din viaţa lui Freddie, dar mă simţeam mai bine. Cel puţin aveam să fim prieteni buni. Cel puţin virusul mai avea să îşi facă de cap doar vreo două zile.

Exact la timp, virusul a dispărut. Freddie m-a sunat să vadă dacă mă simt mai bine şi m-a invitat la ei pentru o cină gătită. În seara aceea l-am cunoscut cu adevărat pe iubitul lui Freddie, Cap. Cap ştia destule despre relaţii ca să îşi dea seama că nu are nici un sens să îl ţină încuiat pe Freddie şi că era OK dacă el vroia să îşi mai facă de cap, după cum zicea. Am încetat să mă prefac că îl agreez şi am început chiar să îl agreez.

Freddie a fost primul tip gay de care m-am "îndrăgostit" şi am trecut prin asta fără să fiu nicidecum pregătit. Ştiam să mă apăr de multe lucruri, dar eram nou la a încerca să formez relaţii. Mai iubisem bărbaţi straight înainte, dar nu mă aşteptam ca ei să mă iubească înapoi şi nu fusesem rănit atunci când ei nu mă iubeau. Eram pur şi simplu Ricky Nelson la şaisprezece ani, îndrăgostit pentru prima dată în *Ozzie and Harriet*.

Eric şi cu mine am fost în Provincetown, şi de data asta am fost tras de mânecă spre stânga cum mergeam pe plajă.

Mă obişnuisem cu senzaţia de a întoarce capetele când mergeam prin bar. Mă rog, ca să fiu sincer, chiar savuram creşterea orgoliului. Chiar dacă nu era nimeni care să mă intereseze la bar, tot merita să conduc până acolo doar ca să îmi reafirm "puterea". După ce trăisem atât de mulţi ani în umbra unor colegi de tabără şi de facultate atât de carismatici, privirile pe care le primeam atunci când treceam pe la bar erau ca nişte impulsuri electrice care îmi încărcau bateriile orgoliului. Puteam chiar să îmi permit să îmi ataşez cablurile la câte un orgoliu despre care nu eram sigur că operează la aceeaşi tensiune ca să văd dacă porneşte ceva, pentru că dacă eşuam, bateria mea încă ar fi avut destulă sarcină ca să îmi pornească iar motorul de mers la bar în timp ce îmi reveneam.

Când am descoperit plaja gay a fost ca şi cum aş fi descoperit fire de înaltă tensiune. Cablajul de la Sporters este o sursă de curent bună, dar cel de la Herring Cove este mult mai puternic, direct proporţional cu gradul în care corpul meu este mai atrăgător decât chipul meu. (Ce metafore poetice, nu?) Am un chip care e la limită. Dacă sunt fericit şi zâmbesc şi radiez şi sunt bronzat şi odihnit şi nu am coşuri şi părul meu se întâmplă să fie la momentul potrivit între două spălări, nici prea pufos şi nici prea gras, atunci sunt mulţumit de cum arăt. Dacă nu mă gândesc la asta. Dacă încep să mă gândesc la asta şi să mă uit în oglindă, atunci devin complexat şi zâmbetul şi radierea dispar şi devin şi mai complexat şi aş putea la fel de bine să plec acasă.

Corpul meu, pe de altă parte, este mult mai de încredere. Presupun că ar trebui să mulţumesc tuturor sporturilor din liceu şi în general norocului pe care l-am avut cu structura osoasă. Nu merg la sală să ridic greutăţi. Avem o înţelegere: eu nu încerc să îl schimb sau să îl alungesc sau să îl stresez prea mult; el arată bine când îmi dau hainele jos. Puţin scund în comparaţie cu o parte din prietenii mei, dar bine proporţionat şi bine definit. Este genul de corp pe care l-ar avea un tenisman în tricou polo.

Eric stătea doar pe prosopul lui de plajă brand-uit cu Budweiser şi absorbea soarele de august. Eu mă plimbam pe plajă, înotam mult, descopeream prieteni pe care îi întâlnisem la Sporters şi îi cunoşteam pe prietenii lor. Când am ajuns, plaja era lată de poate patruzeci de metri, între oceanul întins şi culmea de nisip care ascundea dunele de nisip din spate. Oamenii stăteau împrăştiaţi. Dar pe măsură ce se apropia

fluxul toată lumea devenea din ce în ce mai prietenoasă, unii mai sparţi de la fumat, alţii mai beţi, și oceanul lua din panglica noastră de plajă, lăsându-ne în cele din urmă cu în jur de cinci metri între apă și culme. Poate că asta împingea unele cupluri să se retragă între dune; dar Eric mi-a spus că cel mai probabil vroiau nişte intimitate în timp ce o făceau. Oh.

Barul "la modă" în vara aceea era Piggy's, pe Shank Painter Road. Era deosebit de frumos pentru că mergeau şi localnicii acolo, unii straight, alţii gay, și era o atmosferă portugheză primitoare. Mă rog, bănuiesc că portugheză; cel mai aproape de Portugalia cât am ajuns a fost în Tossa. Dar indiferent ce era, părea autentic şi comfortabil, nu făcut doar de efect. Piggy's părea să fi fost mai degrabă descoperit decât promovat. Nu recunoşteai prea multe din melodiile pe care le puneau (o schimbare plăcută în sine), dar te făceau să vrei să dansezi şi să intri în ritmul locului.

Majoritatea verii refuzasem să dansez când eram la un bar sau la o petrecere sau chiar la un bal organizat de gay. Cowboy-ii nu dansează. Cum să danseze bărbaţii cu alţi bărbaţi? (Statul Massachusetts nu permitea oamenilor de acelaşi sex să se atingă între ei când dansează - toleranţa avea limitele ei.)

Pe măsură ce trecea timpul, mi-am dat seama că era destul de ridicol să stau pe marginea unui ring şi să mă bâţâi în sus şi în jos pe ritmul muzicii, vrând să dansez, dar temându-mă ca nu cumva să mă facă mai puţin bărbat. Dacă dansezi pur şi simplu ca un bărbat, te poţi bucura de avantajele ambelor variante. Ştiţi, există o limită despre cât de superior trebuie să te simţi faţă de toţi ceilalţi. Adică, la urma urmei, *eram* gay. Adică, se înţelege că durează o vreme să te obişnuieşti cu lucrurile, să îţi mai scazi inhibiţiile, să te obişnuieşti cu noua ta viaţă. Dar doar n-o să îţi petreci toată viaţa spunând că tocmai ai recunoscut cu o lună în urmă. Aşa că bea o bere, relaxează-te și simte-te bine. Oamenii n-ar fi dansat de când există civilizaţia dacă nu era ceva bun sau plăcut în legătură cu asta. Până prin august în cel de-al douăzeci şi treilea an al vieţii mele am început în cele din urmă să mă bucur de dans, puţin.

Piggy's era plin de oameni frumoşi în noaptea aia. Erau vizitatori peste weekend din Boston şi New York şi oameni care stăteau acolo peste vară, mare parte dintre ei chelneri sau şoferi de autobuz, care veniseră la Piggy's când scăpau de la muncă în jur de ora unsprezece.

Cine e tipul ăla înalt şi blond, Golden Boy, de acolo de la bar? Era înconjurat de alţi oameni. De obicei, când mă apropii de o potenţială fantezie, mă loveşte realitatea. Dar nu de data asta. Era posibil ca cineva care arata atât de bine să fie gay? Era măcar pe bune? Ce n-aş da să am 1,95 şi să fiu blond cu o faţă perefctă de Ryan O'Neal şi aceeaşi siguranţă de sine? *Ăla* era un tip care avea lumea la picioarele sale.

Eric mi-a spus că era Mike York, care era în ultimul an de facultate şi era şeful de promoţie, dacă îşi aducea bine aminte. Fără îndoială! Oh, ce îi invidiez pe oamenii care reuşesc înainte să înceapă. Îmi iau de bun norocul propriu şi îi invidiez pe cei care au mai mult noroc ca mine. Dădusem de John Tunney-John Lindsay-John Kennedy, la douăzeci şi unu de ani.

Eric a reuşit să îmi facă cunoştiinţă cu el mai târziu în seara aceea, dar Golden Boy nu prea îmi acorda atenţie. Tocmai urma să plece cu altcineva. Salut, ce mai *faci*? m-a întrebat ca un politician, uitându-se la creştetul capului meu şaten şi apoi mişcându-se către alţi votanţi. Wow.

Mi-am petrecut restul serii gândindu-mă la Golden Boy, dorindu-mi să pot, ca şi el, să arăt cu degetul către oricine îmi doream, să îmi arăt zâmbetul perfect şi să plec cu cucerirea mea instantanee către Wyoming sau Portuguese Y.

L-am bătut la cap pe Eric să îmi spună cine erau ceilalţi - mai ales oamenii pe care îi văzusem că

vorbeau cu Golden Boy. Dacă puteam să mă împrietenesc cu prietenii lui, poate că îmi puteam face loc în cercul lui. Cel mai chipeş dintre pretenii lui Golden Boy, într-un mod destul de obiectiv - frumos, foarte frumos, dar nu sexi şi nu blond - era Chris. Alt accent sudist - Montgomery, Alabama - şi foarte amabil. Nici el n-a stat mult. Cineva l-a luat la dans, iar Eric şi eu ne-am reluat conversaţia. Eric credea că Chris arată mai bine decât Golden Boy. Eric fusese cu Chris când el îşi făcuse "coming out"-ul cu o vară înainte, vara dinaintea mea. Chris e un tip de trebă, a spus Eric - într-un mod puţin meditativ, mi s-a părut mie. A venit aici vara să lucreze ca chelner în Wellfleet la un restaurant sofisticat de calmari. Începe Facultatea de Economie la Harvard în câteva săptămâni.

Da, ok, dar spune-mi despre Golden Boy, ce naiba. Cine vrea Facultatea de Economie de la Harvard? Golden Boy tocmai termină *colegiul*. Ştii ce îmi face mie cuvântul "*colegiu*"?

A doua zi l-am văzut pe Golden Boy pe plajă, evident, înconjurat. Am trecut pe lângă cercul lui de câteva ori; nimeni nu m-a observat. Din nou. Nimeni nu m-a observat. Apoi am mers să înot în larg şi am cronometrat totul astfel încât să ies din apă stropind sănătos şi radiant chiar acolo unde stătea Golden Boy la soare. Ştiţi cum ieşi din mare, întâi nu poţi să îţi găseşti echilibrul după mişcarea valurilor, ochii închişi strâns în vreme ce te freci pe faţă de apa sărată - aparent împiedicându-te în sus pe plajă fără să vezi cu adevărat încotro te îndrepţi. Nu te gândeşti ce impresie faci sau unde mergi, încerci doar să îşi scoţi apa din urechi şi părul din ochi - şi ştii foarte bine că arăţi mai sexi ca niciodată, poate din cauză că ştii că pare că nu încerci să arăţi sexi. Fără să fiu atent încotro mă îndrept, primii oameni care mi-au ieşit "întâmplător" în cale când ochii mei au fost într-un final dispuşi să stea deschişi erau Golden Boy şi grupul lui. "Salut, cum merge?" am întrebat eu nonşalant, mimând puţină surprindere, aşa cum faci atunci când tocmai ai ieşit din apă şi ţi-ai regăsit întâmplător echilibrul lângă cineva pe care îl recunoşti. "Mike, parcă, nu?" am întrebat eu de parcă încercam să îmi amintesc numele cuiva pe care îl mai întâlnisem odată şi care îmi făcuse vag o impresie.

Aparent şi băieţii gen Golden Boy au orgolii. El a zâmbit la faptul că a fost recunoscut. Înainte să fiu răpus de un "Nu-mi amintesc numele tău", am spus "John. Te-am întâlnit cu Eric noaptea trecută la Piggy's." "Desigur, îmi aduc aminte", a minţit şeful de promoţie.

Învăţasem destule despre joc în acele trei luni de când recunoscusem că sunt gay încât să nu forţez nota mai departe. Dacă m-aş fi arătat mai mult decât vag interesat, şansele mele, mici cum erau, ar fi fost spulberate. Totuşi, dacă arătam ca şi cum aş fi putut să trăiesc şi fără să-l mai văd vreodată pe Golden Boy, aş fi reieşit din mulţime. Aş fi putut fi observat. Nu am căutat vreun loc la ei pe pătură. Pur şi simplu mi-am reluat împiedicarea udă în direcţia păturii mele, cu inima bătându-mi să-mi iasă din piept, ca să vorbesc cu Eric despre această nouă întâmplare.

Lui Eric nu îi plăcea weekend-ul. Trebuia să fie weekend-ul *nostru*, dar eu nu mă puteam controla. Eram imatur; el era morocănos. M-am gândit să mai stăm o zi, dar Eric a spus că trebuie să se întoarcă în Boston aşa că am plecat. Ştiam că o să mă întorc în weekend-ul următor, ultimul weekend din august.

Capitolul 11

Vara anului '42 aproape se terminase pentru mine, dacă îmi permiteţi să fiu sentimental. Fusese o vară incredibil de entuziastă şi plină de întâmplări. Chiar şi săptămâna când îmi reveneam după Freddie a fost o săptămâmă bună, acum că mă uit în urmă, pentru că era atât de umană.

Cea mai mare parte din timp, când eram mic, credeam că fusesem cumva născut fără sentimente. Adică m-am gândit conştient la asta în liceu, întrebându-mă dacă era vreun fel de fenomen psihologic, sau dacă cumva avea vreo legătură cu Marele Meu Secret, sau ce altceva ar fi putut fi. Când mama tatălui meu a murit de cancer la plămâni, eu aveam nouă ani. Fusese mereu bună cu mine, o femeie extraordinară, dar faptul că trebuia să o vizitez pe patul de moarte a fost ceva ce îmi fusese impus şi ceva ce uram să fac. Am încercat să simt empatie, dar mă simţeam forţat. După ce a murit, părinţii mei au plâns, cu întreruperi, zile întregi. Nu îl văzusem niciodată până atunci pe tata plângând. Ştiam că trebuie să îmi pară rău, dar nu simţeam asta. La înmormântare mă simţeam foarte stingher din cauza furnicăturilor de la costumul de lână pe care am fost forţat să îl pun pe mine.

În acelaşi an profesoara mea de şcoală generală trebuia să lipsească toată primăvara din cauza a aceea ce ea spunea că este o operaţie de apendicită, dar care în realitate se pare că era ceva mult mai grav. De la nouă la două, zi de zi, ea îmi sprijinise poziţia de cel mai cuminte băieţel din clasă. Era genul de profesoară care îşi iubea foarte sincer elevii. Dar în vreme ce noi îi desenam vederi cu urări de însănătoşire grabnică, mie de fapt îmi părea rău pentru mine: toată munca pe care am depus-o ca să obţin cele mai bune note din clasă era acum în pericol, cu o nouă profesoară suplinitoare care s-ar putea să nu ţină cont de toată cuminţenia mea din lunile de dinainte ca ea să preia clasa.

Categoric nu îmi uram mama sau tatăl, dar nici nu puteam să simt pentru ei vreo iubire foarte mare. Eram curios de neutru, fără sentimente. Cât despre Goliat, ar fi putut la fel de bine să se arunce într-un lac. Şi Sam? Sam avea părul creţ, iar când ni s-a furat căţelul eu am fost singurul din familie care trebuie să se *prefacă* că îi pare rău.

Nu vedeam nimic aşa de special la Mona Lisa. Poezia mă lăsa complet gol, plictisit. Nu reacţionam la melodiile romantice care ar fi trebuit să mă întristeze. Avem sentimente pentru un lucru şi numai unul: eu însumi. Mă simţeam vinovat pentru asta, dacă luăm în considerare faptul că trebuia să fiu aşa de cuminte. După cum am spus în primul capitol, mă făcea să mă simt fals. De asemenea mă făcea să mă simt "diferit".

Pe măsură ce am crescut, păream să dezvolt nişte sentimente, dacă nu chiar pe toate. Noul nostru câine era mult mai drăgălaş decât fusese Sam, în opinia mea, şi, când a trebuit să îl eutanasiem în cele din urmă, chiar mi-a părut sincer rău pentru asta. Eram la Yale deja. Dar Mona Lisa şi melodiile romantice tot mă lăsau rece, analitic de rece, pragmatic de egoist, chiar şi la Yale. Pe măsură ce am intrat în adolescenţă, pur şi simplu am încetat să îmi mai fac probleme cu privire la lipsa mea de sentimente. Am învăţat ce înseamnă cuvântul "ipocrizie" şi m-am întrebat dacă eu eram singurul care se prefăcea că apreciază Mona Lisa. Am văzut un film despre un soldat al cărui camarad fusese omorât în tranşeea de lângă el şi cum că acel soldat s-a *bucurat* când s-a întâmplat. Se ura atât de tare că s-a bucurat încât i-au paralizat picioarele, psihosomatic, până când un doctor i-a spus ani mai târziu că este *natural* să se bucure - nu se bucura că amicul său fusese lovit, ci că nu fusese el. Când soldatul a auzit asta, şi-a redobândit

controlul asupra picioarelor. Este *natural* să fii egoist. Una peste alta, m-am decis eu, probabil că aveam mai puţine sentimente decât majoritatea oamenilor, dar asta era ultima mea grijă. Era mult mai uşor să te prefaci că îţi place Mona Lisa decât să te prefaci că îţi place Hilda Goldbaum, vă zic eu.

Acum îmi trăisem vara lui '42. Acum, cu inima frântă de Freddie, devenise evident că aveam sentimente ca oricine altcineva. Aşa trist cum a fost, era o uşurare să ştiu că acele melodii fuseseră scrise şi pentru mine. Nu mai eram lăsat pe dinafara curentului de experienţe comune, nu mai eram bărbatul superfluu.

Îmi făcusem de cap ca un idiot vara aceea, petrecând practic fiecare noapte în bar sau de altfel la întrunirea studenţilor homofili şi apoi la bar şi făcând sex cu o grămadă de oameni.

Dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit vara aceea, Eric şi Freddie şi Golden Boy au fost singurii trei pe care aveam să mi-i amintesc de acum încolo. Totuşi Eric niciodată *n-a făcut* totul şi nu m-a putut menţine interesat, chiar dacă era un tip foarte de treabă; Freddie îl iubea pe Cap; şi Golden Boy, mă rog, Golden Boy avea să îmi dea o temă de gândire pentru toamnă. În curând aveam să mă întorc la muncă, să fac un studiu de fezabilitate pentru un proiect guvernamental pe care IBM ar fi putut să sfârşească prin a-l executa. Dar eu ştiam că nu aş fi avut acelaşi tip de săptămâni de muncă cu câte 80 de ore la serviciu gândindu-mă la absolut nimic altceva, pe care le trăisem imediat după ce terminasem Yale, cel puţin nu imediat. Eram determinat să recuperez viaţa pe care o ratasem. Şi trebuia să mă împac cu întrebări precum: La cine aveam să mă întorc acasă când aveam cincizeci de ani sau chiar treizeci şi nu mai eram în vârful piramidei sociale a lumii gay? De fapt, la cine aveam să mă întorc acasă a doua zi? Vroiam să mă întorc acasă la cineva sau să aduc pe cineva nou acasă în fiecare noapte?

Învăţam că am nişte caracteristici de bază care m-ar fi împiedicat oarecum să am relaţii de lungă durată. Genul de bărbat care mă atrăgea sexual, credeam eu, nu era genul de bărbat pe care l-aş fi putut ţine lângă mine ca iubit. El ar fi fost tot ceea ce am vrut eu să fiu când creşteam: cool şi idiot, în principiu. Un şofer de camion tânăr, idiot şi vulgar cu un corp ferm, fin, tare ca piatra, dar nu grotesc de musculos, ale cărui singure hobby-uri erau să fumeze, să asculte rock şi să îi lase oameni să se bucure de corpul său. Prea idiot ca să aibă ceva de zis; prea cool ca să se entuziasmeze decât eventual cu un ocazional "Wow, frate, eşti pregătit pentru asta?" în timp ce fuma; şi prea vulgar ca să pot să ies cu el în societate. Bun de fantezii, într-un mod masochist. Deşi din nou mi se pare greu să scriu despre asta, presupun că o parte din mine vroia pe cineva care să mă poată pune la podea, să mă domine, să mă urască pentru că sunt aşa de conformist şi cuminte şi să mă ia peste picior pentru că sunt pe dinafară - chiar să îmi facă şi lucrurile de nemenţionat.

Clar, ar fi fost greu să pot forma o relaţie de lungă durată cu un tip cool şi vulgar despre care îmi doream să mă umilească.

Toate astea s-ar potrivi în capitolul din psihanaliză numit "ura de sine homosexuală". Deşi eu nu cred că se potrivesc întocmai. Sunt convins că aceste sentimente nu sunt cu nici un chip exclusiv gay. Şi *ştiu* că nu mă urăsc cu adevărat. Dacă sunt convins, şi este evident că sunt, că sunt cea mai bună chestie care s-a întâmplat de la circuitele integrate încoace, credeţi că are vreo noimă să vină cineva, să se uite la fişa mea şi să zică: "Mă rog, nu, îmi pare rău să îţi spun că de fapt, nu eşti aşa de mulţumit de tine pe cât se pare că te-ai convins tu că eşti. De fapt, te urăşti - atât de mult încât nu poţi recunoaşte. Pentru patruzeci şi cinci de dolari pe oră, pentru tot restul vieţii tale, o să încerc bucuros să te ajut să recunoşti

asta. Poate că dacă te aducem în acel punct, poate chiar putem să ajungem la rădăcina fericirii tale inconștiente și să îți construim o altă fericire, adevărată."

Și pe de altă parte, mai există o latură a mea, probabil cea preponderentă. Sunt agresiv, egoist, competitiv și dominant și îmi ţin partenerul ţintuit într-o mişcare de lupte, cu un braţ în jurul taliei ca să nu se poate smuci și sperând sincer să o facă ca să pot să ma bag în el și să îmi simt muşchii strângându-se și încordându-se, deţinând controlul complet asupra lui, și apoi în final, transpirând, gâfâind, să termin.

Deci, vedeţi, funcţionează în ambele sensuri la mine, cum cred că de fapt funcționează la majoritatea oamenilor, straight sau gay.

Dincolo de faptul că mulţi dintre oamenii care mă excitau nu erau genul de oameni cu care aş fi vrut să împart un cămin, mai e și problema că rolurile, în pat sau în afara lui, sunt stabilite mai uşor între un bărbat dominant și o femeie supusă decât între doi bărbaţi, deşi probabil că asta se va schimba odată cu emanciparea femeilor. (Deşi mă simt foate incomod cu privire la femei atunci când vorbim despre sex, la un nivel raţional, desigur, sunt complet de acord cu ele. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei este o femeie straight. Gloria Steinem este eroina mea.)

Și totuși se părea că mai am un obstacol care stătea în calea formării unei relaţii amoroase. Păream să fiu condiţionat să mă îndrăgostesc de genul de bărbat care nu s-ar îndrăgosti de mine. Eram excitat atâta timp cât celălalt era, dintr-un motiv sau altul, inaccesibil; dar de îndată ce și-ar fi arătat afecţiunea pentru mine sau - Doamne fereşte! - avea nevoie de mine mai mult decât aveam eu de el, știam că de fapt el nu era nici Brian, nici Tommy, nici Hank. Mi-am dat seama că asta era parţial sindromul universal de inaccesibilitate și parţial sindromul numit anticiparea-este-mai-bună-decât-satisfacerea. Totuși părea să fie mai adânc de atât.

Asta a făcut ca sexul cu adevărat satisfăcător, în care să te pierzi complet, să fie foarte greu de găsit, după cum probabil că vă imaginaţi. Este la fel cu a spune "Eu nu *vreau* să fac sex. Cowboy-ii *nu* se sărută, cowboy-ii se bat cu pumnii." Totuși corpul meu vrea să facă sex; el vrea să fie atins și gâdilat și mângâiat și îmbrăţişat și masat și încălzit. Și nu am de gând să mă bat, pentru că durerea doare. În fantezii poate că nu; în fantezii e OK. Dar nu îmi oferă nici o satisfacţie în realitate. Doare. Am verificat.

Aceasta fiind situaţia, pur și simplu rânjesc la ideea de a face sex superb noapte de noapte cu același bărbat. Desigur, mi-ar plăcea să se întâmple, și mi-ar face plăcere să mai dobor o parte din aceste obstacole, dacă ele ar începe să cadă în timp (au căzut). Dar ultimul lucru pe care am de gând să îl fac este să le iau prea în serios, să le las să mă facă nefericit, să îmi dedic viaţa către ceea ce pare să fie misiunea imposibilă de a-mi schimba fundamentul sexualităţii. Îmi aduc aminte că am avut o parte dintre aceste sentimente, o parte din aceleași sentimente cu în urmă aproape douăzeci de ani, când aveam doar cinci ani! Acesta sunt *eu*, Mare Arbitru, și am învăţat să mă iubesc. Dacă se va schimba ceva, bine; atunci când se va schimba voi iubi și schimbările.

Oricum, ajunsesem să știu mai multe despre mine după acea vară și am decis destul de categoric că nu era absolut nimic "greșit" la modul în care eram, nimic pentru care să mă simt vinovat. Eram sătul să mă simt vinovat și eram puţin enervat că societatea mă făcuse să mă simt vinovat atâta timp.

Am început în schimb să mă simt indignant. Și am început să mă simt ca și cum aș vrea să schimb lucrurile dacă pot. Mi-am dat seama că erau și alte probleme mai importante în lume decât stigma socială a homosexualităţii, dar asta se întâmpla să fie "cauza" de care eram eu interesat.

Totuşi ce aş fi putut face fără să îmi întristez părinţii? Dacă m-ar fi văzut la televizor protestând pentru drepturile homosexualilor? Mulţi copii gay fie nu au părinţi, fie îi urăsc. Eu îi am şi îi iubesc. Mama mea ar înţelege, cred, dacă i-aş spune. Şi tatăl meu ar înţelege; doar că i-ar veni mult mai greu. Bărbaţii găsesc homosexualitatea masculină mai greu de acceptat decât femeile. Este mult mai ameninţătoare; ei au fost educaţi să o considere respingătoare. Nu există nici o îndoială cum că tatăl meu ar simţi că nu a proiectat imaginea corectă cu care eu să mă identific. Prostii. Uitaţi-vă la Goliat. Un munte de om mai normal şi mai heterosexual de atât nu aveţi cum să găsiţi. Totuşi, cum aş putea să mă aştept ca tatăl meu să gândescă obiectiv cu privire la asta?

Cât despre toţi angajatorii care ar refuza cu regret CV-ul meu dacă ar fi un fapt public cunoscut că sunt gay, ca şi în cazul CV-ului unui negru sau al unei femei - îi bag undeva. Deja sunt destule opţiuni de carieră între care să poată alege un absolvent de facultate. Puţină discriminare probabil că doar ar mai elimina în mod convenabil din opţiuni. Şeful meu actual ştie că sunt gay, ştie despre carte. Aşa am vrut eu, pentru că acum mă lăfai: le-am spus tuturor prietenilor apropiaţi că sunt gay, le-am spus lui Goliat şi Goliat-nora că sunt gay şi singurii doi oameni faţă de care sunt dispus să îmi păstrez garda sus sunt părinţii mei. Acum o să îmi spuneţi că pe şeful meu nu îl interesează că sunt gay la fel cum nici pe şeful vostru nu îl interesează că sunteţi straight. Asta e o problemă personală. Pe nimeni n-ar trebui să intereseze cu cine te culci.

Exact! Când va veni ziua improbabilă în care nimănui *nu* îi pasă că mă culc cu bărbaţi, într-adevăr, n-o să mai am nimic de zis nimănui.

Simţindu-mă îndreptăţit în acest mod şi simţindu-mă fericit cu privire la întreaga vară, am decis să le zic părinţilor mei totul.

Am mers cu maşina până în Brewster să petrec un weekend cu ei şi mi-am repetat din nou şi din nou discursul pe drum în timp ce conduceam. Evident, ar fi trebuit să verific că nu avem oaspeţi în noaptea aceea sau duminică; ar fi trebuit să fac rost de nişte băutură pentru tata. În principiu, cumva trebuia să îl impresionez cât să îşi ţină gura închisă până când aş fi terminat tot ce aveam de zis. Tata nu este mai puţin nerăbdător ca mine şi, după prima mea propoziţie probabil că m-ar fi întrerupt, ca să îmi zică să trec la subiect. Ei bine, ca să fiu complet înţeles, nu era posibil să explic într-o propoziţie. Aşa că, *te rog*, ai încredere în mine şi ascultă-mă:

- Am nişte veşti bune cu care vă veţi obişnui destul de greu, dar vreau foarte mult să împărtăşesc asta cu voi. Cel mai bine luaţi loc...

- Te căsătoreşti!, ar fi zis tata.

- Oh, dragule, *o* cunosc? De ce nu ne-ai spus nimic despre *ea* până acum! ar spune mama.

- *Staţi!* Nu e ceea ce credeţi şi categoric va trebui să vă aşezaţi zece minute şi să mă ascultaţi, până la capăt, până termin. *Vă rog*.

- Bine, dragă - i-ar spune tata mamei - lasă-l să treacă la subiect.

- Dar *tu* ai fost cel care a între...

- Mamă, ascultă. De când mă ştiu am o problemă. Îţi aduci aminte cât de serios şi trist eram mereu când mă întorceam de la şcoală? Ei bine, aveam o problemă personală care m-a deranjat foarte mult timp. Ţi-aş fi spus despre asta, doar că nu era genul de problemă cu care ai fi putut să mă ajuţi şi ştiam că te-ar fi supărat. Partea bună este că vara asta am clarificat lucrurile. Vara asta a fost una foarte

fericită pentru mine şi cred că viitorul va fi foarte fericit şi ştiu că...

- Hai odată, treci la subiect!

- … şi acum că am rezolvat problema, simt că singurul mod în care pot să fiu apropiat de voi este să o împărtăşesc cu voi. Motivul pentru care îmi ia aşa de mult să ajung la subiect este că e foarte complicat şi vă va fi foarte greu să înţelegeţi.

Părinţii mei au amuţit, le trec prin minte cele mai mari temeri pe care le-au avut vreodată pentru fiul lor, posibil luând-o pe aceasta în considerare, dar, mă gândesc eu, probabil că nu. Poate, dar nu cred că şi-ar fi permis să se gândească la astfel de lucruri despre fiul lor. Par îngrijoraţi, empatici, şi şi-ar dori să ajung mai repede la subiect.

- De când am unsprezece ani - mă uit acum în pământ ca să îi (mă) scutesc de ruşinea de a arăta (vedea) şocul lor iniţial şi, poate, repulsia, când o spun - nimic dintre toate astea n-ar veni aşa de greu dacă nu m-aţi iubi atât de mult - am ştiut că îmi plac băieţii şi nu fetele. Vă puteţi imagina că ăsta poate fi un lucru supărător pe care un copil îl poate afla despre el şi sunt sigur că şi voi vă simţiţi supăraţi acum că auziţi de el - acum vorbesc foarte repede, neputând suporta o întrerupere - dar vara asta m-am împăcat cu sine şi sunt foarte fericit.

- Oh, Doamne, spune tata, care cu toată iuţeala sa de caracter, încă a rămas la partea în care mi-au plăcut mereu băieţii şi nu fetele.

- Slavă Domnului, spune mama, plângând, presupunând că ceea ce am vrut să spun prin faptul că m-am împăcat cu sine este că în sfârşit am început să o fac cu fete şi nu cu băieţi şi că am intrat pe făgaşul care trebuie.

- Am uitat ceva în prefaţa mea. Am uitat să spun cum ştiu că ceea ce vă doriţi mai mult decât orice pentru mine este să fiu fericit, nu-i aşa?

- *Desigur*, spune mama, răspunzând unei tehnici de vânzări foarte veche: Fă-o să fie dedicată poziţiei tale. Dă din cap şi zâmbeşte; clientul va da din cap şi va zâmbi.

- Mă rog, ştiu că vom petrece ore întregi vorbind despre asta, aşa că înţelegeţi de ce sunt foarte fericit, dar...

- Oh, Doamne, şopteşte mama când realizează că mie *tot* îmi plac băieţii în loc de fete. Se gândeşte la tot ce ar fi putut face greşit, la cât de nefericit probabil că sunt, la statisticile pe care le-a auzit ea despre leacurile psihiatrice, la ce s-o fi gândind oare tata în tot acest timp.

Tatălui meu îi trece prin faţa ochilor ce i-a făcut lui tatăl său atunci când a auzit că are un profesor gay sau stereotipurile smucite care l-au abordat ocazional în tinereţile sale sau imagini efemere cu perversiuni sexuale de neimaginat pe care şi le scoate imediat din cap, dar care continuă să îi inunde mintea, apoi sărind înapoi la ce ar fi putut greşi, la ce s-o fi gândind oare mama în tot acest timp.

Ştiam că secretul este să continui să vorbesc şi să îi fac să asculte, nu să îi las să gândească.

- Ştiu că trebuie să vorbim mult despre asta, dar dacă tot ceea ce vreţi cu adevărat este ca eu să fiu fericit, atunci ştiu că veţi înţelege şi că veţi fi bucuroşi pentru mine.

Şi probabil că am continua fără îndoială o vreme, eu reamintind multe din poveştile pe care le-am redat aici, numind toţi cetăţenii faimoşi, importanţi şi integri la care mă puteam gândi, de la Alexandru cel Mare, la Leonadro da Vinci, la cei din prezent despre care ştiam că erau gay, astfel că aveau multe imagini cu care să îl identifice pe fiul lor, nu doar stereotipurile efeminate pe care chiar şi oamenii naivi şi integri precum părinţii mei îi recunosc pe stradă şi îi consideră, *a priori*, “jalnici”.

Şi, cred, din cauză că părinţii mei sunt foarte inteligenţi şi iubitori şi deoarece chiar nu *este* nimic ruşinos în asta, ei ar putea treptat să ajungă să mă accepte, mai mult sau mai puţin. Probabil, tata pur şi simplu nu ar vrea să vorbească vreodată despre asta. Mama ar putea chiar să devină entuziastă, în timp, deşi mereu aşteptându-se să văd lumina într-o zi şi să îi puiesc câţiva nepoţi.

Mulţi dintre prietenii mei le-au spus părinţilor lor şi ori au format o înţelegere tacită că este în regulă, dar că nu se vorbeşte despre asta şi că te iubim indiferent ce ai face, ori de altfel au dobândit o acceptare reală, autentică, pe faţă a întregii chestii. Cinste lor.

Din nefericire, am cu atât mai mulţi prieteni care nici nu visează să le zică prietenilor heterosexuali, dar apoi părinţilor lor. Mulţi dintre cei care au făcut-o, acum spun poveşti de groază. Jon Martin (desigur că l-am întâlnit într-un bar după ce am început să ies; totul mi-a fost iertat) mi-a spus că unul dintre colegii noştri de an de la Yale ai căror părinţi au aflat de la altcineva că el este gay (un lucru foarte grozav pentru altcineva să facă, desigur) şi n-au mai vorbit cu el niciodată. Dezmoştenit.

Ştiam că părinţii mei ar reacţiona relativ bine. Probabil chiar aş putea să îi conving să nu îmi trimită un psihanalist de trei ori pe săptămână, deşi probabil că ăsta ar fi primul lor impuls: "Dacă ne-ai fi spus mai devreme! Dar nu contează cât costă, te vom vindeca!"

Şi există mereu şi posibilitatea ca eu să le subestimez înţelegerea, ceea ce ar fi în regulă din partea mea. Categoric în ultima vreme am tot obosit să afişez o mască şi, de fiecare dată schimb subiectul, care acum este adus în discuţie mult mai rar, când mă întreabă cu cine mai ies. Opinia publică se schimbă repede şi ei locuiesc în *New York*, ce naiba. Aşa că poate că ei ştiu destul de bine ce se întâmplă, dar nu le-a păsat să recunoască sau să le fie confirmate suspiciunile. Poate.

Indiferent care dintre scenarii s-ar fi întâmplat, m-am speriat când am ajuns in Brewster. M-am decis că a le spune i-ar fi făcut nefericiţi aproape cu certitudine şi m-am îndoit că intimitatea şi sinceritatea din relaţia noastră ar fi fost o compensaţie suficientă pentru durere. Nici nu mă bucura ideea că ei ar putea, eventual, să nu mă mai privească ca fiind perfect. Cum ar putea? Eram oare pregătit să trăiesc cu faptul că ei nu mă mai vedeau ca fiind perfect? În fiecare săptămână îi sun şi le spun realizările mele, şi ei îşi spun, şi eu aud: "Suntem mândri de băiatul nostru - cel mai cuminte băieţel din lume." De ce să le spulber asta? De ce să îmi spulber mie asta?

Cum aş putea oare să scriu o carte care să le provoace părinţilor mei atâta durere? O scriu pentru că vreau, pentru că, asemeni tuturor, vreau să fac ceva de însemnătate cu viaţa mea, pentru că *vreau* să fiu CMCBDL şi pentru că eu cred că ei ar înţelege.

Foarte profund. Pentru mine, cel puţin. Dar mai aveam încă o săptămână rămasă din vara lui '42 şi, aşa cum se întâmplă lucrurile astea câteodată, cel mai important eveniment al verii n-avea să se întâmple până în ultimul weekend, weekend-ul după cel în care eu şi Eric am fost în Provincetown, când m-am întors singur.

Nu mi se părea chiar aşa de important totul pentru mine. Nici nu îmi amintesc dacă Golden Boy era prin preajmă - cred că era şi cred că am mai strecurat câte un "salut" sau două, mici investiţii în relaţia pe care el nu ştia că eu o construiesc cu el.

Tot ce s-a întâmplat semnificativ în acel weekend este că atunci când Piggy's se închidea şi eu nu găsisem pe nimeni cu care să merg acasă - iar acasă era o cameră de motel extravagantă de 20$ pe care nu vroiam să o irosesc, ca să nu mai vorbesc de lovitura adusă orgoliului meu de a dormi singur sâmbătă

noaptea în Provincetown - când mă îndreptam spre ușă, l-am văzut pe Chris, studentul la facultatea de economie de la Harvard cu care Eric îmi făcuse cunoștiință, unul dintre prietenii lui Golden Boy. Chris stătea lângă ușă și părea puțin beat, puțin deprimat. Nu era chiar genul meu, dar mai bine decât nimic.

- Tu ești Chris, nu-i așa? Prietenul lui Eric?

- Salut, cum merge?

- Binișor - ție?

- Oh, nu prea rău. (Harvard și Yale erau într-o condiție destul de proastă.)

- Uite, eu locuiesc mai încolo pe stradă - vrei să vii cu mine?

- Sigur.

Ar fi frumos să vorbesc romatic despre prima noapte împreună sau despre a doua zi pe plajă. Roberta Flack îmi sfâșie inima atunci când cântă despre "prima dată când ți-am văzut chipul". Când aud cântecul ăla, mi se umezesc ochii imediat și devin cosmic - nu; de fapt cred că o expresie dureroasă autentică îmi străbate chipul. Când aud cântecul ăla, imediat mă gândesc la Chris și îmi apar lacrimi în ochi. Lacrimile nu îmi apar pentru că am văzut soarele răsărind în ochii lui Chris în noaptea aia. Nu l-am văzut. Îmi apar pentru că îmi doresc *să fi* văzut soarele răsărind în ochii lui Chris, pentru că mi-aș dori să fiu genul de persoană căreia i s-ar putea întâmpla astfel de lucruri romantice, pentru că mi-aș fi dorit ca eu și Chris, sau poate eu și oricine altcineva, să putem să reușim să le facem să se întâmple.

Capitolul 12

Chris şi eu ne-am îndrăgostit.

Mă rog, Chris s-a îndrăgostit de mine, iar eu mi-am dat voie să mă îndrăgostesc de el.

În acel ultim weekend din august, chiar înainte să încep să lucrez din nou, Chris şi cu mine am plecat de la Piggy's împreună. A doua zi dimineaţa, mi-a spus că ştie o plajă foarte frumoasă aproape, în Truro. Majoritatea plajelor din est se termină în apă pe de o parte şi parcări asfaltate pe cealaltă parte. Această plajă avea apa, evident, dar, în loc de parcare, plaja se termina într-un perete de nisip de 30 de metri. Peretele era atât de vertical încât puteai să salţi în jos în căderi libere exuberante cu paşi lungi de trei metri, ca pe lună, formând triunghiuri dreptunghice ascuţite pe măsură ce te deplasai: piciorul stâng se înfige la jumătate de metru de margine, cazi în jos doi metri, piciorul drept se alătură ipotenuzei. Săltam în jos, o duzină de paşi până la plaja de dedesubt. De asemenea era foarte plăcut că asta nu era o plajă "gay". Chris era out de mai mult timp decât o făcusem eu, de aproape un an, şi cred că deja îi ajunseseră până peste cap plajele gay.

Eram foarte încântat să mă împrietenesc cu cineva care ar fi fost în Boston toamnă şi pe care nu mi-ar fi fost ruşine să îl prezint lui Hank şi lui Brook. Chris începea Facultatea de Economie la Harvard, ce naiba. Aveam lucruri în comun.

Contractul de muncă al lui Chris se termina în săptămâna care urma să vină, exact când al meu începea. El urma să se mute în Chase Hall la Facultatea de Economie de la Harvard, cam la un kilometru şi jumătate de mers pe jos de la apartametul meu din Cambridge. Foarte convenabil. Am căzut de acord să ne întâlnim în Boston.

S-a întâmplat în cele din urmă să petrecem toate weekend-urile împreună în acea toamnă. Deşi noile mele responsabilităţi de la muncă m-au ţinut ocupat, în general vorbeam la telefon odată pe zi sau chiar de două ori, şi niciodată nu rămâneam la birou mai târziu de şase sau şapte seara sau în weekend, cum făcusem înainte de "coming out".

După câteva săptămâni am ajuns să realizăm că nu "aveam o idilă". Chiar eram "iubiţi". Doi bărbaţi gay care îşi petrec majoritatea timpului împreună şi despre care se presupune că se simt vinovaţi dacă ar face sex cu altcineva se numesc iubiţi. Acesta era, la urma urmei, scopul jocului pe care îl jucasem trei luni de zile. Acesta era rostul mersului la bar în fiecare noapte, în căutare de ceva. Atât la barul gay, dar, de ce nu, acelaşi lucru se întâmplă şi în barurile straight. Despre asta vorbeau toate filmele şi melodiile şi eram pregătit să îmi asum şi eu lucrurile bune. Destul cu cântatul melodiei "Ce fel de prost sunt?". Sosise vremea să am un iubit, mai ales că nu prea mai aveam timp liber să ies în oraş, acum că începusem iar serviciul. După cum vedeţi, sunt foarte pragmatic când vine vorba de lucrurile astea.

Ceea ce vreau să spun este că Chris era iubitul meu pentru că el s-a îndrăgostit de mine; eu eram iubitul lui pentru că îmi plăcea mult de el şi pentru că vroiam să "am un iubit".

Unul dintre motivele pentru care am reuşit să rămânem împreună cât a durat, din septembrie până în aprilie, este că el mă iubea într-un mod tăcut, dar profund. El nu îmi repeta din nou şi din nou că mă iubea, nici nu îmi aducea cadouri, nici orice altceva. Dacă ar fi fost prea vocal sau ar fi încercat să mă facă mai afectiv sau mi-ar fi spus cât de tare îl răneşte cu adevărat atunci când mă uit după alţi bărbaţi, probabil că mi s-ar fi părut respingător.

Nu eram sută la sută compatibili din punct de vedere sexual. Eu nu îmi puteam îndeplini fanteziile de cowboy cu el. A-ţi da viaţă fanteziilor este un gest copilăros şi ruşinos şi, dacă ajungi să îţi fie ruşine, nu poţi să o faci. Aşa că atunci când făceam sex, destul de des la început, îmi închideam ochii şi mă gândeam la fanteziile mele. Compatibilitatea, cred, se măsoară oarecum în abilitatea ca partenerii să termine în acelaşi timp. Ei bine, eu n-am putut niciodată să fac asta cu Chris (sau cu oricine altcineva) deoarece acest tip de sincronizare precisă presupune să fii conştient de celălalt; eu mă concentram prea mult pe fanteziile mele ca să pot să termin. Aşa că simultaneitatea orgasmică a devenit responsabilitatea integrală a partenerului meu. N-ai decât să termini când termin eu, din partea mea n-am nimic împotrivă; doar să nu faci gălăgie sau să te mişti prea mult sau o să îmi pierd şirul gândurilor şi apoi n-o să mai pot *eu* să termin. Şi dacă tot îţi este indiferent, încearcă să nu dai pe mine.

Îmi ceream scuze pentru asta şi Chris înţelegea. Am ajuns să ne cunoaştem foarte bine şi am reuşit să îi spun despre puritanismul şi slăbiciunile şi nesiguranţele mele. Chiar am reuşit să mă forţez să îi descriu o parte din acele fantezii faimoase ale mele în detalii îngrozitoare, aşa jenante cum erau ele. Faptul că i-am spus nu a făcut ca sexul între noi să fie mai bun, dar l-a făcut fără urmă de îndoială cel mai apropiat prieten pe care îl aveam - ce vreau eu să spun este că *nimeni* nu mai ajunsese aşa de departe în capul meu - şi că el era dispus să îmi suporte inhibiţiile şi fixurile.

Unul din lucrurile pe care le-am încercat a fost să punem gem tradiţional de zmeură Smucker, favoritul meu, pe Chris. Ca şi cum ai presăra medicamentele unui copil într-un castron de cereale. În stil Skinner. Mi-a luat câteva luni ca să îmi redobândesc apetitul pentru gem de zmeură Smucker.

Sexul pe care îl făceam nu era suficient de satisfăcător pentru nici unul dintre noi, aşa că am decis, după cum fac uneori iubiţii gay, să mai ieşim şi pe cont propriu şi să o mai facem şi cu alţi oameni din când în când. Două reguli: să spui mereu că ai făcut-o (după aceea) şi niciodată să nu o faci cu cineva care e important pentru amândoi. Faptul că ne spuneam unul altuia despre asta ne asigura că ştim cu adevărat amândoi ce se întâmplă. Să spui după ce ai făcut-o era mult mai puţin dureros: "Chris, am făcut-o cu un idiot uşuratic de la bar, dar n-a însemnat nimic. Mi l-am scos din cap. Tu eşti bărbatul meu." Asta era tot, deşi cred că Chris nu agrea faptul că eu fac sex cu alţi oameni, chiar dacă am căzut de acord împreună. Regula a doua era sensibilă. Nu puteam să facem sex cu prietenii celuilalt, deoarece s-ar fi putut ajunge la lucruri foarte dureroase şi complicate. Dar presupunea o cantitate mare de autocenzură, cu atât mai mult cu cât amândoi aveam prieteni foarte chipeşi. Mă rog, de exemplu Golden Boy.

Golden Boy şi Chris erau prieteni foarte buni. Nu ştiu de ce n-au făcut sex niciodată - relaţia lor pur şi simplu nu s-a dezvoltat în modul acela. Dar ei petreceau atât de mult timp împreună încât mulţi oameni de la bar chiar credeau că sunt împreună.

Am ajuns să îl am destul de des pe Golden Boy prin preajma mea şi am ajuns să ne împrietenim. Făceam adesea lucruri împreună, toţi trei, deşi trei este adesea un număr foarte incomod. În ciuda faptului că nu este vorba de sex, unul dintre noi se simţea mereu lăsat pe dinafară. În primul meu an la Yale mai aveam un coleg de cameră în afară de Roger-cel-cu-şerveţelul-lângă-pat-dimineaţa, dar era atât de lăsat pe dinafară încât am şi uitat să îl menţionez mai devreme. Mă rog, dacă se ajunge să fie aşa cu trei boboci "straight", vă daţi seama că e cu mult mai rău când sunt tot felul de urme de dragoste şi invidie şi gelozie şi toate cele plutind în aer. Chris îşi dorea ca eu şi Golden Boy să fim apropiaţi, dar nu prea apropiaţi. Eu mă simţeam foarte exclus atunci când ei începeau să vorbească despre lucruri pe care le făcuseră împreună înainte ca eu să apar în peisaj. Nu îmi plăcea deloc când oamenii credeau că Golden Boy era iubitul lui

Chris - nu din cauză că îl iubeam aşa de tare pe Chris, ci pentru că îmi jignea mândria şi mă făcea să mă simt şi mai exclus. Şi eram gelos pe relaţia dintre Chris şi Golden Boy.

Zona cercului de prieteni poate să devină o problemă foarte complicată, poate chiar mai complicată în cazul relaţiilor gay decât în cazul celor straight, pentru că doi iubiţi gay se pot simţi atraşi de un al treilea, în timp ce într-un cuplu straight, doar femeia s-ar simţi atrasă de un alt bărbat sau bărbatul s-ar simţi atras de o altă femeie. Cei doi iubiţi ajung să concureze pentru cel de-al treilea. Nu e nevoie să concureze ca să se culce cu el. Dar concurează pentru cel mai mare zâmbet sau pentru cea mai călduroasă strângere de mână la plecare. E vorba de orgolii. Evident, o relaţie gay bazată pe iubire şi nu pe aspectul fizic ar rezista la aceste tensiuni - şi cele mai multe chiar rezistă. Dar tot e vorba de o tensiune.

Nu numai că sunt mai multe combinaţii şi permutări de emoţii în viaţa gay, pentru că oricine se poate simţi atras de oricine, dar, de asemenea, sunt şi mai puţine restricţii impuse de societate care să te ajute să eviţi tentaţia. Nu numai că nu este privită căsătoria între doi bărbaţi ca pe o instituţie sacră de către societate, dar ea este chiar ilegală. Astfel, nu există vreo afirmare legală a unei relaţii, nu există nici o mulţime de binevoitori care să asiste la ceremonie şi nu există copii - fie ei naturali sau adoptaţi - care să cimenteze căsnicia. Deja lumea te consideră în afara codului moral, aşa că nu mai e nevoie să "faci lucrul corect de dragul aparenţelor". Mai mult, faptul că eşti scos în afara codului moral înseamnă că nici nu ai parte de beneficiile disciplinei sale, care să te ajute să îţi ordonezi viaţa şi să te ajute să te descurci cu tentaţiile. Desigur, fiecare om este liber să aibă propriul cod moral şi să îi fie fidel. Dar să îţi creezi propriul cod moral - şi să nu te îndepărtezi de la el - este mai greu decât să te conformezi la normele sociale preexistente şi universale.

Alte probleme pe care le întâmpină gay-ii în a rămâne fideli iubiţilor lor sunt: problema carierei, care începe să apară şi în cuplurile straight odată cu emanciparea femeilor. Cum să rămână doi bărbaţi gay împreună dacă carierele lor intră în conflict geografic? Şi problema dominanţei. Cine o să spele vasele dacă amândoi bărbaţii se întâmplă să fie agresivi şi masculini şi refuză să facă "treburi de femeie", în ciuda faptului că suntem în anul 1955?

Trei este un număr complicat. Şapte este ridicol, dar aveţi răbdare.

Golden Boy era îndrăgostit fără urmă de speranţă de un avocat tânăr pe nume Dennis Moyer. Dennis tocmai terminase Dreptul la Harvard şi lucra la una din firmele grele din Boston, în departamentul de impozitare pentru corporaţii. Am fost surprins când l-am întâlnit pentru prima oară la Sporters. Îl aveam în faţă pe Golden Boy, care ar fi putut avea pe oricine şi-ar fi dorit, şi care alesese un bărbat care nu arăta cu nimic spectaculos şi nu mai avea mult până la treizeci de ani. Ştiu că în viaţă contează mult mai multe decât înfăţişarea, dar în viaţa gay majoritatea oamenilor pe care îi cunoşti, îi cunoşti pe baza înfăţişării lor şi abia apoi ajungi să afli ce au în cap.

Pe măsură ce am ajuns să îi cunosc mai bine pe Dennis şi pe Golden Boy, am început să înţeleg. Dennis pare să fie stabilitatea în persoană. El fumează pipă; vorbeşte încet şi apăsat şi gândeşte mereu înainte să deschidă gura. Este puternic şi masculin. Cineva de încredere. Cineva care să complementeze o personalitate mai puţin stabilă. Dennis este genul bărbatului matur care aduce banii în casă. Lui Golden Boy, am aflat apoi, contrar instinctelor mele şi spre amuzamentul propriu, îi place să aibă grijă de casă.

Am fost uimit să realizez că Golden Boy, care avea lumea la picioarele sale, nu era la fel de fericit pe cât eram eu - eu, cel căruia nici măcar nu îi plăcea să sărute. Golden Boy era foarte chipeş; Golden

Boy nu avea fixuri în pat; Golden Boy era şef de promoţie; şi Goden Boy era în abisul deprimării când venea vorba de Dennis Moyer.

Dacă asta sună puţin melodramatic, cred că aşa şi-ar fi dorit şi Golden Boy. Cred că seamănă puţin cu mine la modul în care se bucură de depresia lui cosmică. El este un romantic şi era determinat ca relaţia sa admirabilă cu Dennis să fie cea mai tristă poveste de dragoste din lume.

De fiecare dată când eu şi Chris îl vedeam pe Golden Boy, mai auzeam câte un episod. Niciodată n-am auzit nimic din partea lui Dennis, deci nu pot să spun cu certitudine cine cu cine se purta cu cruzime, cine era nerezonabil. Tot ce ştiu eu era că Dennis era o obsesie care îl consuma pe de-a întregul pe Goden Boy.

Într-o zi, când eu şi Golden Boy am ajuns prieteni destul de apropiaţi, el m-a sunat (cred că Chris nu era acasă atunci sau altfel probabil că l-ar fi sunat pe Chris) şi mi-a spus, după ce l-am întrebat de ce vocea lui sună atât de îngrijorător, că încercase să se sinucidă cu o noapte înainte. Îşi pierduse speranţa în viaţă. Dacă nu putea rezolva lucrurile cu Dennis - şi nu putea - atunci nu mai avea sens să trăiască.

- *Ce-ai făcut!?*

Mă rog, înghiţise un flacon întreg de somnifere la etajul patru în bibliotecă, în jur de miezul nopţii, într-o sală de lectură despre care era *convins* că o să fie pustie până dimineaţă. Ar fi făcut-o la cămin, dar, desigur, ar fi putut să îl găsească cineva - şi chiar dacă nu, vroia să îşi scutească vecinii de oroarea de a-i descoperi cadavrul. Aşa că s-a dus în acea sală de lectură părăsită şi, desigur, a adormit. Dar aparent o fată pe care o cunoştea s-a dus acolo să înveţe toată noaptea pentru un examen. A încercat să îl trezească, apoi a încercat mai energic şi apoi s-a speriat şi a chemat poliţia din campus şi ei au chemat salvarea şi l-au dus la spitalul general unde i-au făcut spălături gastrice la urgenţe. Acum era acasă.

Pot oare să îmi aduc aminte sentimentele pe care le-am trăit când Golden Boy îmi descria tentativa lui sinucidere? Era vorba de acea plăcere pe care o simţi, dar pe care nu o recunoşti, când auzi problemele altcuiva. Instinctiv, te bucuri că nu *tu* ai acea problemă - că nu tu, ci camaradul tău a fost lovit în tranşee. Şi este vorba de anxietate. Vrei să stingi incendiul de gradul doi cu pagube structurale minime aduse clădirii - dar există o parte din tine care îşi doreşte ca flăcările să scape în mod spectaculos de sub control şi să devină un incendiu de gradul cinci. Şi pe de altă parte e vorba de sentimentul de superioritate atunci când cineva îşi lasă garda jos şi îţi spune problemele sale. Exista plăcere în faptul că mă simţeam superior lui Golden Boy. Poate că nu eram la fel de arătos, dar eu făceam faţă şi asta mă făcea să mă simt bine. Şi, pe de altă parte, mai era, de asemenea, deosebit de măgulitor să fiu primul din cercul de prieteni al lui Golden Boy care să afle aceste veşti înfiorătoare. Nu am vrut eu oare, întotdeauna, ca cineva precum el să vorbească cu mine? (Desigur, faptul că el avea nevoie să vorbească a schimbat puţin imaginea - l-a făcut pe el să se simtă mai slab.) Ce altceva ar fi putut oare să ne facă mai apropiaţi decât împărtăşirea unui secret precum acesta? Gândul acesta îmi făcea plăcere. *Era* un secret, desigur. Ador secretele. Singurii oameni care ar fi aflat ar fi fost fata care l-a găsit, eu, Chris şi Dennis Moyer. (Mă rog, care mai era scopul sinuciderii dacă Dennis Moyer n-ar fi aflat despre asta?) Şi s-a dovedit că eu o să fiu primul care îi spune lui Chris veştile rele, din moment ce Golden Boy nu reuşise să dea de el şi eu mă întâlneam cu el mai târziu ca să mâncăm de seară. Tuturor ne place să fim purtători de veşti importante, fie ele şi veşti rele.

Înţelegeţi, vă rog, astfel de sentimente egoiste nu pot fi scrise decât cu un creion roşu. Dacă Marele Arbitru ar afla de ele - ei bine, ar trebui pur şi simplu să neg că le-am simţit. Ca şi voi, detest

oamenii care îşi trag satisfacţia din nenorocirile altora - şi *dispreţuiesc* oamenii care îşi trag satisfacţia din nenorocirile mele. Uneori în situaţii precum aceasta, cu toate emoţiile conflictuale şi înceţoşate aferente, este foarte greu să spui dacă sentimentele sunt reale sau pretinse.

Am plecat imediat de la muncă, anulându-mi întâlnirile şi am mers la Golden Boy să petrecem după-amiaza vorbind. Chiar nu ştiam ce să fac, aşa că l-am ascultat şi am vorbit şi am spus multe prostii filozofice şi multe lucruri sentimentale despre cum trebuie să iubeşti viaţa care ţi-a fost dată, care sunau chiar şi mai stupid decât primele. Părea să fie foarte deprimat, dar nu iraţional - nu chiar atât de diferit faţă de cum era de obicei. Este greu de crezut că cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă i se spăla stomacul, pe punctul de a muri. Era imposibil de înţeles faptul că el chiar vrusese să moară - că nu şi-a ales un loc din bibliotecă în care să poată fi descoperit în timp util. În mod clar fusese un gest cosmic imens direcţionat către Dennis Moyer. Dar, chiar şi aşa, cum putea cineva atât de inteligent şi de norocos ca Golden Boy *să facă* aşa ceva? Cum ar fi putut el să *riște* să nu fie descoperit în bibliotecă? Povestea nu avea nici un sens din punctul meu de vedere; dar mi-am păstrat îndoielile pentru mine, şi am devenit puţin mai apropiaţi ca urmare a episodului cu somniferele.

Cumva, acel episod a trecut aproape la fel de repede cum începuse. Nu s-a vorbit prea mult despre asta; Golden Boy n-a fost supus cu forţa la psihanaliză sau internat la nebuni de către stat sau orice altceva aş fi presupus eu că se întâmplă cu oamenii care încearcă să se sinucidă. Dennis, desigur, fusese foarte supărat, dar era determinat să nu se lase şantajat emoţional de către Golden Boy, indiferent de circumstanţe. Simţea că, dacă ar fi răspuns, ar fi menţinut relaţia în viaţă şi Golden Boy ar fi continuat să se tortureze. Dacă Dennis ar fi încetat pur şi simplu să mai existe, Golden Boy ar fi putut trece în cele din urmă mai departe. Mai mult sau mai puţin, aşa s-a şi întâmplat. Dennis era crucea pe care Golden Boy trebuia să o poarte, dar Golden Boy a reuşit să îşi ţină sentimentele romantice sub control şi n-a mai luat somnifere.

În preajma Crăciunului, la vreo doi ani şi jumătate după ce absolvisem de la Yale şi cam la vreo şase luni după "coming out", m-am culcat cu Golden Boy. Chris era în vacanţă de la facultate, în Alabama. Nu exista nici un motiv pentru care eu şi Golden Boy să nu ne întâlnim să mâncăm de seară sau să mergem la vreun film. Dar dacă Chris ar fi aflat vreodată ce am făcut după film, ar fi fost incredibil de furios.

Pentru mine, dragostea lui Chris era şi o binecuvântare şi un blestem. Îmi plăcea să am un iubit chipeş pe care toată lumea îl râvnea. Îmi plăcea să am pe cineva pe care să îl pot suna ca să mă laud cu ultima mea lovitură de la birou sau de fiecare dată când vroiam să îl descriu pe vreun puşti incredibil de făcut pe care îl văzusem punând benzină. Dar din fire sunt nerăbdător şi începusem să mă satur să îl duc pe Chris cu maşina dus-întors până la Chase Hall prin traficul de la Harvard Square sau să îl aştept să îşi cumpere tricoul perfect - sau ce dracu, trebuia să îl aştept chiar şi să termine o propoziţie! Stilul lui lent şi molcom începuse să mă calce pe nervi. Tot reflexul de a ţine totul în mine pe care am fost forţat să îl dobândesc în copilărie mă făcuse un individ retras. Nu puteam acum să suport atât de multă intimitate.

Aşa că atunci când Golden Boy şi-a pus mâna la mine pe genunchi la volanul Maverick-ului său, cu fulgi mari de zăpadă căzând pe parbriz şi pe brazii împodobiţi de pe Common, nu am simţit nici cea mai mică jenă să mă sărut cu el. Nu vroiam să îl rănesc pe Chris, dar el nu avea să afle niciodată. Dacă reuşisem să ascund faptul că sunt gay timp de doisprezece ani, cu siguranţă că aş fi putut să ţin şi un secret despre o singură noapte petrecută cu Golden Boy. Din partea sa, Golden Boy m-a asigurat că nici

el nu spune niciodată - şi cum ar fi putut? I-ar fi distrus prietenia cu Chris. Aşa că noi eram în siguranţă cu privire la posibilitatea de a-l răni pe Chris, iar pe mine nu mă deranja să îl fraieresc pe Chris, pentru că începeam să sper că se va întoarce din Alabama infatuat de vreun alt bărbat.

Realitatea este că, în acea noapte, Chris fusese într-un bar gay din Atlanta. Dimineaţa a plecat să dea interviu la Coca-Cola pentru un job de vară, dar, în noaptea precedentă, ieşise să exploreze oraşul. Ştiu, pentru că după interviul cu Coca-Cola, m-a sunat să îmi povestească ce se întâmplase la bar. Cunoscuse un tip, pe nume Rick, care la rândul său tocmai trecea prin Alabama şi explora şi el împrejurimile. Arăta frumuşel, spune Chris, iar eu ştiam că din partea lui ar fi urmat o confesiune despre cum au făcut sex în noaptea aia şi că Chris vroia doar să mă anunţe că oricum nu conta şi că abia aştepta să se întoarcă la Boston la mine... dar nu, nu asta s-a întâmplat.

Ce s-a întâmplat a fost că Chris îi povestea lui Rick despre Boston şi despre iubitul său John (eu) care era director executiv la IBM şi...

- *John şi mai cum?* l-a întrerupt Rick, dovedind brusc interes.

Chris i-a spus numele meu de familie.

- O, frate! Glumeşti! Obişnuiam să ne întâlnim să petrecem timp în New York. Vrei să spui că era şi el gay?

În timpul ăsta, desigur, şi eu făceam pe mine de frică în timp ce Chris îmi povestea. Vrei să spui că Rick Swidler, tipul care vorbea despre femeile italiene pe care le … le … vrei să spui că şi el era gay?

Nu numai că era gay când spunea poveştile alea, dar mai avusese şi iubit în toată perioada.

Oricum, asta a fost povestea despre Rick, mi-a spus Chris, iar interviul cu Coca-Cola a mers bine - cum merge treaba în Boston?

Golden Boy şi eu ne-am simţit bine. Evident, spre mirarea mea, Golden Boy vruse să o facă cu mine cam de când am început şi eu să vreau să o fac cu el, deşi sunt sigur că eu nu strălucisem în mintea lui la fel de tare cum strălucise el într-a mea. Cel mai arătos băieţel din lume şi cel mai cuminte băieţel din lume începeau să îşi deschidă sufletele unul altuia. El credea că e prea înalt şi şi-ar fi dorit să fie brunet, nu blond. Şi-ar fi dorit să fie în papucii mei, cu job-ul şi tot. Vă puteţi imagina? I-am spus cât de uimit am fost eu când l-am cunoscut şi cum nu visasem niciodată că am putea să ajungem prieteni apropiaţi. Am căzut de acord să mergem la spital să facem un transplant de înălţime, astfel încât el să coboare până la 1,85 şi eu să urc până la 1,80.

Ce mi-a spus el şi nu mi-a plăcut deloc a fost că acea poveste cu sinucisul a fost doar atât - o poveste. A zis că începuse doar să se simtă foarte deprimat şi a inventat totul. Era o tentativă de sinucidere fără tentativă, riscuri sau durere.

Nimănui nu-i plac oamenii care vor şi să îşi pună prăjitura deoparte şi să o şi mănânce în acelaşi timp, şi exact aşa mi se păruse mie că a fost genul ăsta de sinucidere. M-am simţit prostit. Mai mult mă folosise decât să aibă nevoie de mine. Şi nici nu mi-a schimbat în vreun fel impresia despre stabilitatea lui Golden Boy. Dar, pe de altă parte, n-avea decât douăzeci şi unu de ani şi nu pretinsese niciodată că ar fi cel mai stabil şef de promoţie din lume. Era prea romantic şi avea o imaginaţie prea bogată ca să poată să fie prea previzibil şi raţional - şi, poate că de asta se simţea atras de pipa lui Dennis Moyer, de raţionalitatea sa, de siguranţa pe care i-o oferea şi de modul său bine definit de a fi. Poate că asta îi plăcea la cariera mea de la IBM. Ce naiba, ce ar fi putut fi mai logic şi mai raţional şi mai bine definit decât

cariera mea de la IBM?

Oricum, trecusem de etapa de idolatrizare a lui Golden Boy şi acum începeam să îl cunosc la modul muritor, realist, şi cu bune, şi cu rele.

A venit Crăciunul, iar eu am plecat acasă în Brewster. I-am spus lui Goliat că vreau să vorbesc cu el despre ceva şi că să ieşim în spate, departe de aglomeraţia din casă şi să facem un om de zăpadă sau ceva. De când a plecat la facultate, relaţia mea cu fratele meu s-a îmbunătăţit fantastic. Fusesem mândru de fratele meu mai mare la Yale şi el fusese mândru de frăţiorul său, care sigur ar fi intrat şi el la Yale. Nu ne vedeam suficient de mult ca să ne putem enerva. Aşa că pentru ultimii zece ani, cam aşa, Goliat şi cu mine ne înţeleseserăm excepţional şi vroiam să îi spun şi lui ceea ce le spusesem tuturor prietenilor mei straight. De asemenea, aş fi vrut să aflu cum ar fi reacţionat Curtea Supremă la veşti.

Goliat a fost şocat. Venind din acelaşi cămin cenzurat în care am crescut şi eu, el ştia la fel de puţin despre homosexuali cât aş fi ştiut şi eu dacă nu s-ar fi întâmplat să fiu unul. Se gândea că este ca un fel de hemofilie - cu siguranţă nu o boală care să fi lovit pe cineva cunoscut *lui*. Şi, iată-l pe fratele său mai mic, cel care câştigase toate scrisorile de laudă în liceu, scrisori pe care el, Goliat, nu reuşise niciodată să le primească, spunându-i că e gay. Undeva, în subconştient, îşi amintea o poveste pe care tatăl său i-o spusese despre ce i-a făcut tatăl *lui* când a aflat că are un profesor de istorie homosexual.

Totuşi Goliat nu e prost şi sângele apă nu se face şi chiar nu arătam şi nu mă purtam diferit de modul în care arătasem şi mă purtasem mereu, aşa că poate că treceam printr-o perioadă pe care un psihiatru ar fi putut să o aducă la o concluzie rapidă.

Nu? Mă rog, atunci, ce putea el să zică? Îi părea foarte rău pentru mine şi...

Goliat, ai înţeles complet greşit. Nu este absolut nimic pentru care să îţi pară rau, nu e nevoie de simpatie. Nu ai fost atent când te-am trecut prin prologul prelungit în care explicam că îţi dau veşti bune, nu rele - că totul era bine.

Am continuat cu discursul meu de marketing în favoarea homosexualităţii, care e într-un fel un exerciţiu de vizibilitate:

După ce am adus tribut stagnării creşterii populaţiei şi Greciei antice, lui Iulius Caesar, lui Tiberiu, am trecut prin lunga mea listă de personalităţi contemporane - oameni fericiţi, faimoşi şi productivi pe care societatea îi admiră fără ca să ştie că ei sunt gay. Deşi asta era un fel de apărare copilărească la modul "şi Johnny a făcut-o", poate chiar şi un exerciţiu subconştient de "suntem cu toţii în aceeaşi oală", este în acelaşi timp şi satisfăcător să vezi cum pică fălcile microbiştilor integri din Midwest când aud numele unor jucători care sunt gay. Sau a unor modele. Sau a unor avocaţi. Sau economişti de pe Wall Street. Evident, nu le pot pune numele aici, ceea ce e ciudat, deoarece nu poţi fi dat în judecată că îl faci pe un heterosexual, heterosexual, sau pe un negru, negru, sau pe un diabetic, diabetic. (În ceea ce priveşte precizia listei mele, vă asigur eu, am avut ocazia să fac "muncă de recunoaştere".)

Oricum, după ce am mai adăugat câteva feţe proaspete mulţimii stereotipice de frizeri, designeri de interior şi administratori sadici de lagăr pe care Goliat o avea în cap, am continuat cu aspectele mai pragmatice ale modului în care m-ar fi afectat homosexualitatea pe mine.

I-am explicat că fără o familie pe care să o întreţin aş fi putut munci doar pe jumătate şi să trăiesc mai prost; sau să muncesc de două ori mai bine şi să trăiesc de două ori mai bine. Sau că aş fi putut să accept un post pe care altfel nu mi-aş fi permis să îl accept, unul care să plătească mai puţin, dar să îmi ofere satisfacţii şi împlinire non-materiale.

Desigur, preţul de plătit pentru această flexibilitate, independenţă, timp liber şi stil de viaţă bun era faptul că nu aveam soţie şi copii. Puteam să am iubit, dar cu siguranţă că nu aveam să am bucuria familiei-model tradiţionale, precum cea în care crescusem eu.

Dar câte familii sunt precum cea în care am crescut eu? Care sunt şansele ca o primă căsnicie straight să se termine într-un divorţ din scurt, sau ca a doua să fie cu o fată de care te săturasei foarte repede dar pe care o tolerai din cauza copiilor? Nici dacă eşti straight nu-i chiar aşa de simplu să fii fericit.

În acest moment din discursul meu, Goliat a simţit ceva şi m-a întrebat despre singurătatea mea şi despre anii bătrâneţii. Cine se poate pune cu aşa ceva? Am învăţat între vârsta de doisprezece şi douăzeci şi trei ce înseamnă să fii singur şi mă îndoiesc că voi mai fi vreodată atât de singur - ce naiba, Goliat, nu înţelegi că ăsta este unul dintre motivele pentru care îţi *zic* toate astea şi pentru care le-am spus tuturor prietenilor mei straight? Când voi fi mai în vârstă, chiar şi dacă nu voi fi găsit un bărbat cu care să pot trăi toată viaţa - lucru care, deşi improbabil, nu este imposibil, mă aştept să am destui prieteni adevăraţi pe care să mă pot baza. Chris. Golden Boy. Hank. Brook. Şi alţii. Uite, chiar şi dacă prietenii mei straight ajung să fie atât de prinşi în propriile lor familii încât să nu îmi mai poată cruţa nici timp nici emoţii - lucru de care mă îndoiesc foarte mult - voi avea un cerc de prieteni gay pe care mă pot baza. Şi ei trec prin asta, la urma urmei, şi vor vrea să poată conta pe mine la fel de mult pe cât voi vrea eu să pot conta pe ei. Poate că nu voi reuşi să împart periuţa de dinţi cu Chris sau să petrec fiecare zi cu el, dar (şi acum mă ia vorba pe dinainte) ştie că nu există *nimic* ce n-aş face pentru el şi că poate conta pe mine pentru tot restul vieţii lui. În schimb, şi eu intenţionez să pot conta pe el.

Nu ar fi chiar o familie în sensul tradiţional, dar cred că aş avea totuşi propria mea familie. Nu voi avea poate, totul investit într-o singură persoană cum se întâmplă într-o familie tradiţională, dar voi avea beneficiul diversităţii. Nu voi avea copii care să mă sprijine la pensie - dar e destul de uşor să te înscrii la un plan de pensionare. IBM şi cu mine avem asta sub control.

Cine mă va alina în spital când sunt pe cale să părăsesc această lume? Ei bine, acum ai pus o întrebare la care nici eu nu pot da un răspuns vesel şi recunosc asta. Ca şi tine, nici eu nu vreau să ajung bătrân şi nici nu vreau să mor şi probabil că voi fi un om amărât care moare singur dacă nu se vor mai fi emancipat cu privire la eutanasie până atunci. Nu am nici un răspuns cu privire la moarte, aşa că să schimbăm subiectul.

Goliat şi cu mine am dat câteva ture, dar, deşi am încercat, nu am reuşit să îl conving să vadă un psihiatru care să îi arate gândurile despre homosexualitate pe care s-ar putea ca şi el să le aibe, ascunse precum o perlă într-o scoică, undeva la el în cap. Dar asta l-a convins totuşi în timp că ar fi la fel de prostesc să creadă că, dacă eu aş merge la un psihiatru, aş putea fi "îndreptat".

Înainte să închidem subiectul, cred că este foarte interesant să luăm în considerare problema homosexualităţii latente a lui Goliat. Sau, mai degrabă, a aparentei lipse totale a acesteia. Cum era posibil? Nu numai că am crescut în aceeaşi familie, dar el a fost primul născut, deci se poate presupune că a fost şi cel mai răsfăţat dintre noi. Până să ajung eu să mă nasc, părinţilor mei nu le mai era aşa de frică să mă scape pe jos sau că mi-aş putea băga limba în priză - şi ce naiba, chiar şi dacă aş fi făcut-o tot l-ar mai fi avut pe Goliat. Mai mult, eu *îl avusesem* pe Goliat care să mă terorizeze şi să mă facă să fiu dur. Asta nu ar fi făcut oare copilăria mea să fie mai *puţin* cocoloşită decât a lui? Sau oare pe mine mă protejau părinţii mei de el prea tare? Şi mai e şi problema interesantă că în anii cruciali ai lui Goliat, tatăl meu era plecat să bombardeze Dresda, iar Goliat a crescut ştiind foarte puţine despre tatăl lui. Până să apar eu pe lume, tata

se întorsese din război definitiv. Nu se presupune în general că fiul care crește *fără* tată ajunge gay?

Goliat și cu mine am fost la aceleași școli, am avut aproape aceeași profesori, am fost în aceleași tabere - care era, deci, diferența? Oare homosexualitatea este alocată la întâmplare? Ăsta îmi fusese mie norocul? Sau poate pentru că fusesem eu mai bolnăvicios când eram mic - aveam probleme mari cu otita când aveam trei sau patru ani - și am fost ocrotit mai mult? Sau poate că părinții mei se deciseseră să încerce cu mine altă școală de psihologie infantilă față de cea pe care o folosiseră în decursul creșterii lui Goliat, o psihologie care cumva să îmi fi intensificat nevoia de afecțiune și atenție, deci care mi-a intensificat mie dorința de a face numai lucruri "bune" - și care m-a făcut să mă simt vinovat la vărsarea găleții de vopsea? Sau poate doar concuram cu Goliat pentru atenția lor în majoritatea anilor mei formativi, în vreme ce Goliat nu avusese de concurat cu nimeni în anii său formativi - și această competiție să mă fi făcut să fiu cel mai cuminte băiețel din lume?

Poate că era vorba despre ultima variantă. Mai degrabă cred că era vorba de suma a sute de influențe diferite, toate legate între ele. Mă îndoiesc că există ceva pur întâmplător. Știu destul de mulți frați gay. Și știu o familie care are trei frați gay. Asta sugerează faptul că oamenii sunt gay întâmplător. Homosexualitatea este un efect produs de cauze, la fel ca absolut orice în univers, indiferent dacă cauzele sunt prea multe sau prea ascunse ca noi să le putem cuprinde. Și, ca toate efectele bunele, homosexualitatea este la rândul ei o cauză. Un băiat ar putea să se dezvolte homosexual *pentru că* el a fost un copil firav, în timp ce un altul ar putea să își dezvolte o personalitate foarte slabă de îndată ce își dă seama că este homosexual și astfel, conform societății, inferior.

Pentru mine, situația cu diferența dintre mine și Goliat îmi sugerează: pe de o parte, dacă unul dintre cei doi fii este gay, nu e nici bine, nici rău. Așa a fost să fie. Sunt la fel de fericit și de productiv pentru societate pe cât este și Goliat - și ce altceva mai contează? Pe de altă parte, părinții de pretutindeni pot să renunțe la a mai încerca să evite să devină copii lor gay. Sexualitatea unui copil este mult prea complicată ca să o poți modela.

Goliat și cu mine am intrat în casă ca să verificăm ghirlandele de beculețe de brad pe care le folosim de douăzeci și ceva de ani. În familia noastră, tradițiile sunt importante. În fiecare an mergem la aceeași pepinieră să cumpărăm un brad cu doar câteva zile înainte de Crăciun. În dimineața zilei de Crăciun, Goliat și cu mine încercăm fără succes să punem pomul în suport, până când, în cele din urmă, tatăl nostru are ideea genială de a tăia mai drept baza bradului grație unui talent miraculos pe care îl are și să îl monteze (de asemenea, este unul dintre acei tați care pot să asambleze un radio Heathkit și să îl facă să meargă). Apoi aducem bradul în casă, în același loc în fiecare an și mama intră să ne ajute să ne decidem care parte a bradului ar trebui să stea la perete și care spre cameră. Brazii sunt înșelători când vine vorba de asta. Îi tot învârți, puțin câte puțin, dar partea dinspre tine mereu pare mai puțin bogată decât era cu câteva secunde în urmă, când dădea spre perete. Apoi verificăm ghirlandele, exact la timp cât să putem să fugim în oraș înainte să închidă la magazin în caz că trebuie să mai înlocuim din beculețe și apoi, dacă canalele de televiziune îngăduie, ne punem să ne uităm la *A Christmas Carol* care se termină exact la momentul potrivit ca să mergem la restaurantul nostru tradițional pentru seara de Crăciun. Când Goliat și cu mine eram mici, aceea era singura masă a anului la care totul era perfect pașnic și armonios. Apoi mergeam înapoi acasă cu mașina, ajungând mereu înainte de nouă și jumătate, fără să ne batem în mașină și mama spunea mereu că niciodată nu am mai ajuns acasă așa de târziu și că nu știe cum o să poată termina totul

înainte de miezul nopţii. Nu trebuie să stau să explic importanţa de a termina totul înainte de miezul nopţii, nu? Aşa că începe să orneze masa din sufragerie cu pitici în sănii în timp ce Goliat şi eu punem instalaţia în pom. Tata se joacă cu radioul FM pe care l-a construit cu ani în urmă, încercând să găsească postul perfect pentru o seară ca asta. În cele din urmă se aşează în scaun, cu picioarele întinse, confortabil, peste taburetul care a fost cândva scena bătăii mele cu cureaua pentru că am vărsat găleata de vopsea şi precum Walter Cronkite din postul de comandă, supraveghează prepararea lui Apollo 14 sau, în cazul de faţă, a bradului. Când terminăm cu instalaţia, mama pare să îşi exprime uimirea despre cum am reuşit să aranjăm de frumos beculeţele şi faţă de ajutorul pe care i-l dăm cu sutele de bulgări de zăpadă şi conuri de brad lucioase şi cu beteala pe care am ajuns să le cunoaştem atât de bine. Inevitabil, Goliat scapă vreun glob al cărei spirală fragilă se rupe - dar sentimentul este prea optimist în seara asta ca să aibă loc vreo incriminare. Tata se ridică din postul de comandă pentru a se duce în beci să caute nişte lipici şi spumă şi, jumătate de oră mai târziu, ornamentul ajunge înapoi în pom. Mama este convinsă că acesta este cel mai frumos brad pe care l-am făcut vreodată. Dar aproape este ora unsprezece şi noi încă mai trebuie să împachetăm cadourile şi să scriem poeziile!

Poeziile, dacă nu socotim inspiraţia ocazională, sunt groaznice. Măsura nu se potriveşte, aluziile sunt cumplite, dar ele vor fi bine primite dimineaţa când va fi, în cele din urmă, momentul să coborâm ca să ne deschidem cadourile.

Mă surprind tentat să descriu ritualul nostru din seara de Ajun la trecut, pentru că mi-a inundat amintirile despre copilărie. Dar nu există nici un motiv pentru asta, pentru că următoarea seară de Ajun va fi exact la fel ca şi cele trecute pe care le-am descris. Dacă există cineva pe lumea asta care să fie recunoscător pentru bucuria unei familii aproape perfecte, acela ar trebui să fiu eu. Ştiu doar foarte puţini prieteni ai căror părinţi să fi avut căsnicii atât de ca din basme şi ale căror familii să fi fost aşa de unite. Mă rog, presupun că suntem cea mai bună familie din lume. Deşi mă îndoiesc ca voi fi invidios pe frumoasa familie a lui Hank, atunci când va avea una, cum nici el nu îmi va invidia stilul de viaţă independent şi realizat.

Am plecat de la Brewster ca să mă întorc la muncă. Chris a spus că se va întoarce în timp util pentru Revelion.

De Crăciun i-am trimis două dintre albumele mele preferate: *Album 700*, de Peter, Paul şi Mary, pe care l-am auzit pentru prima dată cu Hank la Yale, şi *Circle Game* al lui Tom Rush, pe care l-am auzit pentru prima oară cu Brook. Când m-am întors în Boston am descoperit că Chris îmi trimisese *Cartea Guiness a Recordurilor Lumii* - poate astfel încât cel mai cuminte băieţel din lume să afle cum e competiţia. Ştiaţi, de exemplu, că "Recordul pentru cea mai lungă perioadă petrecută pe un pat de cuie (ascuţite ca acele, de 6 ţoli, plasate la 2 ţoli depărtare) este de 25 de ore şi 9 minute"?

Unul dintre colegii de proiect de la birou de care mă apropiasem destul de mult mi-a dat Playboy Club Key cadou de Crăciun. Nu am putut să mă abţin să nu mergem acolo la cină ca să îi spun despre preferinţele sexuale ale şefului său. Trecusem de etapa cu "Stai jos, Sam, e ceva ce vreau să îţi spun." Asta ar fi fost mult prea melodramatic şi serios şi egocentric. Eu doar răspundeam sincer la întrebări dacă apăreau astfel de întrebări. Astfel, atunci când prietenul meu Playboy m-a întrebat cu cine mă mai culc zilele astea, i-am spus "Cu Chris.". Apoi am răspuns la întrebările care au urmat. Prefer această abordare pentru că pune faptul de a fi gay în lumina corectă: nu este ceva îngrozitor de care să îţi fie ruşine sau

despre care să vorbeşti în şoaptă; doar ceva despre care să vorbeşti normal şi sănătos.

Capitolul 13

Mi-am format reflexe urâte, dar incontrolabile la lucrurile inconsecvente pe care le făcea Chris. Avea un mod de a tuşi care era similar unui clişeu de pregătire a discursului la un toast. Mă enerva. Desigur, acea enervare nu era nimic altceva decât o manifestare a unei enervări mai mari pe care o aveam referitor la relaţia noastră. Poate că ceea ce mă enerva cel mai mult era că mi-am dat seama că CMCBDL avea capacitatea de a fi atât de egoist, atât de nerăbdător, atât de urâcios.

Am fost la aeroport după Chris, sperând ca cele două săptămâni pe care le-am petrecut despărţiţi să îmi fi dat cumva aerul de care aveam nevoie. Vroiam să mă bucur de faptul că el avea nevoie de mine, şi nu să urăsc asta. Vroiam să vreau să fiu cu el.

Deşi trecuseră două săptămâni, mi-am dat seama că mă simt chiar şi mai nerăbdător decât de obicei în timp ce aşteptam zborul său care avea întârziere. Pur şi simplu nu am timp de asta! Am lucruri importante de făcut la muncă, două propuneri care îi vor lăsa cu gurile căscate dacă reuşesc să îmi fac timp să le scriu. Nu am avut timp nici să îmi depun declaraţia de decontare de cheltuieli de luna trecută şi iată că totuşi stau pe un scaun de plastic din terminalul Eastern Airlines făcând absolut nimic şi aşteptându-l pe nenorocitul de Christopher şi nenorocita lui de tuse. Ce *fac* eu aici? Mă încetineşti, Chris. Mă ţii pe loc.

Oare era Chris de vină sau orice muritor m-ar fi făcut să simt aceleaşi lucruri? Experienţa asta însemna că nu voi putea avea niciodată o aventură de mai mult de câteva săptămâni cu cineva? Această întrebare era esenţa lucrurilor şi nu îmi făcea câtuşi de puţin plăcere să mă gândesc la asta.

Următoarele patru luni au mers destul de bine, mai mult sau mai puţin, după mine. Vorbeam la telefon în fiecare zi, dar ne întâlneam doar de două ori pe săptămână şi ieşeam în oraş separat destul de mult. Din punctul meu de vedere, Chris era un prieten bun. Din punctul lui de vedere, eu eram iubitul lui. Am dat vina pe munca fiecăruia pentru raritatea cu care ne întâlneam; el avea câte trei analize de caz de scris pe noapte pentru facultate, eu aveam proiectele mele la IBM. Era mai uşor să zicem asta decât să încercăm să explicăm ce se întâmplă cu adevărat.

Eram fericit. Aveam avantajele unei relaţii, dar fără claustrofobia aferentă. M-am împrietenit cu mulţi alţi oameni. Credeam că pur şi simplu aveam să ne înstrăinăm. Eram sigur că până în iunie, când Chris ar fi mers în sud pentru job-ul lui de vară, lucrurile aveau să se termine în mod natural. Îl ştiam prea bine pe Chris ca să mă gândesc că ar putea petrece o vară întreagă fără să găsească alţi oameni care să mă înlocuiască. Când s-ar fi întors în toamnă, aveam să fim prieteni buni - vroiam asta - dar aveam să fim şi liberi unul de celălalt.

De fapt, sfârşitul a venit chiar înainte să înceapă vara, spre finalul lunii aprilie. Dar întâi ar trebui să vă fac cunoştiinţă cu câţiva oameni pe care i-am cunoscut în lunile dinaintea acelui aprilie dezastruos.

Unii dintre ei, precum Rick Swidler de la IBM, erau chipuri din trecut. Am dat de foştii mei colegi de liceu şi amândoi fuseseră aparent activi socialmente încă de pe atunci. Unul mi-a descris aventura pe care o avusese cu profesorul nostru de muzică, la vârstele de paisprezece, respectiv patruzeci şi doi ani. Celălalt spunea că “experimentase” cu câteva staruri din clasă, mulţi dintre cei cu care aş fi murit să mă împrietenesc, dar nu cu Brian.

Unde *era* Brian? Nici unul dintre cei doi foşti colegi nu ştia. Ultima oară când auzisem de Brian am aflat că fusese exmatriculat cu două zile înainte ca noi să absolvim. Stătea în ultimul rând dintr-o sală mare de cursuri. Unul dintre profesorii noştri mai conservatori, care obişnuia să îşi presare discursurile patriotice cu pauze lungi, introduse aleator pentru a scoate în evidenţă mintea sa lovită de senilitate, dădea una din ultimele predici ale anului în cadrul cursului de istorie americană. Oamenii se strâmbau şi se foiau şi forfoteau şi îşi clicăiau pixurile şi şopteau, plictisiţi de moarte, gândindu-se la promisiunile care le fuseseră făcute după ce vor absolvi, dar mentorul nostru continua. El susţinea că profesorii ar fi trebuit investigaţi de către FBI înainte să li se dea voie să se apropie de tinerele minţi maleabile ale marii noastre naţiuni.

- "Un astfel de sistem ar" - pauză - "merita în ciuda inconvenienţelor pe care" - pauză - "le-ar cauza şi" - pauză - "indignarea care fără îndoiala ar apărea între unii dintre" - pauză - "fanaticii care predau cursuri" - pauză - "astăzi. Dar ar elimina oamenii insipizi" - pauză - "şi subversivi precum" -

- *Dumneavoastră!*, a şoptit Brian prietenilor săi din spatele clasei. Din nefericire, fix în acel moment foiala şi bâţâitul din sală nu erau atât de puternice şi Brian a fost exmatriculat cu două zile înainte să termine. Nu veţi crede continuarea, dar nu contează dacă mă credeţi sau nu: tatăl său l-a trimis la o şcoală pentru copii bogaţi, dar tonţi, care au nevoie de diplome de bacalaureat - în Wyoming. Nu am mai auzit nimic despre el de atunci.

Eram la Sporters într-o noapte şi am văzut un fost cunoscut de la Yale care a intrat cu o fată. Am crezut că poate au intrat din greşeală sau ca să folosească telefonul sau poate că ei erau amândoi gay. Văzând ca n-au ieşit în fugă, ci şi-au luat ceva de băut, am mers la Bill şi l-am salutat. Purta blugi şi o cămaşă albastră Lacoste identică cu a mea. Părea puţin jenat şi mi-a explicat că el şi prietena lui au ieşit în oraş la o bere şi s-au gândit să vadă cum e un bar de gay. Exact aşa, i-am explicat eu, descriindu-i şi alte tipuri de baruri şi comandându-mi de băut eu însumi. Era la una dintre băncile din Boston, mi-a spus; eu eram la IBM. Mi-am dat seama că nu îi venea să creadă că poartă o astfel de conversaţie cu mine într-un bar gay - dar cum se face că nu îl imploram să nu le zică altora că m-a văzut şi toate cele? - şi era jenat că ar putea să pară că totul era doar un circ pe care el venise să îl vadă.

- Nu am venit să ne băgăm nasurile şi să criticăm, doar din curiozitate, mi-a repetat el de câteva ori, semănând foarte mult cu emergentul Brahmin din Boston, chiar dacă mai înghiţea din cuvinte. Prietena lui tăcea. Bill nu a vrut să mă jignească, aşa că spunea mereu cât de surprins era că barul era aşa, şi cât de impresionat era. Vroiam să ştiu la ce se referea mai exact.

- Păi, toată lumea se *comportă* atât de civilizat, mi-a spus.

Tot repeta chestia asta.

- Ar trebui să luăm odată prânzul împreună, mi-a zis Bill în timp ce se pregătea să plece, dar niciodată nu m-a mai sunat, şi eu l-am scutit. Ce-ar fi zis colegii lui bancheri dacă el lua prânzul cu mine în mijlocul restaurantului Lock-Ober şi deodată eu nu m-aş mai fi controlat şi aş fi făcut ceva pervers?

O altă dată la Sporters - chiar mergeam foarte mult la Sporters în acei doi ani - l-am cunoscut pe colegul de cameră al lui Hank de la facultatea de drept de la Harvard, Peter Martinson III. (Hank s-a mutat mai târziu afară din campus împreună cu o fată foarte de treabă, dar în primul an a stat în cameră cu Peter Martinson III.) Parker, Hank şi cu mine fuseserăm prieteni foarte buni la Yale.

Parker este genul emoţional şi coleric. Dacă i-ai fi spus "Parker! Uite, ai un morcov uriaş după ureche!", invariabil el s-ar fi întors să se uite. Când s-ar fi întors din nou numai ca să îşi dea seama că budinca lui cu cremă de vanilie nu mai era, ar fi făcut un tărăboi din toată întâmplarea:

- Ce naiba, de ce vă *luaţi* mereu de mine?

Dacă intra în cameră şi purta pe el o geacă sport scumpă şi zicea "Nu-i aşa că îmi stă bine?" şi tu i-ai fi spus, evident în glumă că semăna cu cea în care l-au îngropat pe Carol cel Mare, s-ar fi atacat şi ar fi început să se lamenteze. Parker vroia atenţie; el vroia să i se rănească sentimentele lui curajoase. Şi acum, iată-l în Sporters.

- Parker! am spus eu cu voce tare, dându-i o palmă peste umăr, convins fiind că voi scoate de la el una dintre reacţiile sale clasice. Nu se întâmplă chiar aşa de des să întâlneşti în bar pe cineva pe care îl cunoşti din viaţa cotidiană.

- Oh, Doamne! a strigat Parker, făcând ochii mari. Era palid. John, trebuie să îmi *promiţi* că nu vei mai spune nimănui despre asta. Promite-mi.

- Ok. Promit. Dar *spune-mi*, Parker - wow! - de cât timp vii pe aici? Spune-mi tot. Eram foarte vesel, sperând ca Parker să îşi depăşească repede frica iniţială şi să înceapă să fie vesel şi el. E ca şi cum ai fi singur în Tokyo şi dai peste un prieten vechi. Puteam să vorbim aceeaşi limbă. Super.

- Mai întâi promite-mi.

- Promit! Hai, spune-mi!

Aparent, Parker mergea prin barurile gay şi prin alte locuri, de *patru ani* deja.

- Parker! Eşti profesionist! Ce n-aş fi dat să fi fost "out" la Yale!

El nu mai întâlnise niciodată pe cineva din "lumea reală" înainte. Anticipa cu groază acest moment de patru ani. Toată munca sa depusă în ieşitul cu fete şi făcutul de alibi-uri, distrusă.

- Promite-mi că nu îi vei zice niciodată lui Hank!

- Ce să-i zic lui Hank? am zâmbit eu.

- Ei, hai, John, ştii tu ce! a zis el într-un ton al vocii de tipul de-ce-ne-luăm-mereu-de-el.

- Ce? Că eşti gay? Nu i-ar păsa, i-am spus despre mine şi...

- Ai făcut *ce*? Peter s-a apropiat puţin şi mâinile i-au căzut în jos pe lângă corp, aceeaşi mişcare pe care o foloseşti ca să deschizi o uşa dublă, doar că a uitat că are o bautură în mâna dreaptă, din care jumătate a părăsit paharul şi l-a ratat la milimetru pe unul dintre prietenii mei.

- Calmează-te, Parker! Promit că nu îi spun lui Hank despre *tine*, dar când i-am spus despre mine, n-a făcut altceva decât să ne apropie.

- Promite-mi că n-ai să spui niciodată nimănui că m-ai întâlnit aici!

Mă rog, n-aveam absolut nici o intenţie să îl expun său să îl şantajez pe Parker Martinson, dar începeam să fiu puţin indignat că avea aşa de puţină încredere în discreţia mea. Adică, deja îi promisesem de trei ori şi tot îmi cerea să îi mai promit. M-am decis să îi arăt cât de ridicol sună, încercând să fiu sarcastic:

- Nu, Parker, o să merg acolo la telefonul ăla cu plată - oh! uită-te ce tip bun stă lângă telefon! Poate dobor două păsări dintr-o lovitură - şi o să o sun pe mama ta. E mai mult de o familie Martinson în cartea de telefoane din Baltimore? Nu contează, am uitat. Dacă tu eşti al treilea, înseamnă că şi pe tatăl tau îl cheamă Parker.

Parker era îngrozit şi cel puţin se prefăcea că mă ia în serios. Mă tot implora să nu sun. Eu tot îi

ceream să îmi împrumute o fisă.

Dar totul devenise deja prea ridicol. Cum ar fi putut cineva atât de inteligent ca Parker, care era out de ani de zile, să nu își dea seama de sarcasmul meu și să tacă din gură? Cum putea să fie atât de paranoic?

- Parker. *Taci!* În primul rând, n-am nici cel mai mic motiv să îi spun nimănui că te-am întâlnit aici și deja ţi-am promis de trei ori că n-o s-o fac. În al doilea rând, ar fi trebuit să fii încântat că m-ai întâlnit. Nu mai fi atât de paranoic și fii încântat.

Avem un ton foarte autoritar. Parker s-a calmat.

Parker își tratase homosexualitatea - sau, mai degrabă, bisexualitatea, după cum s-a grăbit el să o definească - într-un mod foarte diferit de al meu. Nu numai că el nu a spus nici unuia dintre prietenii săi straight că este gay, dar se mai și recomanda la bar cu un nume fals și niciodată nu aducea pe nimeni acasă și nu le dădea numărul de telefon. Aproape că nu se vedea niciodată de două ori cu cineva. El doar stătea acasă, lăsa să se acumuleze nevoia sa și se ura pe sine pentru asta și, în cele din urmă, ceda și mergea la vânătoare. După ce făcuse sex cu un bărbat, de obicei în cele mai vulgare sau impersonale condiţii posibile, în mod invariabil promitea să nu mai facă asta niciodată. Ca să parafrazez gluma obosită cu lăsatul de fumat: devenise straight de o sută de ori în ultimii patru ani.

Eu credeam că Parker ar fi trebuit să fie încântat că mă vede pentru că, după patru ani, în sfârșit, găsise pe cineva cu care să vorbească. Știam cum este să treacă ani de zile fără să ai pe cineva cu care să vorbești despre Subiectul Numărul 1 și presupuneam că nu mai putea de emoţie.

Aveam dreptate. Parker și cu minte am vorbit aproape zilnic în acel an și jumătate de când l-am cunoscut la bar. Cred că sunt prietenul lui cel mai bun. Prietenia noastră este specială și pentru mine. Prietenii mei apropiaţi, straight sau gay, tind să fie foarte arătoși. Parker nu e. Raţionalizarea mea obișnuită pentru faptul că în general aveam prieteni arătoși era: oricum sunt mai mulţi oameni în jurul tău decât o să apuci să cunoști vreodată, așa că mai bine îi alegi pe cei care arată bine. Dar o lume în care aspectul contează atât de mult este una destul de jalnică și groaznic de nedreaptă. Prietenia mea cu Parker m-a făcut să mă simt un om mai agreabil.

Deci Parker Martinson era gay. Ca să vezi! V-am *zis* eu că Hank arăta bine. Nu că Parker știa mai bine cum să se poarte cu Hank decât mine. Nu pot decât să zâmbesc când mă gândesc că nu numai că doi dintre cei câţiva colegi de cameră pe care îi avusese Hank în decursul anilor fuseseră gay fără ca el să știe (încă nu știe despre Parker), dar la fel era și șeful lui de la job-ul part time pe care îl avea. Hank era înconjurat de noi și nici nu știa.

Nu am menţionat asta ca să vă fac să vă simţiţi incomod, ca și cum ar fi fost ceva înfiorător, un plan insiduos de a-i înconjura pe băieţii americani chipeși de perverși care plănuiesc să corupă lumea la momentul potrivit. Această coincidenţă merită menţionată doar pentru ceea ce spune ea despre mulţi oameni gay: ei sunt exact ca restul oamenilor; nu ai cum să știi că sunt gay decât dacă îţi spun ei. (Mi-a șoptit cineva cum că unii sunt chiar foarte civilizaţi.)

Către cititorii care detestă faptul că eu zic explicit un mesaj atât de evident și de obosit, pot pleda doar pentru Prăpastia Sofisticării. Pe de o parte a prăpastiei se află oamenii gay și câţiva dintre cei straight, în principal snobii obosiţi ai lui Spiro, cred, care știu totul despre homosexualitate și cărora nu ar putea să le pese mai puţin. Desigur, ei ar prefera ca proprii *lor* fii să nu fie gay, deoarece asta ar atinge niște coarde intime foarte sensibile, dar se bucură de compania prietenilor lor gay. Fiind eu însumi de

această parte a prăpastiei, trebuie să îmi aduc constant aminte că pe partea cealaltă - toţi oamenii la care s-a gândit George McGuvern când a cerut Convenţiei Democratice să nu comită suicid politic sprijinind "Dreptul de a fi Diferit". De această parte a prăpastiei se află părinţii prietenului lui Jon Martin, care şi-au dezmoştenit fiul, absolventul de la Yale, pentru că era gay. Ce dracu', amicului meu, coleg de proiect de la muncă, cel cu Playboy-Club-Key şi care a fost la Arizona State şi la Stanford B-School şi care citeşte zilnic *New York Times*, când i-am menţionat recent că un tip pe care lângă tocmai trecuserăm pe stradă era "travestit", mi-a spus: "Ce înseamnă 'travestit'?" (E când un bărbat se îmbracă în haine de femeie - dar pe bune, chiar există oameni care nu ştiu asta?)

Într-o după-masă ploioasă de sâmbătă am fost să văd un film la Harvard Square Cinema. Îmi place să merg singur la filme, să mă ghemuiesc într-un rând pentru miopi fără nimeni în jur şi să mă cufund complet în acţiunea filmului. Am ajuns să stau la coadă lângă un tip care purta un tricou marinăresc de la Harvard şi încălţări sport, al cărui nume probabil că era ceva de genul Doug Decathlon. Mi s-au înmuiat puţin genunchii.

Nu era nimeni cu el şi vroiam să mă pot gândi la ceva cu care să încep o conversaţie. Dar indiferent ce i-aş fi spus acestui tip ar fi fost motivat de atracţia mea faţă de el şi, chiar şi dacă pe el nu l-ar fi deranjat, *eu* simţeam că este o "abordare" urâtă. S-a întors spre mine, mi-a zâmbit şi mi-a zis "Salut. Ce faci?"

Făceam bine şi mă întrebam dacă chiar vâslea pentru echipa de la Harvard aşa cum sugera tricoul, pentru că un prieten de-al meu fusese în echipa de la Yale. (Ce coincidenţă uimitoare.) Pete (îl chema Pete, nu Doug) chiar vâslea pentru echipa de la Harvard şi ratase la limtă Olimpiada.

Prima propoziţie pe care o spune cineva adesea îţi zice 90 la sută din tot ceea ce vei şti vreodată despre acea persoană. Câţi ani de şcoală a făcut, de unde este, unde pe scara dintre politicos şi vulgar se plasează, unde pe scara dintre sigur şi nesigur pe sine se plasează, unde pe scara dintre autentic şi prefăcut. Uneori la Sporters te puteai duce la cineva care aparent are potenţial de cowboy şi primele cuvinte pe care le auzeai de la el erau: "Sunt din Queens, New Yawuk, şi ambiţia vieţii mele esssste să mă duc în Porto Rico şi să găsesc o partidă minunantă care sa mă reguleze." Prin comparaţie, Pete suna cât de cumsecade şi american s-ar fi putut.

În timp ce îşi cumpăra biletul, au început să îmi transpire palmele. Nu mă puteam gândi la absolut nici un mod prin care să rog pe un tip să stea lângă mine la un film fără să sune gay. El m-a aşteptat să îmi cumpăr şi eu biletul şi apoi m-a întrebat unde vreau să mă aşez. "Oh-ho-ho", am izbucnit în sinea mea.

Primul film a fost *Women in Love*, pe care toţi prietenii mei mi l-au recomandat şi pe care criticii îl adorau. Eu sunt prea nerăbdător şi afacerist din fire ca să pot să mă bucur de un astfel de film. Cadrele erau bine realizate, dar nu se *întâmpla* nimic. M-a plictisit *Women in Love*. Chiar şi scena faimoasă de luptă în nud m-a lăsat rece.

În vreme ce aşteptam să înceapă al doilea film, unul bun, m-am gândit că este în regulă să vorbesc cu el despre homosexualitate. Nu a mea, evident; homosexualitatea din *Women in Love*. Pete părea că ştie destul de multe despre subiect, dar nu destul de multe ca să se poată incrimina.

Următorul film a fost *The Great Escape*, cu Steve McQueen în multe ipostaze imposibile. L-am înghiţit, plictisit de la un capăt la celălalt şi apoi am încercat să îl readuc pe Pete la conversaţia noastră întreruptă în timp ce ne încolonam să părăsim sala. Am spus că este uimitor cât de mulţi oameni sunt gay -

chiar auzisem un zvon cum că Steve McQueen era gay. (Nu auzisem nimic, dar Pete nu avea cum să ştie asta şi se potrivea în conversaţie pentru că tocmai petrecurserăm două ore uitându-ne la el fiind masculin.) Pete, despre care începeam să cred în sinea mea că era acolo unde fusesem eu când aveam vreo douăzeci de ani, a spus că nu a auzit despre un astfel de zvon şi că spera să nu fie adevărat - a zis că i-ar strica imaginea despre Steve McQueen.

Când tocmai părăseam cinematograful, cu soarele apus deja şi cu mici bătăi ale unui tunet din depărtare în stomacul meu, m-am decis să îl invit la cină. De ce nu? De ce să mă simt vinovat să îl invit, din vreme ce nu intenţionam să facem nimic deosebit? Dar înainte să apuc eu să îl invit, *m-a invitat el pe mine*.

Ce se întâmplă? Se gândeşte la absolut tot ce mă gândesc şi eu, dar nu e, nu? Sau e?

Am mâncat cina în apartamentul lui din afara campusului. Puţin vin alb, nişte poveşti despre Harvard şi Yale, despre stadioanele pe care alerga, cum trebuia să urce şi să coboare toate acele trepte de douăzeci de ori ca să rămână în formă; vorbind despre WBCN şi Teatrul Firesign, despre curent, despre cum progresa cu lucrarea lui de licenţă.

- Uite, mulţumesc mult, am spus eu, sper să vii într-o zi pe la mine la cină. (Sau, cum s-ar fi exprimat cândva tânărul din muzeul american de istorie naturală: "Acum hai să îţi arăt ce mă interesează pe mine.")

M-a sunat câteva seri după aceea să vadă dacă vreau să îl ascult pe Pete McCloskey vorbind despre război şi am zis că da, de ce să nu treacă mai întâi pe la mine din vreme ce mai erau câteva ore până începe? Când a venit în vizită, după nişte discuţii preliminare, i-am spus că sunt gay. S-a luminat deodată.

- Mă bucur că mi-ai spus asta, mi-a spus, pentru că uneori îi plăceau bărbaţii. Mă rog, îi plăceam eu. Dar de fiecare dată când încerca să vorbească despre subiect în general cu prietenii lui, îl doborau din câteva replici şi spuneau că nu vor să vorbească despre asta.

Mă rog, eu aş fi vorbit cu el până când aş fi făcut cârcei la maxilar. Atras de *mine*! Wow. Desigur, avea o prietenă stabilă şi cu siguranţă s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii, dar mereu a simţit că e păcat că bărbaţii nu pot să exprime ceea ce simt pentru alţi bărbati.

Am ratat discursul lui McClosky şi am vorbit şi debitat ore în şir despre blocajele şi înclinaţiile noastre şi despre experienţe şi stiluri de viaţă. Eram un băiat foarte cuminte. Îmi plăcea prea mult de Pete, vroiam ca lui să îi placă de mine prea mult ca să stric totul cu vreo idee nelalocul ei. Dacă avea să se întâmple, s-ar fi întâmplat, dar vroiam ca prietenia noastră să însemne mai mult decât încercarea mea de a-l duce în pat. Sau oare eram aşa de gentleman pentru că simţeam că singurul mod de a reuşi cu el era să mă prefac că nu îmi pasă de asta, ci doar de prietenia noastră? Câtă "dragoste", mai ales într-o relaţie timpurie, se bazează pe sex? Câtă pe prietenie? Dar într-o prietenie dintre doi bărbaţi care sunt undeva pe la opt sau nouă pe scala mea? Dar pe carisma? Mai mult decât ar vrea să recunoască firea romantică din noi, cred.

S-a întâmplat.

Odată ce s-a întâmplat, dorinţa mea arzătoare şi romantică de a fi prietenul apropiat al lui Pete s-a mai stins.

Sunt surprins că am mers acasă cu Ernie. El locuia la Radcliffe, ceea ce era destul de ciudat. Cine s-ar fi

gândit că o să fac prostii la Radcliffe? Mă rog, cine s-ar fi gândit că stau acolo băieţi de la Harvard şi că fetele Radcliffe stau în căminele de la Harvard? Dar şi mai ciudat, Ernie e negru. Mă rog, ciocolatiu. Faptul că am crescut în New York m-a făcut sa fiu un liberal cu simţul vinovăţiei în sânge, nerăbdător să îi văd pe negri primidu-şi drepturile pe care le merită - şi asta mă făcea să fiu puţin neliniştit. Dacă văd un negru care vine spre mine noaptea târziu, devin neliniştit. Dacă văd patru negri care vin noaptea spre mine, devin foarte neliniştit. Asta în ciuda faptului că în tot decursul existenţei mele ocrotite, singura dată când am fost "tâlhărit" şi încă în mod neviolent, a fost când aveam cinci ani, în parc, cu Goliat - şi tâlharul era alb şi avea zece ani.

În mod obiectiv, văd foarte mulţi tipi negri frumoşi. În mod subiectiv, acul lor nu urcă foarte sus pe indicatorul meu de absolvenţi de şcoală particulară, pe indicatorul meu de cowboy, pe indicatorul de mi-aş-dori-să-fiu-ca-el. Nu mi-aş dori să fiu negru. Nici nu am fanteziile de forma "stăpân negru cu sclav alb" pe care le au unii oameni. Sau măcar pe cele cu rolurile inversate. (Am un prieten, căsătorit şi cu copii, a cărui unică experienţă homosexuală a fost în facultate, unde avea o nevoie inexplicabilă de a fi umilit la picioarele unui coleg negru. Se simţea foarte *vinovat* pentru că este un tânăr alb, bogat şi de origine engleză sau, cel puţin, asta trebuie să fi avut ceva de-a face cu toată experienţa.)

Oricum, Ernie era un tip atât de arătos încât mă gândesc mereu la el ca la un model din reclamele acelea la rom de Jamaica de patru culori care mai apar prin *Playboy* sau prin *Esquire*. Are un pic sub doi metri înălţime sau chiar un pic peste dacă nu îi apeşi părul creţ când îl măsori şi este un tablou viu de sănătate şi proporţionalitate. Tatăl său este medic în California, unde Ernie a fost jetonul negru din clasa lui de liceu suburban. Tradiţia cu şcolile particulare nu este chiar aşa de strictă pe coasta de vest ca tradiţia Andover-Exeter pe coasta de est, dar genul de şcoală pe care a frecventat-o el este oarecum un echivalent. Presupun că ar putea fi facută o legătură cu Scarsdale High. El a fost un candidat sigur la Harvard, genul de aplicant care aduce un moment de linişte şi bucurie conştiinţelor profesorilor asediaţi moral din comitetul de admitere: "Nici un semn de întrebare, băieţi: l-am vrea pe tânărul acesta pentru promoţia din '77 indiferent dacă e alb, verde sau mov."

Cred că ştiu de ce Ernie era gay. Destul de similar, cred, cu situaţia care cred că a făcut ca eu să fiu gay. El îşi petrecea, negru fiind, timpul la bibliotecă în timp ce "fraţii" lui erau pe-afară şi se dădeau la pipiţe. El învăţa la trigonometrie în timp ce ei se băteau pe stradă. Nu că el îşi cunoştea vreunul dintre "fraţi" personal - părinţii lui nu vroiau ca el să se amestece cu elementele de huliganism - dar *toată lumea* ştie că fraţii sunt luptători de stradă foarte duri şi că fac lucruri urâte. Ei bine, Ernie era la fel de speriat ca şi mine când vedea patru negri că se îndreaptă spre el. Frica lui specială era cum că el n-ar fi cu adevărat bărbat. Nu era negru, dar nu era nici alb. Era un fals.

Cred că unul din modurile în care Ernie compensa era să meargă la sală şi să practice sporturi; el cu siguranţă nu *arăta* mai slab decât fraţii săi, în orice chip. Dar pe dinăuntru, el nu se simţea la fel de dur. Se simţea altfel. Şi-ar fi dorit să fie Leroy Stud.

Negrii straight şi albii gay au foarte multe în comun. Harlem şi Roxbury sunt analoage cu Greenwich Village şi Beacon Hill. Cultura neagră are jargonul şi jazz-ul ei, cultura gay are îmbrăcămintea caricaturală şi sinceritatea. Unii negri compensează cu Cadillac-uri; unii gay compensează cu motociclete. Negrii încearcă în mod conştient să promoveze mândria de a fi negru, iar gay-ii, mândria de a fi gay. Majoritatea membrilor societăţii, poate în ciuda faptului că se urăşte pe sine, nu se simte comod cu nici unul dintre grupuri. Negrii şi homosexualii sunt OK dacă stau la locul lor, dar nu, să zicem, în poziţia de

miniştri ai Apărării, sau dacă ies în oraş cu fiul cuiva. Chiar şi "liberalii" se simt incomod când vorbesc cu negrii sau cu gay-ii: trebuie să se gândească atent la tot ce zic, ca să nu jignească fără să vrea, dar atât de atent încât devine extrem de evident, ceea ce este jignitor în sine. Şi apoi există negri şi gay cu sentimente strânse în ei, care *vor* să se simtă jigniţi şi care pot să găsească motive în aproape orice.

Aşa cum negrii într-o societate preponderent albă sunt, în mod iraţional, conştienţi de culoarea pe care o au, gay-ii într-o societate preponderent straight sunt conştienţi de sexualitatea lor. Faptul de a fi mereu conştient de o caracteristică care este socialmente nedorită poate să te înnebunească, să te înstrăineze, să te facă amar. Te poate face paranoic sau, pur şi simplu, uşuratic şi superficial. În orice caz, are un efect profund. Nu culoarea pielii în sine, care va determina doar modul în care reflecţi lumina şi că te poţi ascunde în colţuri întunecate, te va face diferit. Este vorba despre percepţia de "greşeală" a culorii care te va răpune. Nu orientarea sexuală în sine, care va determina doar cu cine vrei să te culci, îţi va face vreun rău. Este percepţia de greşeală a orientării care te va prinde din urmă. În ambele cazuri, este prejudecata şi nu condiţia cea care face tot răul. Să spunem că le dăm dreptate unora şi zicem că negrii sunt implicit inferiori albilor şi că homosexualii sunt, prin definiţie, bolnavi. Şi ce? Chiar dacă fiecare dintre condiţii este cu adevărat negativă, nici un fel de presiune socială aplicată nu ar putea să îi facă pe negri, albi sau pe gay, straight. Presiunea socială nu ar face decât să exagereze un handicap. În continuare, nu ar fi decât prejudecata, şi nu condiţia, cea care aduce aspecte negative.

Trebuie menţionate şi două diferenţe care există între gay şi negri. S-ar putea ca unii oameni să nu îi agreeze pe negri, dar nu se poate comenta cum că a fi negru este imoral. Prin comparaţie, mulţi consideră că homosexualitatea este "rea", că homosexualii ar trebui trataţi astfel încât să devină heterosexuali. Şi, pe de altă parte, dacă eşti negru, toată lumea ştie asta. Este o proprietate fizică, deşi are efecte asupra minţii în cursul dezvoltării acesteia. Dar dacă eşti gay, asta poţi (chiar trebuie) să ascunzi. *Totul* este închis în mintea ta. Ar putea exista manifestări tangibile, precum modul de a te îmbrăca sau de a vorbi - dar, statistic vorbind, sunt în jur de cinci, zece sau douăzeci de milioane de bărbaţi şi femei care locuiesc în ţara asta şi pe care toată lumea îi consideră straight, dar care de fapt sunt gay.

Date fiind costurile sociale şi în carieră care decurg din a fi gay, majoritatea categoric nu va flutura vreun steguleţ. Un reporter de ştiri sau un politician alb se poate alătura luptei pentru egalitate între rase fără să îi fie frică că oamenii îl vor bănui că e negru. Un bărbat straight poate, oare, să facă acelaşi lucru pentru o cauză gay?

L-am cunoscut pe Charlie la etajul doi al librăriei Doubleday unde s-au filmat scenele acelea din *The Owl and the Pussycat*. Eram în New York cu treburi. Prietenul meu Freddie (cel cu virusul respirator) îl cunoscuse pe Charlie cu ceva timp în urmă la Biblioteca Publică din Boston şi a crezut că este un tip extraordinar pe care eu trebuia să îl cunosc. Aşa că l-am sunat pe Charlie, care a spus ceva de genul că orice prieten de-al lui Freddie este şi un prieten de-al său şi că să ne întâlnim la raftul de "Ediţii Noi".

Charlie este revigorant de conservator. În afară de aspectul său natural aspru (nu vorbim de uscătoare de păr Gucci în cazul lui, chiar dacă locuieşte în New York), nu merge niciodată la baruri, nu ia niciodată droguri, nu vorbeşte niciodată despre cum abia aşteaptă să se culce cu cutare şi cutare. Nu este uşuratic. În schimb, energiile lui sunt concentrate într-o sută de activităţi întreprinzătoare, de la vopsitul casei scărilor din clădirea sa, la tăiatul câtorva tulpini de iederă de la primărie pentru prietenii săi (creşte la loc), la mersul cu bicicleta şi la gătitul de cozonac. Doarme doar câteva ore pe noapte şi nu se plânge

niciodată despre nimic, nici măcar despre New York. Iubeşte New York-ul. Este mereu ocupat şi fericit. Îl descriu aşa de insistent pentru că sunt amuzat şi uimit de buna lui dispoziţie. El este ceea ce cred că se numeşte "bine adaptat".

Freddie avea dreptate şi am pornit-o destul de bine cu el. Charlie era atât de diferit de majoritatea oamenilor pe care îi întâlnisem şi care m-ar fi dus la bar sau poate la un film şi apoi înapoi la ei acasă ca să facem sex. Charlie mă punea să conduc prin tot oraşul şi mi-a arătat unde erau toate clădirile importante cu micile lor poveşti şi cu arhitectura lor şi tot - plictisitor, dar diferit - şi apoi într-o dimineaţă mi-a zis:

- Ştii ce ar trebui să facem acum? Nu cred că vrei asta, dar eu sper totuşi să vrei.

Ştiam ce avea de gând şi vroiam.

- Ar trebui să luăm maşina până în Manhattan şi să luăm feribotul până la Staten Island cu 25 de cenţi.

- *Ce?*

Aşa era Charlie. El era gay, dar avea o mentalitate straight de modă veche. Abia mai târziu am aflat că abstinenţa lui Charlie era din cauză că el avea un iubit, un director de la Briston Meyers cu care împărţea o casă la ţară. Totuşi, Charlie se gândea mai puţin la sex decât majoritatea oamenilor şi asta este atrăgător.

"Imaginaţi-vă uimirea mea", astfel, când într-o seară în care eram în vizită la Charlie, după cină şi o sticlă de vin, a spus că vrea să îmi arate ceva ce arătase la doar câţiva dintre prietenii lui cei mai apropiaţi. Am crezut că o să îşi dea pantalonii jos sau ceva, lucru care nu mă impresionează niciodată chiar atât de mult pe cât s-ar presupune că trebuie să mă impresioneze - dar el şi-a vârât mâna pe după un dulap şi a scos un plic de carton. Înăuntru era o revistă de pornografie gay.

Pe bune, Charlie, eşti prea dus. Adică, să fii timid şi puritan e una, dar să ţii ascunsă o prostie de revistă porno? Adică, *toată lumea* le are sau le-a văzut. Asta îmi trecea mie prin minte când mă uitam prin cele treizeci şi două de pagini de fotografii color cu bărbaţi nud care făceau diverse lucruri - prefer fotografiile cu pantaloni, precum cele din *Sports Illustrated* sau din *Esquire*, dar mă uit şi la lucrurile mai hard-core atunci când îmi sunt oferite - şi nici măcar Charlie nu avea de ce să facă aşa mare caz de o revistă precum aia.

- Una dintre activităţile mele mai ciudate, a spus el. Aş prefera să nu mai menţionezi asta şi altora, dar mă gândeam că o să...

- *Stai puţin!* Ăsta eşti *tu*?

A zâmbit pe jumătate ruşinos, pe jumătate mândru în timp ce mă uitam ba la el, ba la cel mai arătos dintre cei doi bărbaţi care făceau tot felul de lucruri pornografice în culori realiste şi neretuşate.

- Cât te-au plătit pentru asta?

Trebuia să întreb.

- O sută de dolari.

Aş putea descrie foarte mulţi oameni pe care i-am întâlnit în acea prima mea iarnă în Boston, dar aş bate pasul pe loc dacă aş face asta. Doar că este dificil să scriu despre despărţirea mea de Chris din acel aprilie; când mă gândesc la asta, încă mai tresar.

În luna aceea, Chris l-a cunoscut pe Hunter, un student care era în chinurile despărţirii de iubitul său de patru ani, un soldat din marină care era staţionat în Newport, Rhode Island. Prima dată am auzit

despre Hunter de la Golden Boy, care l-a descris ca fiind genul de tip de care Chris s-ar putea îndrăgosti cu ușurință dacă nu era deja îndrăgostit de mine. Fie. Deja eu și Chris ajunseserăm să vorbim în fiecare zi, dar să ne întâlnim la cină doar odată sau de două ori pe săptămână și nu mereu lăsându-se cu dormitul peste noapte împreună. Fără îndoială, cu cât avea să îl vadă mai mult pe Hunter, cu atât avea să mă vadă mai puțin pe mine și, treptat, fără durere, ar putea dobândi un nou iubit și eu aș putea în continuare să fiu prietenul său bun.

În schimb, Golden Boy s-a decis să mai grăbească pasul. S-a gândit că nu este cinstit modul în care eu îl duc cu preșul pe Chris așa cum o făceam, în loc să tai pur și simplu relația astfel încât el să se simtă liber să se implice mai mult cu Hunter.

Am mers la bar într-o seară și l-am văzut pe Chris uitându-se întunecat în sticla lui de bere.

- Salut!

Era rece față de mine.

- Ce s-a întâmplat?

- Poate că s-au întâmplat multe, de multă vreme, despre care eu nu știu.

- La ce te referi?

Aveam o bănuială că știam la ce se referă, dar era de neconceput ca Golden Boy să îi fi zis.

- Dacă nu știi la ce mă refer, poate că ar trebui să o lăsăm baltă.

Începeam să simt un nod în stomac.

- O să vorbim în continuare în fiecare zi, nu-i așa?

Îmi apăruseră lacrimi în ochi.

- Poate că ar fi mai bine să n-o facem.

M-am uitat în ochii lui și mi-am dus pumnii la ochi ca să nu vadă nimeni lacrimile în timp ce am ieșit și m-am dus la mașină.

Știu că asta nu contribuie prea mult la imaginea de Joe studenţesc pe care o aveţi despre mine, dar asta s-a întâmplat. De obicei mă puteam controla. Dar deodată am simţit o tristeţe foarte apăsătoare pentru că l-am rănit pe Chris și la gândul că aș fi pierdut dragostea sa. Nu corpul său, dragostea sa.

L-am sunat pe Golden Boy și l-am întrebat de ce o făcuse, de ce îi spusese lui Chris. El mi-a zis că nu putea să suporte să îl mai vadă pe Chris zvârcolindu-se între mine și Hunter în timp ce eu nu-l mai iubeam cu adevărat. Îi părea rău pentru ceea ce făcuse, dar credea că așa e cel mai bine.

Ce tâmpenie! Să strici relaţiile cu Chris, relația mea cu Chris, relaţiile mele cu Golden Boy.

Următoarele câteva săptămâni au fost dureroase pentru toţi, cele mai dureroase prin care am trecut. Toată analiza la rece din lume, cu care de regulă puteam să îmi manipulez emoţiile, nu putea să îmi facă nefericirea să dispară. Mă simţeam îngrozitor că îl rănisem pe Chris atât de tare. Mă simţeam incredibil de singur fără să pot vorbi cu el în fiecare zi. Și trebuia să compensez cumva asta, trebuia să îl fac să înţeleagă ce anume mă făcuse să mă comport așa, trebuia să îl fac să mă ierte și să rămânem cei mai buni prieteni.

Știam că nu sunt pregătit, asta dacă aveam vreodată să fiu, pentru o relaţie căreia să mă dedic complet. Uneori romanticul din mine încerca să mă păcălească că aș putea face față - dar știam din momentul în care aș fi reușit să îl conving pe Chris să își lase din nou garda jos, eu iar aș fi râvnit să fiu liber.

Am petrecut ore întregi scriindu-i lui Chris, vorbind cu Chris, încercând să îl fac să înţeleagă de ce

nu puteam să fiu iubitul lui, dar aveam nevoie să fiu prietenul lui cel mai bun. Indiferent dacă se potrivea sau nu în definiţia ca la carte despre de ce, cum şi când să iubeşti pe cineva, îl iubeam pe Chris acum. Avea oare să mă ierte? Puteam să contăm unul pe celălalt?

Chris a zis că nu poate pur şi simplu să îşi stingă dragostea pentru mine. El a spus că şi-a construit ziduri ca să nu mai fie rănit şi că era de părere că nu am mai fi putut redeveni vreodată parteneri complet dedicaţi şi exclusivi în această viaţă. Dar mi-a spus că mă va iubi mereu.

Lucrurile bune nu apar la orice colţ de stradă. Cred că durerea intensă pe care noi trei am simţit-o a sudat o legătură care va dura foarte, foarte mult timp.

A trecut mai mult de un an de la acea lună aprilie, iar eu şi Chris am vorbit sau ne-am văzut aproape în fiecare zi. Hunter, cât a fost prin preajmă, a înţeles. Hunter era numărul unu, desigur, dar puteau exista şi alţi oameni în viaţa lui Chris precum eu şi Golden Boy. Şi Golden Boy a fost iertat. Criza era gata şi acum îl iubeam pe Chris.

Sexul nu are absolut nimic de-a face cu această dragoste; poate doar frica de singurătate. Ceea ce cred eu este că dragostea este o ţesătură de experienţe şi sentimente împărtăşite, legate doar prin efort considerabil şi în timp. De aceea cred că nu poate decât să devină mai puternică. Nu există "bărbatul potrivit" sau "femeia potrivită" undeva acolo, aşteptând să fie descoperit(ă). Nu există decât efortul intens de a construi şi investi într-o relaţie - şi eu am investit în Chris.

Capitolul 14

A trecut mai bine de un an de când eu, Chris şi Golden Boy am avut mica noastră catastrofă şi eu tocmai urmează să mă mut la Washington. Una dintre cele două "propuneri care o să îi dea pe spate" la IBM, la care am făcut aluzie mai devreme, chiar asta a făcut. Am primit o mărire grasă de salariu şi mi s-a cerut să mă mut la Washington ca să supraveghez punerea în aplicare a propunerii acceptate. Mai întâi, totuşi, vroiam să iau zilele de concediu pe care le acumulasem şi pe care le-am petrecut scriind această carte.

Acest an care a trecut a fost unul bun şi puţin mai puţin agitat decât cel de dinainte. Mi-am pierdut mare parte din obsesia de a recupera timpul pierdut: m-am prins din urmă. După ce am îndesat câţiva ani de maturizare în doar doi ani, tot ce trebuie să fac acum este să mă maturizez câte un an odată, ceea ce ar trebui să fie, dacă e să privim comparativ, floare la ureche.

Ca oricine altcineva, mă gândesc foarte mult la cum o să fie viaţa mea în viitor. Cum pot să mă bucur cât mai mult de avantajele de a fi gay şi să minimeze dezavantajele? Am cunoscut o mulţime de oameni ale căror stiluri de viaţă m-au ajutat să văd o parte din alternativele pe care le aveam pentru o "viaţă viitoare".

L-am cunoscut pe Bob Knight în prima vară după ce mi-am făcut "coming out"-ul. Peter care-face-chestia-cu-gheaţa şi cu mine mergeam pe malul râului către unul dintre concertele în aer liber Boston Pops când am dat peste Rob-vrăjitorul-mut-într-ale-matematicii şi acest tip foarte chipeş, Bob Knight. Îşi scosese cămaşa, pe care şi-o atârnase peste spate, doar cu mânecile atârnându-i în faţă.

Am încercat să fiu relaxat. Am simţit că faptul că mă uitam la Bob în timp ce vorbeam cu Peter nu ar fi măgulit pe nici unul dintre ei, dar nu mă puteam abţine. Am părut prea evident. Nu îmi aduc aminte toate lucrurile pe care i le-am spus lui Bob, dar îmi aduc aminte că i-am cerut numărul de telefon şi ca l-am sunat de câtea ori, doar ca să îmi zică că era ocupat. Câteva săptămâni mai târziu, l-am întrebat pe Peter ce greşisem. Mi-a spus că dacă germanii ar fi folosit o tactică la fel de subtilă în primul război mondial, ar fi putut să spargă frontul Maginot într-o săptămână şi jumătate.

Un an mai târziu, adică cu un an în urmă, l-am cunoscut pe Bob la o petrecere. Era îmbrăcat diferit, aproape "elegant la patru ace" şi suna mai fals decât sunase în vara de dinainte. Jur că şi-a pierdut o parte din "masculinitatea" sa. De ce renunţase la ea? Cu siguranţă că şi el observase, nu?

Acum trei luni, cineva care era frumos într-un mod prea "graţios" ca să mă intereseze a intrat în Sporters - până când mi-am dat seama că era de fapt *Bob* învelit în şalul ăla de catifea, cu ceva asemănator cu o poşetă atârnat de umăr. Era acelaşi trup, oarecum moleşit şi purtat diferit. Era aceeaşi faţă, doar că expresia era oarecum mai puţin naturală, "uite-aşa". Şi vocea:

- "*Dragă,* ce afectat vorbea domnişoara Knight!"

De ce urmează mulţi oameni această evoluţie? Chiar o fi adevărat că îşi doresc să fie femei şi doar urmează drumul logic pe măsură ce îşi coboară inhibiţiile? Oare drumul logic duce la halate de seară, ruj şi operaţii estetice în Scandinavia?

Aparent, pentru unii da. Totuşi cred că cea mai mare parte din feminitatea de suprafaţă din lumea gay este atribuibilă unui stil cultural mai degrabă decât unei dorinţe interioare de a fi efeminat. De exemplu:

Când am recunoscut la început că sunt gay, am observat, spre resentimentul meu, că majoritate

bărbaţilor gay îşi spune pe numele lung. La un joc de fotbal straight ai auzi:

- ”În regulă, Joe, mergi în apărare; McMicking, tu mergi pe flac; Albie, tu...”

Şi nu:

- “Joseph, nu mergi în apărare; Martin, tu mergi pe flanc; Albert, tu...”

Aşa că atunci când m-am împrietenit cu un tip care s-a recomandat drept Raymond, eu i-am zis Ray. Toată lumea îi spunea Raymond şi, cel puţin la început, trasăream imperceptibil când făceau asta şi poate mă simţeam şi un pic superior. Dar, în timp, după luni şi luni în care auzeam că nu i se spune decât Raymond, începuse să sune din ce în ce mai mult a numele lui. Ray suna greşit. Undeva în decursul timpului, am început să îi zic şi eu Raymond. Asta era o pierdere de masculinitate? Era oare cauzat de o dorinţă interioară de a fi femeie? Sau trebuia pur şi simplu să mă conformez stilului din jur, ori să fac un efort conştient de a nu mă conforma? De fapt, din cauză că eu chiar mă gândesc la lucruri idioate precum ăsta, am revenit la a-i spune Ray. Dar dacă aş fi lucrat într-un mediu preponderent gay, în loc să lucrez la IBM, şi dacă nu eram aşa de blocat în imaginea mea de sine la costum, oare nu le-aş fi spus oamenilor pe numele lung? Oare nu aş fi vrut să fac mişto de prietenii care sunau ridicol şi, astfel, să sun şi eu ridicol ca să-i fac să râdă? Oare chiar aş fi făcut asta pentru că undeva în sinea mea îmi doream să fiu femeie? Faptul că aş fi făcut asta m-ar fi făcut oare cumva inferior?

Mă îndoiesc că voi ajunge vreodată pe urmele lui Bob Knight pe măsură ce îmbătrânesc. Nu deoarece consider că ar fi ceva “greşit” la a purta la tine un carneţel sau un lanţ. Doar că nu se potriveşte cu mine, cu imaginea pe care o am despre mine.

Avocatul meu are patruzeci şi trei de ani. A crescut în New Jersey, unicul copil al unei mame foarte puternice. El a fost la Universitatea din Wisconsin, a studiat dreptul la U.Va, a fost în Korea şi apoi la firma de avocatură care reprezenta IBM. Spun “avocatul meu”, deşi nu am avut niciodată de-a face efectiv cu el la modul profesional. Doar am mai lucrat ocazional împreună în cursul primului meu an la IBM în New York. Am ajuns să ne înţelegem suficient de bine încât dacă cineva s-ar fi decis vreodată că am dat muzica prea tare şi mi-ar fi cerut numele “avocatului meu”, să mă simt încrezător să îi dau numele acestui om, Cutare Cutare Esq., căruia îi voi spun de acum încolo Esquire.

Esquire poartă după el un diplomat Samsonite sau cel puţin făcea asta până nu de mult; locuieşte la etajul treizeci şi doi într-un bloc opulent din East Side (genul de bloc care nu are liftier, ci camere de luat de vederi în lifturi care să te prevină cumva să îi violezi pe vecinii tăi); poartă inel de căsătorie, deşi a divorţat de soţie; şi este remarcabil de îngrijit şi aranjat pentru cineva de vârsta lui.

Aproximativ cu un an şi jumătate în urmă eram în New York cu treburi şi l-am sunat pe Esquire să văd dacă vroia să ia cina cu mine. Din moment ce soţia lui nu mai era prin preajmă, avea destul de multe seri libere şi îmi spusese să îl chem la prânz sau la cină ori de câte ori eram în oraş. Mi-a zis să trec pe la el şi să mergem de acolo în oraş.

Garsoniera sa de 500 dolari pe lună chirie (cred) a pus câteva puncte pe radarul meu gay, puncte care probabil că nu ar fi apărut pe un ecran straight, cum ar fi lubrifiantul din dulăpiorul de prim ajutor sau albumele cu Barbara Streisand din colecţia sa de discuri. Mă întrebam: se putea oare ca Esquire să fie gay? Mi-am adus aminte de data când am jucat handball pe abonamentul lui de la New York Atheltic Club (nu era deschis pentru negri şi doar doisprezece evrei aveau abonamente, dar erau destul de mulţi homosexuali şi o parte dintre ei se ascundeau) şi când am remarcat cât de în formă este. Mă întrebam de ce se despărţise de soţie şi de ce nu aveau copii.

La restaurant, mi s-a părut că îl observ că se uită după același chelner după care mă uit și eu când ne-au fost servite heringul meu și supa sa de Vichy. Ce coincidență interesantă, m-am gândit eu, și m-am decis să îl fac să verse o lingură de mâncare pe el. "Esquire", am spus eu, "cred că se cade să ai la cunoștință genul de chestiuni de care s-ar putea să trebuiască să mă aperi la vreun moment dat la tribunal. Deci cred" - sincronizarea era foarte importantă așa că am făcut o pauză suficient de lungă ca să își bage lingura în supă - "că ar trebui să îți spun" - își apleacă capul puțin și scoate lingura cu încărcătura de supă - "că sunt" - încep să i se lărgească ochi în timp ce turnul de zboruri se pregătea de aterizarea navetei sale argintii cu supă - "gay". *Contact!*

La naiba. Am reușit să văd lingura cum se clatină puțin când să îi intre în gură, dar tensiunea superficială a lichidului care, dacă îmi aduc bine aminte din liceu de la ora de chimie, crește odată cu vâscozitatea, deci ar trebui să fie mai puternică în supă decât în apă, a reușit să prevină revărsarea.

- Ești? a întrebat el, după ce a înghițit. Părea că nu prea este de acord cu asta.

- Sunt.

Poate că am greșit în privința lui Esquire, deși, din punctul meu de vedere, n-avea decât să știe indiferent.

- De ce îmi spui *mie*?

- Mă rog, mă gândeam că în calitate de avocat al meu, ar trebui să știi. Atâta tot. Nu e mare brânză, doar ține minte undeva, astfel că atunci când sunt prins că dansez cu vreun oarecare să nu trebuiască să îmi cheltui cei zece cenți pentru telefonul din oficiu explicându-ți circumstanțele.

Probabil că s-a decis că nu încercam să îl prind în cursă.

- Ok, atunci, a zis el, vrei să mergi cu mine la o petrecere după cină?

Tot nu zâmbea încă și știam că este îngrijorat și supărat că eu presupusesem aparent că el este gay. Ce era oare în neregulă cu acoperirea lui? Își puteau da alții seama? Se dădea cu prea mult aftershave sau care era problema?

- La o petrecere? Ce vrei să spui?

Am întrebat eu, gândindu-mă că ar fi de bun simț să îmi facă el revalația. El mi-a spus că și el era gay și se întreba dacă eu îmi dădusem seama despre el. Am spus că mereu am dubii cu privire la bărbații de vârsta lui care arată atât de bine și totuși trăiesc singuri - dar nu de asta îi spusesem eu că sunt gay. Petrecere, zici? Sigur, hai să mergem.

Esquire este un individ independent, agresiv și retras. El a avut o relație de doi ani și mai făcuse "chestii" din când în când, dar nu avea temperamentul necesar să se așeze la casa lui cu alt bărbat. Pentru a face rost de o bază socială mai stabilă decât trucuri de o noapte, Esquire își formase un grup de prieteni gay apropiați pe care îi știa încă din primii săi ani după ce recunoscuse, cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă. Cei trei bărbați alături de care deține o casă în Fire Island - unul lucrează în publicitate, unul este un bancher, unul care nu făcuse mare brânză de când moștenise o avere - sunt pentru el un fel de familie. De asemenea, își avea cariera care să îi țină de urât. Devenise partener la firma sa în timp record și făcea o treabă mai mult decât bună. Asta era satisfăcător. Îi plăceau oamenii cu care lucra și respectul pe care și-l impusese. Doar unul dintre colegii lui știa că el e gay. Ceilalți, chiar dacă bănuiau, nu au menționat asta niciodată.

Esquire nu le spusese niciodată părinților săi că este gay. Odată, la o petrecere mare la ei acasă, părinții și un cerc de prieteni încercau să îi bage pe gât o fată frumoasă, sensibilă, minunată pe care pur și

simplu trebuia să o cunoască - şi în mijlocul adjectivelor graţioase care erau vărsate asupra acestei fete, indiferent cine o fi fost ea, Esquire a întrebat cu voce tare: “Bine, bine - dar se fute?”.

De atunci încolo, aparent, mama lui a fost foarte atentă să nu mai aducă în discuţie vreo problemă, mai ales în public, care să îl întărâte pe fiul ei prea sănătos de heterosexual ce este.

În şaisprezece ani de avocatură în New York, Esquire a avut un standard de viaţă mai mult decât comfortabil, în tot acest timp contribuind cu generozitate la diversele sale fonduri, cauze şi campanii pe care le susţinea (este directorul unei acţiuni de binefacere şi un susţinător al fostei sale şcoli private). S-a “pensionat” anul trecut. În acei şaisprezece ani, timp în care n-a avut de plătit nici un fel de asigurări de viaţă, medici pediatri, ortodonţi sau ginecologi, nici o meditaţie la Red School House sau nici o taxă la Camp Winnipesauskee, Esquire pusese deoparte suficienţi bani cât să se întreţină modest pentru tot restul vieţii. Acesta fusese scopul, să aibă libertatea de a face orice şi-ar fi dorit şi acum îl are. Plănuieşte să călătorească câţiva ani prin toată lumea şi apoi o să vadă el ce are chef să facă.

Eu aş putea să urmăresc acelaşi scop de independenţă financiară şi apoi să simt o plăcere specială ştiind că aş putea să nu mai muncesc şi să plec în lume în orice moment - dar nu sunt sigur că eu chiar m-aş putea lăsa de muncă. Pare prea riscant să renunţi la toate rutinele tale şi la majoritatea lucrurilor care te ţin într-un loc si la relaţiile sociale şi să pleci în lume, pe cont propriu. Mie îmi place să ştiu încotro mă îndrept.

Da, nu e minunat? Să ai independenţa autodobândită de a îţi îndeplini potenţialul? Să fii pe de-a întregul sau aproape, stăpân pe soarta ta? Anticiparea unei astfel de vieţi ar fi cu siguranţă mai stimulantă decât acea viaţă în sine. Dar un astfel de viitor ar fi fost la fel de stimulant, cred eu, ca o viaţă fericită de familie tradiţională, cu două ore pe zi dedicate navetei la firma de avocatură şi înapoi până la vârsta pensionării de şaizeci şi cinci de ani.

Esquire m-a dus la câteva dintre barurile şi saunele care pe care Charlie, modelul timid, era prea conservator ca să le frecventeze. Iată-l pe Esquire, în blugii săi uşor evazaţi, drogat cu vreo porcărie de treizeci şi cinci de dolari pe care doar avocaţii din New York şi-o permit, dansându-şi minţile cu băiatul acela deşirat din mijlocul ringului. Vorbim de Tamburlaine, în East Forties, un bar cu ring de dans mixt, destul de renumit. Era preponderent frecventat de gay, până când a ars sau a fost bombardat într-o zi, pentru că nu se potrivea în peisajul cartierului rezidenţial liniştit din jur. Veneau tot felul de oameni acolo. Esquire, care în seara asta îşi bâţâie corpul bronzat la solarul de la New York Athletic Club în toate direcţiile ca omagiu către Rolling Stones, va câştiga 75$ pe oră mâine oferind consultanţă la IBM cu privire la subtilităţile precedentelor antitrust. Prietenul lui deşirat care venea din Dallas câştiga 75$ pe oră ca model, dacă are de lucru. Acum nu are: e nevoie de feţe noi pentru paginile revistei *Sunday Times* - mereu feţe noi - aşa că se mulţumeşte cu 1.05$ pe oră plus bacşiş la Daly’s. Dacă arăţi aşa de tinerel şi lucrezi în East Side, primeşti bacşişuri disproporţionat de mari (unii dintre clienţi nu se pot abţine) şi bacşişurile sunt în cea mai mare parte “scutite de impozit”. Esquire ar putea să încerce să îi facă faţă şi să îl ducă acasă în noaptea asta, dar ar fi fost ciudat să facă asta în timp ce eu dorm pe canapeaua din sufragerie. Şi mâine mai are şi întâlnirea aia la zece dimineaţa cu un client. Mai bine vor merge la cină mâine noapte.

Viaţa gay din New York este foarte diferită de viaţa gay din Boston. Barurile sunt altfel. Sunt mai multe şi se schimbă mai repede. Dacă mergi la Sporters câteva nopţi pe săptămână, aproape sigur îţi vezi mulţi dintre prieteni pe acolo. Dacă e cineva pe care vrei să îl cunoşti, mai devreme sau mai târziu o să îţi

facă un prieten cunoştiinţă sau o să te trezeşti tu că stai lângă el, amândoi dându-vă seama că e vremea să vă salutaţi pentru că amândoi aţi zâmbit puţin ultimele câteva dăţi când v-aţi văzut. *Există* câteva baruri de cartier în New York care au clienţi obişnuiţi, dar jocul se joacă la un ritm mult mai alert. Cum sunt aşa de multe baruri care funcţionează la orice oră, oamenii se mai mută. Intră să se uite - nu-i nimeni - pleacă în altă parte. Şi barurile sunt deschise până la patru, aşa că perioada aglomeraţiei se întinde mult mai târziu - nu de la unsprezece la unu în weekend-uri, ca în Boston, ci de la unsprezece la două sau la trei, şapte zile pe săptămână. Care sunt şansele să îl mai vezi vreodată pe tipul pe lângă care tocmai ai trecut? Care sunt şansele ca vreunul dintre prietenii tău să îl cunoască şi să vă facă cunoştiinţă? S-ar putea să nu vă mai întâlniţi niciodată. Aşa că ai face bine să mergi şi să îl saluţi dacă vrei - şi din partea lui, ar face bine să nu facă prea tare pe durul dacă îi place de tine.

Aşa că în New York, este un obicei acceptabil ca tipul care stă lângă tine să îţi întindă mâna, rece de la condensul de pe sticla de bere, şi să zică: "Salut. Cum te numeşti?" - uneori chiar şi înainte ca el să se recomande. Asta nu se face în Boston decât dacă tocmai ai venit din New York pentru weekend şi nu ştii obiceiurile. Şi, la naiba, dacă tot nu ştii obiceiurile, s-ar putea chiar să îţi porţi Gucci-urile de homălău de New York sau vreo cămaşă scumpă descheiată până la plexul solar, expunându-ţi bronzul portorican de homălău de New York. Oamenii din Boston sunt mai simpli şi mai rezervaţi.

Relaţiile tind să ţină mai mult în Boston decât în New York. În fiecare dintre oraşe, durează destul de mult să ajungi să îi cunoşti numele de familie - să ajungă să te cunoască pe tine fiind tu, nu vreo jucărie sexuală care nu are nevoie de nume. Dar odată ce se întâmplă asta, şansele să rămâneţi împreună o perioadă mai lungă de timp sunt mai mari în Boston. Sunt mai puţine tentaţii care să te ameţească, mai multe bariere în calea traiului uşuratic, mai multe inhibiţii, mai mult conservatorism.

Esquire m-a dus la The Barn, care între timp s-a închis după ce cuiva i-au fost tăiate genitalele cu un briceag în camera întunecoasă "din spate" sau cel puţin aşa spun zvonurile. Poliţia caută camerele asunse din baruri în ultima vreme. Cum a *găsit* măcar Esquire localul The Barn? Era situat într-un carter de depozite din The Village, unde străzile au nume în loc de numere şi sunt dispuse aleator pentru a încurca pe oricine în afară de taximetriştii şi camionagii veterani. Clădirea n-are nici un fel de semn. Nu există nici un fel de reclame, nici un număr în cartea de telefoane. Zona este complet pustie noaptea târziu, mai puţin oamenii ca noi, care merg pe jos de la un bar la celălalt prin The Village, aşa că nu prea sunt oameni pe stradă cărora să le poţi cere indicaţii. Se intră pe o uşă metalică zgâriată şi nemarcată la un lift de serviciu şi acolo aştepţi să coboare un ascensor imens. Liftierul reprezintă confirmarea fără a mai lăsa loc de îndoială că ăsta e locul şi, când se deschid uşile ascensorului la etaj, te afli deodată în mijlocul a sute de oameni care beau şi dansează pe o podea de depozit mare şi în principiu nepartiţionată în nici un fel. La ce serveşte restul clădirii? Cine ştie? Cine este patronul? Nu e greu de ghicit. Cum au găstit toţi aceşti oameni locul? Din vorbă în vorbă. Este "la modă". Există o cameră "în spate", iar locul este mereu aglomerat. Jumătate din ceea ce face locul ăsta aşa de atractiv este că e greu de găsit.

Christopher's End este (era?) la capătul străzii Christopher şi deci mai uşor de găsit. Aveau dansatori nud care animau locul şi imagini erotice pe pereţi. Uncle Edna's este un bar de prostituaţi undeva în cartierul de cinematografe. Eagle's Nest este unul dintre barurile unde se poartă piele, lângă docurile din Lower West Side. Mă rog, aproape de camioane. Vrei să mergi la camioane? "Salut, mamă. Aş vrea să faci cunoştiinţă cu prietenul meu, Raunch. Ne-am cunoscut într-una din rulotele de la malul râului." Se poate să scriu eu asemenea lucruri?

Dar ce zici de Y, dacă nu intri pentru camioane? YMCA este un fel de lanţ hotelier internaţional ieftin pentru homosexuali. Y-ul din New York de pe West Side este medalionul de pe lanţ. Y este în acelaşi timp şi un lanţ de cluburi sportive ieftine pentru bărbaţii tineri căsătoriţi care încă se mai bucură de un meci pentru a se menţine în formă, un duş, poate un masaj şi puţin flirt în vestiare. Nu toţi aceşti flăcăi se află atât de aproape de 10 pe scală pe cât ar vrea ei să lase impresia, deşi categoric te-ar face una cu pământul numai ca să demonstreze că ar fi. La fel cum Papa te-ar putea excomunica numai ca să demonstreze că avortul este diavolesc.

Dacă nu te atrage ideea de a sta la Y când vii în New York, poţi sta la saună. Continental este faimoasă în toată lumea, deşi sub nici o formă nu este singura saună gay din New York. Esquire merge la Continental o dată pe săptămână în medie şi mi-a spus că ar trebui categoric să mă duc cu el următoarea dată când voi fi în New York. Nu mi-a plăcut imaginea pe care o aveam despre bărbaţii mai în vârstă cu burţi pline de colăcei care le atârnă peste prosoape, care ar fi încercat să ghicească ce se află sub prosopul meu. Nu mi-a plăcut deloc. Pe de altă parte însă şi Golden Boy îmi recomanda Continental - adora să meargă la New York câte un weekend şi să se mai răcorească puţin - iar descrierile sale erau totuşi atrăgătoare. Cumva mi-am format o imagine despre el ca fiind un loc asemănător cu un motel imaculat, în care fie închiriai o cameră (mă întrebam dacă televizorul avea să fie color?) sau un vestiar şi apoi mergeai să înoţi, să tragi de fiare, să stai la saună, să dansezi, să mănânci - un fel de club country pentru gay în care puteai să zâmbeşti tipului care îţi plăcea din cameră şi să te afli la el în cameră un minut mai târziu, făcând-o. Nu eram sigur că pot face sex la modul atât de impersonal, dar tot ar fi putut fi distractiv să trag la fiare şi să înot şi să mai arunc o privire, nu se ştie niciodată ce fel de Golden Boy ar putea să meargă pe la saună. Nu erau astea, oare, fanteziile mele din liceu despre vestiare? Puteam să mă prefac că bărbaţii mai în vârstă erau antrenorii sau absolvenţii care trecuseră în vizită şi să îi ignor.

În cele din urmă am fost cu Esquire. Am intrat într-un hol mic - foarte mic şi foarte deosebit de vreun motel. De partea opusă a unui geam foarte mare de sticlă se aflau doi angajţi - din nou, aruncând o singură privire către angajaţi îţi poţi confirma că te afli la locul potrivit - şi un zid întreg de dulăpioare de cheie. “Ocuparea de către mai mult de 900 de persoane este periculoasă şi ilegală.” Şi eu şi Esquire am cerut camere. El mi-a zis că m-aş simţi mai comfortabil dacă aş avea o cameră la care să mă întorc dacă vroiam să îmi trag sufletul singur câteva minute sau, desigur, dacă aş găsit pe cineva cu care să vreau să o fac. Camera costa 10$, pe care am descoperit cu plăcere că îi poţi plăti pe cardul de la Diners Club - poate că locul ăsta semăna, totuşi, cu un motel. Am observat că aveau şi reduceri pentru studenţi, sperând că veniseră şi câţiva studenţi în noaptea aceea.

Ne-am pus obiectele de valoare în dulăpioarele cu cheie şi ni s-au dat cheile de camerele noastre şi prosoape. Cheile sunt puse pe brăţări, ca să nu le poţi pierde. Sauna de la Continental este împărţită în trei etaje, iar “camerele” noastre erau la al treilea etaj. Fiecare cameră abia dacă este suficient de mare pentru a încăpea în ea un pat şi are două cearceafuri curate. Există şi un scăunel, o oglindă mică, un cârlig de haine şi un bec galben cu un lanţ care serveşte de întrerupător. Tavanul probabil că nu e mai sus de 2,15m şi e făcut din plasă de sârmă. Tavanul real al clădirii este cu mult mai înalt. Presupun că plasa de sârmă e pusă acolo ca să prevină aruncatul de lucruri dintr-o parte în alta, cum ar fi lenjeria, şi pentru a îi descuraja pe oameni să sară dintr-o cameră în alta. Zidurile sunt făcute din placaj subţire. Pe acest etaj există difuzoare, mai mult pentru sistemul PA - în principiu apeluri către clienţi să îşi cureţe camerele la predare sau pentru mesaje (“Îl rugăm pe CMCBDL să vină la biroul de la recepţie...”) - nu muzică. Este

ciudat. Complet întuneric, mai puţin câteva lumini galbene sau mov. Tăcere, mai puţin gemetele şi sorbiturile şi gâfâiturile celor care fac sex. (Golden Boy îmi spune că asta ar trebui să fie erotic.) Oamenii vorbesc în şoaptă, dacă vorbesc. În principiu, ei pândesc holurile care se extind în toate direcţiile precum un labirint, probabil lungi de kilometri întregi dacă le-ai străbate pe toate. Mă rog, vreun kilometru, oricum, sau aproape pe acolo. Unele dintre camere au uşa deschisă. Dacă este aprins becul galben, locatarul crede că faptul că îl vezi ar trebui să te încurajeze să faci o vizită. Dacă este stins, crede că vei fi mai interesat dacă este mai vag definit în ce te bagi. Dacă stă pe spate, atunci înseamnă că vrea un lucru; dacă stă pe burtă, vrea altceva. Eticheta spune că dacă crezi că s-ar putea să ai ceva interese comune, să intri, să priveşti mai îndeaproape şi fie să stai sau să pleci. Toate, eventual, fără să rosteşti un cuvânt. (Liniştea, oricum, uneori îi flatează pe aceşti domni.) Eu eram prea miop ca să pot face orice evaluări clare din afara camerelor în lumina aceea chioară şi eram prea jenat ca să intru în vreo una pentru o inspecţie mai de încredere. Ştiam că majoritatea acestor oameni mi s-ar fi părut urâţi când i-aş fi văzut îndeaproape - ce fel de bărbat ar sta acolo, oricum? Sigur nu eu, ce naiba - şi eu nu puteam să concep să fac sex la modul ăsta. Nu sunt bun la sex, dacă vă aduceţi bine aminte. Am nevoie de cineva care să înţeleagă asta, preferabil cineva care are el însuşi o inhibiţie sau două. Cum aş fi putut eu să îi spun unuia dintre aceşti profesionişti lucrurile care nu îmi plăceau, în bătaia auzului a, poate, 200 de oameni? Aş fi putut să şoptesc, desigur, sau chiar să folosesc gesturi - dar cum puteam să am încredere în vreunul dintre aceşti străini să nu ţipe: "CE"? *Adică nu îţi place să oferi sex oral? Dragul meu, eşti gay sau nu eşti?* Probabil când aş fugi ruşinat din cameră, ar trebui să îmi fac loc printre 200 de homosexuali curioşi care s-ar fi adunat la uşă.

Desigur, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Doar că, evident, eu nu eram complet împăcat cu mine însumi - puţin spus. Încă mai simţeam o cantitate nesănătoasă de superioritate faţă de aceşti oameni.

Oricum, majoritatea oamenilor se plimbă prin saună în prosoape în loc să stea la coadă. Cei care închiriază doar dulapuri în vestiare, n-au de ales. Se plimbă pe la etajul unul sau doi, uitându-se în camerele cu uşa deschisă, sau uitându-se la alţii cum se uită în camerele cu uşa deschisă, sau vizitând Dormitorul, care este dotat cu un număr de saltele şi un bec de 10 waţi, fiind deschis pentru toată lumea. Nu, mulţumesc.

Mi-am petrecut aproape tot timpul la parter, înotând într-o piscină mică supraîncălzită, care avea în ea atâta clor încât ar fi ucis orice boală la care te-ai fi putut gândi, sau de altfel uitându-mă la Little Joe Cartwright în *Bonanza* în camera cu televizor color sau făcând genuflexiuni şi flotări. Am folosit solarul, am refuzat câteva invitaţii la dans, am refuzat camera de masaj şi nu mi-am putut cumpăra nimic de la bar pentru că am uitat să îmi scot dolarul din portofel înainte să îl pun în dulăpiorul cu cheie de la recepţie.

Esquire mi-a făcut un mic tur la început, explicându-mi "regulile", dar apoi a dispărut cu cineva şi apoi cu altcineva şi apoi mi-a spus că pleacă acasă pentru că trebuie să se întâlnească cu un client foarte devreme a doua zi de dimineaţă. Eu de câte ori o făcusem? Ei bine, niciodată. Mă cam autocompătimeam. Nu mă simţeam la locul meu. De ce eram aşa de greu de mulţumit? Ce anume din educaţia mea timpurie făcuse ca acel miros rău de la saună să mi se pară atât de revoltător?

Tocmai când plecam, s-a anunţat un bufet gratuit care ar fi început în curând lângă piscină; iar duminica viitoare aveau să o aducă pe Bette Midler; şi clinica gratuită de boli venerice avea să se deschidă imediat în camera 100. Aş fi putut să stau dacă era vorba de o clinică de ciuperci la talpă, dar n-aş fi putut

contacta nimic mai rău în seara aceea. Am plecat.

Am fost în Norfolk să îl vizitez un weekend pe Freddie, vechea mea dragoste. El locuieşte acasă la părinţi vara şi s-a decis să aibă o discuţie cu părinţii săi când a văzut ca ei cumpăraseră special de la librăria din oraş *The Lord Won't Mind*. În cazul lui, discuţia a mers bine. Deşi mama lui este convinsă că el trece printr-o fază, ea este fericită dacă el este fericit - şi el este fericit.

(Fratele mai mare al lui Freddie nu este la fel de fericit. Se căsătorise cu o fată, a divorţat de ea, s-a căsătorit iar cu ea, au avut un copil şi apoi au divorţat din nou. Oare el chiar iubea femeile astea înainte să le aibe, să trebuiască să locuiască cu ele şi, apoi, în ciuda voinţei sale, să rupă totul? Era oare vreo legătură între aspectul vieţii acelei familii care eventual l-ar fi făcut pe Freddie gay şi pe el nefericit în căsnicii? Dacă da, ar trebui societatea să simtă aceeaşi repulsie faţă de bărbaţii straight nefericiţi în căsniciile lor ca şi faţă de bărbaţii gay?)

Împreună cu Freddie i-am cunoscut pe Michael şi Michael, care nu au încercat în zadar să obţină un certificat de căsătorie valid şi un nume de familie comun (poate pentru a evita confuzia), dar care fuseseră "căsătoriţi" de douăzeci şi doi de ani. Fără copii. Michael şi Michael locuiau într-o casă în stil colonial foarte frumoasă şi erau parteneri la o firmă de imobiliare. Erau foarte bine priviţi în comunitate, indiferent de glumele care le-ar fi fost făcute pe la spate, şi duceau o viaţă plăcută şi paşnică. Mergeau împreună la concerte, la biserică şi la petreceri. Nu mergeau niciodată la barul din Norfolk, dar făceau vizite multora dintre prietenii lor gay. Erau la fel de fideli unul altuia pe cât au fost părinţii mei, deşi probabil că lor le-a fost nevoie de mai multă voinţă la început.

Din experienţa mea limitată, acest gen de relaţie este chiar mai rar întâlnit printre gay decât printre straight. Totuşi, este posibil ca eşantionul meu să nu fie reprezentativ, deoarece nu fac eforturi de a cunoaşte bărbaţi gay mai în vârstă mergând la baruri şi petreceri la care un cuplu gay probabil că n-ar merge. Poate că mult mai mulţi bărbaţi gay se căsătoresc şi se aşează la casa lor decât îmi imaginez eu. Categoric, Michael şi Michael nu sunt singurul exemplu la care mă pot gândi. Şi, pe măsură ce societatea devine mai tolerantă, astfel de relaţii s-ar putea să devină mai obişnuite.

Mă întreb dacă Esquire s-ar putea aşeza la casa lui în acest mod sau dacă eu o s-o fac. Sunt prea agresiv şi egoist pentru a trăi cu cineva care să nu-mi facă pe plac şi care să nu îmi recunoască, tacit, tronul meu de nuiele. Sunt competitiv. Dar, în acelaşi timp, sunt prea nerăbdător ca să mă pot bucura de compania cuiva care nu este la fel de agresiv ca şi mine - şi nu sunt stimulat de supunere. Ceea ce am eu nevoie este un echilibru fin, o egalitate, genul de egalitate pe care o caută feministele. Poate că o să învăţ să împărtăşesc şi să convieţuiesc cu o altă persoană, în ciuda experienţei cu Chris. La urma urmei, aveam aproape cincisprezece ani din punct de vedere emoţional când eram cu Chris. Poate că, pur şi simplu, nu sunt pregătit să mă aşez la casa mea, la fel cum nu sunt nici prietenii mei straight care încă mai sunt burlaci. La urma urmei, presiunea socială nu este la fel de puternică asupra mea să mă aşez la casa mea cu un bărbat gay cum este pentru prietenii mei să se căsătorească cu o femeie (poate cea mai modestă afirmaţie a secolului?). Şi nu există impulsul de a avea copii la o vârstă rezonabilă astfel încât să nu mori de bătrâneţe când ei vor avea nevoie de tine. Poate că este natural ca un bărbat gay să se căsătorească mai târziu în viaţă decât unul straight.

Evident, sunt curios să ştiu oare cum voi fi eu peste douăzeci sau treizeci de ani? Sau chiar patruzeci sau cincizeci sau şaizeci de ani de acum încolo, dacă prind? Când vor veni adevăratele greutăţi?

Acum nu îmi aduc aminte de vreun bărbat gay foarte în vârstă pe care să îl fi întâlnit, cel puţin nu într-o situaţie explicit gay în care să pot să aud despre acea parte a vieţii lor.

Cu siguranţă, peste patruzeci de ani de acum încolo, lumea nu va mai semăna cu lumea pe care o ştim noi astăzi şi asta dacă va mai exista măcar. Oare chiar are sens să speculăm atât de departe în viitor? Deocamdată este suficient pentru mine faptul că încerc să îmi asigur o bătrâneţe confortabilă. Şi nenorocitul de Chris ar face bine să îmi fie prin preajmă cu nenorocita lui de tuse enervantă care să se audă din scaunul cu rotile alăturat de la Azilul Homo Însorit.

Capitolul 15

Mâine vin cei de la compania de relocare să îmi ducă lucrurile la Washington. Nu m-ar fi deranjat să mi le mut singur într-o dubiţă, dar din moment ce IBM se vinde la 400$ acţiunea, nu aşa se fac lucrurile. De luni încep iar serviciul. Sincer, mi-a lipsit disciplina. În ultimele şase săptămâni m-am culcat târziu, am lucrat la masa din bucătărie în pantalonii mei scurţi nu prea curaţi, cu firimituri pe gresie şi cu vase murdare în chiuvetă - fără să am pe nimeni în jur care să mă facă să mă simt important sau util, fără nimeni de care să am eu nevoie sau pe care să-l scot la masă, nimeni cu care să mă cert. Cred că o să las chiuveta aşa cum e şi o să cumpăr vase noi în Washington. Stratul de farfurii de la bază probabil că stă acolo deja de două săptămâni şi s-ar putea să nu le mai pot curăţa nici chiar dacă îmi fac curaj să încerc. Singurul lucru pe care îl urăsc mai mult decât să pun masa e să spăl vasele.

Nu este timp să mai jucăm poveştile romantice de la Peyton Place despre care aş putea să vă povestesc. Cum m-am îndrăgostit de un model imposibil de inaccesibil pe nume de Randy care s-a adeverit până la urmă a fi atât accesibil cât şi imposibil de plictisitor ca om; cum atunci când Randy era inaccesibil, era din cauză că era ocupat să fie îndrăgostit de Golden Boy care era încă prea îndrăgostit de Dennis Moyer ca să observe - în vreme ce Dennis în sine a avut ocazia să se întâlnească cu Hunter, noul iubit al lui Chris, când Chris era plecat; cum Dennis s-a îndrăgostit de Hunter (şi apoi de Chris, şi apoi de umilul vostru narator); cum Hunter a început să creadă că a-l părăsi pe Craig, iubitul său din ultimii patru ani, pentru Chris s-ar putea să nu fi fost o idee atât de bună în cele din urmă şi că între timp a fost citat spunându-i lui Golden Boy: "Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă te-aş fi cunoscut pe tine înaintea lui Chris?"; cum o idilă între Golden Boy şi Hunter nu era de domeniul posibilului din moment ce Golden Boy îşi aducea aminte consecinţele ultimei sale idile cu unul dintre iubiţii lui Chris (din nou, umilul vostru narator) şi pentru că tot în perioada aceea vorbele au ajuns până la Golden Boy despre întâmplarea dintre Hunter şi Dennis, lucru care evident că l-a pus pe Golden Boy din nou la Zidul Plângerii pentru care deja avea patent; sau cum au trăit toţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Nu mă aştept să vă aduceţi aminte lucrurile astea pentru testul de marţi; dar am recitit totul şi aşa s-a întâmplat - chiar dacă am mai omis câteva personaje pe ici-colo. Partea cu "au trăit toţi până la adânci bătrâneţi" am adăugat-o de la mine doar pentru a putea redobândi controlul asupra propoziţiei. Rămâne de văzut dacă această parte este într-adevăr corectă. Dacă am pune totul pe un fundal militar, am putea să transformăm acea frază incestoasă într-un *Război şi Pace* gay. Aţi putea, adică, dacă aţi fi romancieri. Dar chiar şi dacă eu aş fi romancier, sunt convins că nu era nimic "nou" sub soare în ceea ce făceam noi. Nu asta fac copii în clasa a zecea? Billy şi Janey s-au despărţit pentru că Janey i-a spus lui Mike că o să danseze cu el. Dar când a auzit Herbie ce i-a făcut Mike prietenului său cel mai bun, Billy, Herbie l-a chinuit prea mult pe Mike la scrimă şi i-a rupt glezna. Acum Mike nu o poate duce pe Janey la dans, dar nici Billy nu vrea să o mai ducă; Billy nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu Janey niciodată şi este în culmea disperării, dar oricum o duce pe micuţa Mary Ann după seră, doar ca să nu-şi iasă din mână.

Diferenţa între filmele *Bob şi Carol şi Ted şi Alice* şi *Bob şi Daryl şi Ted şi Alex*, în afară de notele pe care le-ar obţine pe Motion Pictures Guild, este că în a doua variantă este probabil să se ajungă la mai multe combinări şi permutări de relaţii. Semnul matematic pentru permutări este "!". Când mă gândesc la mine şi Chris şi Golden Boy şi Hunter şi Dennis, încep să înţeleg de ce!

Nu vreau să elucidez acum toată "intriga" şi emoţiile din ultimii doi ani. Au fost vremuri când am fost complet prins în ele. Categoric, de fiecare dată când ştiam că Golden Boy şi Chris erau împreună undeva fără mine, mă simţeam exclus şi gelos, în ciuda faptului că ştiam că nu am motive. Dar chiar dacă aş avea motive să detaliez toate întâmplările noastre, sunt convins că ele n-ar prezenta prea mult interes decât în cadrul grupului nostru.

Acum grupul s-a răsfirat geografic. Chris a terminat facultatea de economie de la Harvard în iunie şi a plecat la un program de training în management la noul său loc de muncă în Atlanta. Eu plec la Washington, la o distanţă de Atlanta de 38$ cu autobuzul de noapte, sau 20 de cenţi pe minut la telefon.

Golden Boy a câştigat o bursă Rotary ca să studieze un an la London School of Economics şi va plecat în curând în Anglia, dacă îl lasă inima să se despartă de unul dintre jucătorii profesionişti de fotbal la care am făcut aluzie. Lui Golden Boy i-a trecut în cele din urmă cu Dennis Moyer, cel puţin în parte din cauza faptului că şi-a dat seama că Dennis nu îl merită şi că Dennis nici măcar nu era suficient de atent cât să îşi dea seama de asta. Dennis va fi în Boston la anul, iar în viitor va sta la firma lui de avocatură.

Hunter s-a întors la iubitul său de dinainte de Chris, Craig, poate pentru încă patru sau patruzeci de ani. Probabil totuşi pentru încă patru luni. Dar această previziune răutăcioasă doar îmi reflectă ostilitatea faţă de Hunter pentru faptul că a deturnat o parte din atenţia lui Chris dinspre mine spre el şi pentru că l-a rănit pe Chris. Randy, care nu a făcut vreodată parte din grupul nostru, dar s-a regăsit oricum în paragraful meu despre *Război şi Pace*, caută job-uri de model în New York. Ultimul lui job a fost pentru un poster de înrolare. Ştiţi voi: "Înrolaţi-vă în armată şi deveniţi bărbaţi adevăraţi ca mine."

Parker Martinson, Dl. Paranoia, a trecut ieri pe la mine să îşi ia rămas bun. Îmi vor lipsi conversaţiile noastre telefonice zilnice. Terapia mea zilnică pentru el mă ajuta cel puţin la fel de mult şi pe mine: probabil că nu există cale mai bună de a face pe cineva conştient de norocul lui - să îl înveseleşti - fără să îi dai sarcina de a înveseli pe altcineva.

"Problema" lui Parker este că el era undeva pe la cinci pe scara mea de la unu la zece. Cred că a fi cinci înseamnă că ai cel mai mare potenţial atât ca să fii fericit, cât şi ca să fii trist. Dacă poţi să stăpâneşti bisexualitatea şi să te simţi bine aşa, poţi iubi pe toată lumea şi toată lumea te poate iubi pe tine. Poţi vedea frumuseţe în de două ori mai multe chipuri; poţi duce o viaţă mai bogată şi mai împlinită. Dacă, asemeni lui Parker, nu reuşeşti să o stăpâneşti, te va chinui mereu. Parker nu îşi dă voie sieşi să se bucure de bărbaţi; de aceea, apetitul său sexual pentru bărbaţi nu îl lasă să se bucure de femei. Şi-a transformat "problema" într-o veritabilă instituţie la el în cap, chiar dacă se consolează puţin cu chinul să cosmic, aşa cum făcusem eu.

Calmează-te, Parker. Spune-i lui Hank, Parker. Spune tuturor. Bucură-te de asta. Nu ai cum să fii fericit dacă te urăşti pe tine însuţi, dacă nu îţi place imaginea pe care o ai despre tine. Eu cred că fericirea înseamnă să fii mulţumit cu cine eşti tu. Tratamentele cu şocuri electrice n-au cum să te schimbe, Parker. Mereu îţi vor plăcea şi bărbaţii şi femeile. Ar fi mai uşor pentru tine să îţi schimbi părerea pe care o ai despre tine decât să îţi schimbi orientarea sexuală fundamentală. Ar trebui să fii mândru şi încântat că poţi avea ce-i mai bun din amândouă.

Chiar ieri, dragă Parker, îl întrebam pe Chris dacă în situaţia în care oamenii de ştiinţă ar inventa o pastilă care să îi facă pe bărbaţii gay straight, el ar lua acea pastilă. M-a întrebat, "Mi-ar plăcea în continuare bărbaţii?" Vezi? Pentru el, cel mai bine ar fi să fie ca *tine*: să poată să o facă cu femei aşa

cum o faci tu, să facă dragoste cu ele, să le scoată la cină, să se căsătorească cu ele şi apoi să întemeieze o familie alături de ele - dar să îi placă şi bărbaţii. Te invidiez, Parker. Mi-aş fi dorit să îmi placă şi mie femeile. Poate că mi-aş fi dorit asta doar la modul abstract, din vreme ce întregul scenariu mă lasă rece; dar, în teorie, e o idee destul de drăguţă.

- Dar *tu* ai lua pastila ca să devii straight?, m-a întrebat Parker.

Nu, nu aş lua-o. Asta ar însemna să devin altcineva. *Ar însemna să mă sinucid*. Am învăţat să mă iubesc aşa cum sunt, cu bune şi cu rele. Ăsta este secretul, Parker: Dacă te poţi convinge să îţi placă de tine, vei fi fericit. Este complet autosugestie: ca să îţi placă de tine, trebuie să crezi că eşti grozav. Ca să fii grozav, trebuie să fii fericit. Ca să fii fericit, trebuie să îţi placă de tine. Ca să îţi placă de tine, trebuie să crezi că eşti grozav. Ca să fii grozav, trebuie să fii fericit. Ca să fii fericit, trebuie să îţi placă de …

- Asta e mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, mi-a zis Parker.

Ştiu. Seamănă cu religia într-un fel: mă definesc pe mine însumi ca fiind fericit. O iau de bună. Poate că sună iraţional, faptul că mă definesc ca fiind fericit - dar *este* vreo religie raţională? Are viaţa vreun scop raţional? Are prejudecata societăţii faţă de homosexuali ceva raţional la bază? Ei, Parker?

- Ei bine, asta poate funcţionează pentru tine, dar indiferent ce ai face, să nu mai spui la nimeni despre *mine*. Promite-mi.

- Ok, Parker, promit. Nu uita să mă vizitezi. Am înţeles că "boscheţii" din Washington nu sunt la vedere.

Nu am reuşit să zic tot ce vroiam să zic sau măcar să o zic cum trebuie sau într-un mod care să inspire indignarea pe care vroiam să o simţiţi aşa cum am simţit-o eu. Pe tot parcursul scrierii cărţii, am avut impulsul de a adăuga note de subsol în care să îmi cer scuze pentru cititorii gay pentru că par atât de superficial, naiv şi superfluu. Ar trebui să fie de la sine înţeles că, după ce am încercat atâţia ani să îmi ignor homosexualitatea şi pentru că nu am fost dispus să o recunosc decât de puţină vreme, nu ştiu atât de multe despre ea. Nu ştiu decât ce a însemnat pentru mine să mă accept aşa cum sunt - sau măcar să încep să mă accept aşa cum sunt.

Dr. David Reuben, pe de altă parte, se laudă că ştie foarte multe despre homosexualitate. Într-adevăr, Dr. David Reuben, psihiatru de profesie, pretinde că ştie *Tot ce v-aţi dori vreodată să ştiţi despre sex, dar v-a fost frică să întrebaţi*. Din vreme ce cartea sa s-a vândut până astăzi în opt milioane de exemplare, este posibil ca secţiunea din ea despre homosexualitate să fie cel mai citit capitol pe această temă.

Dr. Reuben explică că relaţiile dintre homosexuali sunt în general impersonale. Că un bărbat merge la o popicărie, se aşează pe un WC în toaletă bărbaţilor şi îşi atinge piciorul de piciorul tipului din WC-ul alăturat. Fac schimb de bileţele scrise bucăţi de hârtie igienică, apoi îşi sug penisurile şi pleacă. "Fără sentimente, fără procese de conştiinţă, fără nimic.", explică Dr. Reuben.

"*Aşa sunt toate contactele între homosexuali? Nu. Majoritatea sunt chiar mai impersonale."*
Dr. Reuben explică că mare parte dintre noi nici nu avem timp să ne scriem bileţele sau măcar să închidem uşa de la WC pentru puţină intimitate. "Până şi o maşină de masturbat ar putea s-o facă mai bine", explică el.

"*Dar nu toţi homosexualii sunt aşa, nu?* Ba din păcate, toţi sunt aşa.", zice el.

Aseară am fost la Sporters să îmi iau rămas bun de la câţiva prieteni. Singurul fapt demn de menţionat este că am făcut cunoştinţă cu un ofiţer de aviaţie care era în trecere prin Boston. Era de origine din Albuquerque, New Mexico. Fusese logodit timp de trei ani, dar tot amâna căsătoria. Anul trecut a rupt logodna şi a recunoscut că este homosexual. La douăzeci şi şase ani. *Douăzeci și șase de ani*. Mă întreb câţi oameni sunt pe pământ, chiar în acest moment, care încearcă din răsputeri să pară straight, dar care au acest secret incredibil de ruşinos care îi roade pe dinăuntru şi le face viaţa mizerabilă. Câţi sunt aşa de unsprezce ani? De şaisprezece? De douăzeci şi doi? Douăzeci şi şase? Treizeci şi patru? Patruzeci şi şapte? Optzeci şi trei?

Capitolul 16

Le-am spus. Mi-au spus că din partea lor, eu sunt în continuare cel mai cuminte băieţel din lume.

Epilog

Aveam douăzeci şi cinci de ani când au fost scrise cele de mai sus; acum am douăzeci şi nouă. Priviţi cât de mult s-a schimbat lumea - şi cât de mult nu s-a schimbat. Imaginaţi-vă: o serie în şase părţi pe paginile de sport ale ziarelor din toată ţara despre atleţii de performanţă care sunt gay; o poveste pe prima pagină a *Wall Stree Journal* despre *The Advocate* (a cărui rulaj s-a dublat în ultimul an); un articol de frunte în secţiunea de călătorie a *The Sunday New York Times* despre o croazieră gay; o poveste pe prima pagină din *Time* despre un sergent gay care a primit o mulţime de decoraţii. Fără îndoială, au fost deschişi o mulţime de ochi spre "minoritatea tăcută". Paul Newman în *The Front Runner*, dacă filmul ăla se va turna vreodată, ar putea să deschidă şi mai mulţi.

Dar nu s-au schimbat chiar atât de multe. La o petrecere din Beverly Hills, recent, "Adam Smith", autorul cărţilor *The Money Game* şi *Powers of Mind* mi-a mărturisit cu dispreţ: "Aici chiar e un oraş de homosexuali!" Era chiar mai rău decât credea el, i-am zis - şi eu eram gay. Oare ar fi zis că e un "Oraş de negri" dacă erau mulţi negri prezenţi la petrecere? A spus că înţelege ce vreau să zic - dar mă îndoiesc că şi-a schimbat părerea. O săptămână sau două mai târziu, Curtea Supremă (nu a mea, cea adevărată) a refuzat până şi să *ia la revizuit* legile statale care le interzic adulţilor cu drept de consimţământ să facă ce vor ei în intimitatea propriului dormitor. Iar în Italia, un prostituat de şaptesprezece ani a devenit erou naţional pentru că l-a ucis în mod brutal pe regizorul Pier Paolo Pasolini. Prostituatul a făcut sex cu Pasolini pe treizeci de dolari şi pe o tură în Alfa Romeo-ul acestuia; dar când Pasolini a vrut să facă schimb de roluri, prostituatul l-a ucis. Tatăl său lăsase să îi scape un soi de mândrie confuză când i s-a luat interviu la televiziunea italiană şi spera că el ar fi acţionat cu la fel de mult curaj într-o situaţie asemănătoare.

Şi eu m-am schimbat şi, pe de altă parte nu, m-am schimbat. Nu mai sunt pierdut în Pirinei (dacă drumul spre sexul de calitate ar duce de la Lisabona la Leningrad, aşa cum am postulat mai devreme); îmi fac drum cu greu prin nămeţii Alpilor italieni. Categoric am progresat, cu alte cuvinte, dar tot sunt puţin pe lângă. Nu am permis homsexualităţii mele să îmi controleze viaţa, ceea ce cred că este foarte important. Dar nici nu am ajuns împăcat cu ea şi nici n-am reuşit să am genul de relaţie stabilă, de lungă durată, pe care cred că mi-l doresc.

Am fost aproape. Spre uimirea mea, mi-am dat seama că m-am îndrăgostit fără margini de cineva - un dentist, nu un cowboy - care era la rândul său îndrăgostit fără margini de mine. Şi încă în acelaşi timp! Niciodată nu am fost mai fericit decât în perioada de aproape un an cât am fost împreună - şi nici mai nefericit în perioada de aproape un an cât mi-a luat să mă acomodez, mai mult sau mai puţin, cu ideea de a reveni la statutul de prieteni şi atât. După ce am văzut cât de bine poate fi, recunosc că acum viaţa mai se pare mult mai deşartă fără el.

Chris, între timp, mi-a rămas un prieten apropiat, cum de altfel au rămas şi Parker Martinson şi Golden Boy. Chris are pe altcineva de doi ani încoace şi o duce bine din punct de vedere profesional.

Golden Boy stă cu iubitul lui de aproape *patru* ani, mulţi înainte, şi este şi el director în devenire. Parker Martinson, Dl. Paranoia, este în continuare la fel de distrus ca întotdeauna, dar începe să îşi revină.

După ce mi-am citit cartea, patru ani mai târziu, evident că am regăsit destul de multe lucruri care m-au făcut să mă simt foarte ofensat. Am adus două tipuri de modificări faţă de versiunea originală: pe de o parte, schimbări mici de exprimare în engleză, pentru a o face mai clară şi mai uşor de citit; pe de altă parte, am tăiat pasaje, mai ales din a doua parte, pentru a o face mai uşor de lecturat. După ce mi-au spus patru milioane de oameni că le-a plăcut prima parte dar că a doua a fost tărăgănată, am început să am senzaţia că a doua parte chiar a fost tărăgănată. Aşa că am făcut câteva tăieturi - şi probabil că ar fi trebuit să fac mai multe.

O schimbare pe care mi-ar fi plăcut să o fac, dar pe care n-am făcut-o, a fost pseudonimul. În ciuda faptului că aş strica cartea pentru mulţi dintre activiştii gay dacă aş spune cine sunt, pseudonimul este uşor ridicol din moment ce mai toată lumea care mă cunoaşte ştie cine e John Reid. Dar în continuare se reduce totul la un singur lucru: ar merita binele pe care l-aş face dacă mi-aş folosi numele adevărat, durerea şi ruşinea pe care ar simţi-o părinţii mei? Dacă aş fi fost Joe Namath sau Johnny Carson sau altcineva, ar fi avut mai mult sens. Aşa cum stau lucrurile însă, cred că ar fi greşit să o fac. Cel puţin deocamdată.

John Reid
1 August, 1976

Epilog - 1993

O duc bine. Mulţi dintre prietenii mei, nu. Cred că este timpul să mai scriu o carte. Niciodată nu pare să îmi pot face timp pentru asta, dar acum cred că o s-o fac.